

Nối Nhịp Tình Yêu

Contents

Nối Nhịp Tình Yêu	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	14
6. Chương 6	16
7. Chương 7	20
8. Chương 8	21
9. Chương 9	24
10. Chương 10	27
11. Chương 11	29
12. Chương 12	31
13. Chương 13	33
14. Chương 14	36
15. Chương 15	38
16. Chương 16	41
17. Chương 17	43
18. Chương 18	45
19. Chương 19	47
20. Chương 20	49
21. Chương 21	52
22. Chương 22	57
23. Chương 23	59
24. Chương 24	61
25. Chương 25	63
26. Chương 26	64
27. Chương 27	67
28. Chương 28	70
29. Chương 29	74
30. Chương 30	75

Nối Nhịp Tình Yêu

Giới thiệu

Tác giả: Dạ Miên Nguồn: vnthuquan. net.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/noi-nhip-tinh-yeu>

1. Chương 1

Lại một buổi sáng với nắng , với gió với mây hoa lá , ong bướm và với tiếng chim hót líu lo rộn rã , tạo thành một hợp âm bắt đầu một ngày mới vui nhộn và an lành. Nhưng đối với Phi Hân thì lại vừa trải qua thêm một đêm nữa bị mất ngủ và đối với nàng ngày hôm nay lại hoàn toàn khác với những ngày qua. Bởi vì một lát nữa đây , nàng sẽ cùng với thím Kiều Mi sang nhà họ Hoàng để cùng họ ra phi trường đón một người. Người ấy chính là chồng tương lai của nàng. Nhưng thật là mỉa mai , đám cưới sẽ diễn ra ngay sau khi anh ta về nước. Là một cô dâu tương lai như Phi Hân mà ngoài cái tên Bách Cơ ra , nàng không còn biết thêm gì về người chồng tương lai của mình. Anh ta mập ốm , cùi đùi , sút mề ra sao , nàng cũng không được biết. Bởi vì cuộc hôn nhân này , nàng không có quyền quyết định. Người xếp đặt mọi chuyện là bà Kiều Mi , người thím ruột của nàng. Một sự sắp đặt đầy tính toán và có tính chất mưu lợi.

Phi Hân cảm thấy thật chán chường. Nàng trở mình. Nhưng vẫn không muốn rời khỏi giường. Gối hai tay dưới đầu , nàng lại suy nghĩ về cuộc đời của mình.

Là con gái duy nhất của bà Hà Sương , từ nhỏ nàng đã được cưng chiều , nhưng cũng được giáo dục dưới sự nghiêm khắc của ba mẹ. Điều đó không làm cho Phi Hân cảm thấy khó chịu hay tù túng. Để đáp lại ơn sanh thành của ba mẹ , Phi Hân rất ngoan hiền và học rất giỏi. Tuổi thơ của nàng êm ả và trong lành như mặt nước hồ thu.

Ông Giang Phi Hiền có một cơ sở sản xuất có tiếng tăm ở thành phố này. Những tưởng , với những điều kiện tốt như thế thì gia đình nàng sẽ mãi mãi được hạnh phúc. Nhưng số phận mới trở trêu làm sao. Trong một chuyến ba nàng đi công tác về một tỉnh thành , một chiếc xe chạy ngược chiều bị lạc tay lái đâm thẳng vào xe của ông , làm cả ông và người tái xế thân tín đều bị thiệt mạng. Tin ông Phi Hiền mất là một cú sốc khủng khiếp đối với mẹ con Phi Hân.

Trong gia đình , ông Phi Hiền rất thương yêu vợ con. Lúc nào ông cũng cho mình là trụ cột nên dành quán xuyến mọi công việc. Bà Hà Sương , mẹ nàng là một người đàn bà rất đẹp dịu dàng. Xưa nay , bà chỉ biết công việc nội trợ , lo lắng , săn sóc cho chồng con. Ông Phi Hiền đột nhiên qua đời , bỏ lại toàn bộ công việc và trách nhiệm cho bà , làm bà hụt hẫng chới với như con chim nhỏ bị gãy mất đôi cánh. Trông bà như người mất hồn , sự lo lắng và đau khổ cuối cùng đã dồn ngã bà. Thế là , bà bị bệnh nặng và nằm liệt giường. Biết mình không thể qua khỏi , mà Phi Hân thì còn quá nhỏ , nên bà đã tạm giao lại toàn bộ tài sản cho người em chồng là chú Phi Thịnh quản lý và nhờ hai vợ chồng chú lo lắng và giúp đỡ Phi Hân.

Phi Hân nhớ mãi lời mẹ dặn dò trước khi nhắm mắt : “Con gái ! Mẹ rất yêu con , nhưng mẹ không còn có thể sống bên con , xin tha lỗi cho mẹ. Hãy ngoan ngoãn và sống với chú Thịnh và thím Kiều Mi. Con hãy nhớ ở đời , tiền bạc và địa vị không quan trọng. Quan trọng nhất trong cuộc sống là con người biết trọng chữ nghĩa , con nên nhớ , kể từ nay , con là người chịu ơn của chú thím Thịnh. Mẹ hy vọng con biết suy nghĩ và sống sao cho xứng đáng với ân nhân của mình. Một lần nữa , hãy tha lỗi cho mẹ”. Bà Hà Sương chỉ

nói có bấy nhiêu đó thôi thì tắt thở. Năm đó , Phi Hân vừa tròn mười lăm tuổi. Thế là mẹ nàng đã đi theo ba nàng đúng một năm sau.

Sau khi ma chay cho mẹ xong , Phi Hân dọn sang nhà chú Thịnh. Chú Thịnh là một người tốt , rất thương yêu Phi Hân. Nhưng ông ta lại là một người đàn ông nhu nhược , bất tài , nên mọi chuyện trong nhà đều do thím Kiều Mi quản lý. Ngược lại với chú Thịnh , bà Kiều Mi là một người đàn bà đa mưu , tính toán. Mặc dù tài sản của ba mẹ Phi Hân để lại không ít , nhưng lúc nào thím Kiều Mi cũng hay chửi xiên , chửi xéo cho rằng , nàng là gánh nặng của gia đình bà. Và chỉ vài năm sau ngày mẹ nàng mất , bà nói với Phi Hân rằng , cơ sở sản xuất của cha nàng để lại đã bị phá sản do làm ăn ế ẩm , thua lỗ. Thế là , nàng không còn gì nữa , đành phò mặc sống phận chèo chèo nơi nhà bà.

Ông bà cũng có đứa con gái trạc tuổi Phi Hân , tên Kiều Diễm. Kiều Diễm là bản sao của bà Kiều Mi , kênh kiệu và hống hách y như cái tên của mình.

Sống trong gia đình chú Thịnh , Phi Hân luôn khép kín và tự an ủi lấy mình , thế nhưng có đôi khi , bà Kiều Mi và Kiều Diễm vẫn không để cho nàng yên. Nhưng nhờ sự cố can thiệp của chú nên nàng cũng được đi học và tốt nghiệp đại học , và hiện đang làm kế toán ở ngân hàng tư nhân Hoàng Tâm mà chủ nhân là ông bà Bách Nghiệp , cha ruột của Bách Cơ. Sở dĩ bà Kiều Mi muốn nàng lấy Bách Cơ vì gia đình họ Hoàng rất giàu , có thể mưu lợi cho bà. Bà Kiều Mi có thể làm bất cứ chuyện gì , miễn sao có lợi cho mình. Còn ông bà Bách Nghiệp thì khác , họ rất yêu mến nàng và rất muốn nàng là con dâu của họ.

Biết được việc làm của vợ , ông Phi Thịnh rất buồn nhưng không dám phản kháng. Nhìn ánh mắt của chú , Phi Hân rất hiểu. Không muốn chú bị “dằn” và nhớ lời mẹ dặn phải tôn trọng lễ nghĩa. Dẫu sau bao năm qua , nàng cũng đã chịu ơn của chú thím nên đánh cúi đầu chấp nhận , buông xuôi tất cả để chấp nhận cuộc hôn nhân này. Nàng chỉ biết thầm khấn rằng : “Ba mẹ Ơi ! Xin hãy phú hộ cho con.”

Vừa lúc đó thì bên ngoài có tiếng ngọt ngào lạnh lót của thím Kiều Mi :

- Phi Hân à ! Con đã dậy chưa ? Khẩn trương lên con , mau ra dùng điểm tâm rồi chuẩn bị đi kéo trẻ. Họ đợi lâu sẽ phiền đấy.

Hiếm khi thấy bà Kiều Mi gọi nàng dậy ngọt ngào như vậy. Nàng mỉm cười chua chát mà nghe hai mắt mình ướt đầm. Đưa tay lau mắt , nàng nói vọng ra :

- Dạ , thưa thím , con đã dậy rồi. Con sẽ ra ngay.

Phi Hân uể oải ngồi dậy xếp gọn mùng mán và đi làm vệ sinh cá nhân.

Khi Phi Hân bước ra phòng ăn thì thấy thức ăn điểm tâm đã được dọn tươm tất. Và Kiều Diễm đang có mặt , vừa ăn vừa dũa các móng tay. Ngược lên thấy Phi Hân , Kiều Diễm cười mỉa mai , nhạo báng :

- Chà ! Hôm nay , cô bé lọ lem nhà ta đi ra mắt Hoàng tử đây. Hôm nay em có hẹn với anh Gia Minh. Nếu không thì em đi với chị xem vị hôn phu của chị đẹp cỡ nào.

Không muốn gây sự với Kiều Diễm nên Phi Hân lẳng lặng ngồi vào bàn. Nhưng Kiều Diễm vẫn không buông tha :

- Sao ? Chị Phi Hân ! Chị có cần em cho mượn mấy cái đầm của em không ? Em thấy quần áo chị , cái nào cũng nhà quê bỏ mẹ.

Phi Hân mỉm cười , lắc đầu :

- Cám ơn Kiều Diễm. Chị không cần đâu.

Giọng Kiều Diễm lại chanh chua :

- Trời ơi ! Người ta sống theo tây quen rồi , về gặp chị ăn mặc quê mùa , chắc bỏ chạy luôn quá.

Lúc đó , bà Kiều Mi từ sau nhà đi lên , nghe thế cũng ngọt ngào xen vào :

- Kiều Diễm nói đúng đó , Phi Hân. Lần đầu tiên gặp mặt , con phải diện cho thật đẹp vào để tạo ấn tượng với Bách Cơ chứ.

Phi Hân nhìn sang chú Thịnh , thấy ánh mắt chú buồn buồn nên ngoan ngoãn gật đầu :

- Dạ.

Nhưng Kiều Diễm nào có để cho nàng yên , để thêm vào :

- Công nhận chị “lì” thiệt đó , Phi Hân. Chưa biết mặt người ta mà dám nhận làm chồng. Gặp em ấy à , còn khuya ! Người chồng của em thì phải giàu vẫn chưa đủ , mà phải đẹp nữa. Chị thấy Gia Minh không ? Đó mới là một ông chồng lý tưởng chứ. Em thấy chị mới thấy tiền mà đã lé con mắt rồi.

Lời xúc phạm ấy làm Phi Hân thấy máu nóng dồn lên mặt. Nàng định ngược lên để nói gì đó thì chạm ngay ánh mắt của bà Kiều Mi nên đành nén tức giận. Quay đi nơi khác. Thấy thế , bà Kiều Mi quay sang nạt con gái :

- Còn mày đó. Tối ngày lo đi chơi bời , đàn đúm tùm lum. Rồi có ngày khổ đấy , con ạ.

- Mẹ nói sao chứ ? Không phải con là một cây hái ra tiền của mẹ sao ?

Không hiểu sao , lời Kiều Diễm buông ra , mặt bà Kiều Mi có vẻ biến sắc. Bà liếc sang Phi Hân bảo :

- Con đã xong chưa , Phi Hân ? Vào thay đồ và chuẩn bị đi kéo trẻ đấy con.

- Dạ.

Phi Hân sau khi mang chén ra sau bếp rồi trở vào phòng mình. Nàng thấy bước chân mình trĩu nặng.

* * *

2. Chương 2

Phi trường hôm nay đông nghẹt người và người . Trên gương mặt người nào cũng lộ vẻ nôn nóng , mong chờ . Có lẽ ai cũng trông mong cái giây phút hội ngộ , sau bao nhiêu ngày xa cách.

Hai ông bà Bách Nghiệp như đứng không yên , mắt không ngưng dõi trên bầu trời bao la để chờ đón chiếc máy bay . Chiếc máy bay đó sẽ mang đứa con trai thân yêu của họ từ nước ngoài trở về , sau gần mười năm du học . Phi Hân đọc rõ được tâm trạng của họ , nàng thấy thật xúc động . Còn nàng thì sao ? Trong vai một người vợ tương lai đi đón chồng mà sao lòng thấy trống rỗng , quạnh hiu . Nếu như lúc này , nàng là một người vợ bình thường đi đón chồng như những người vợ sắp cưới khác , có lẽ tâm trạng của nàng còn nôn nóng xao xuyến hơn cả ông bà Bách Nghiệp . Nhưng đối với nàng thì khác . Nàng đang mong cái mà nàng không muốn chờ.

Có lẽ vì không muốn tham gia vào câu chuyện này , hay sợ làm đau lòng cho đứa cháu gái , nên ông Thịnh sáng nay cáo bệnh , không tháp tùng cùng mọi người đi đón Bách Cơ . Phi Hân rất hiểu và thông cảm với nỗi khổ của chú . Còn bà Kiều Mi , bên cạnh sự nôn nóng của ông bà Bách Nghiệp , bà cứ như con chim sáo hót đủ thứ chuyện trên trời dưới đất . Tìm đủ lời ca ngợi ông bà Bách Nghiệp và Bách Cơ , mặc dù bà cũng chưa một lần biết mặt Bách Cơ , làm cho Phi Hân cảm thấy vô cùng gượng gồng trước sự nịnh hót của thím.

Sự chờ đợi của mọi người rồi cũng được đáp ứng , vắng trên không trung đã nghe tiếng động cơ của máy bay . Chiếc máy bay chạy nhanh trên đường băng rồi dừng hẳn . Khi cánh cửa máy bay được mở ra , Phi Hân nghe cả đám đông yên lặng . Trong cái yên lặng , náo nức đó Phi Hân còn nghe rõ những tiếng thút thít . Phi Hân thích thú quan sát từng gương mặt họ ngồi lên nét hạnh phúc , nàng cũng cảm thấy vui lây . Bỗng nhiên nàng bị nhéo một cái đầu gối và tiếng gằn giọng thật khế của bà Kiều Mi.

- Phi Hân ! Con đang làm cái gì mà ngẩn ngơ vậy ? Hãy nhìn về phía trước để chờ đón Bách Cơ kìa.

Lời nhắc nhở của bà Kiều Mi làm cho nàng nhớ lại nhiệm vụ tới đây của mình , nàng nhìn ông bà Bách Nghiệp , thấy hai người đang dán chặt đôi mắt vào cầu thang máy bay . Thế là nàng cũng nhìn theo , từng người , từng người khấn trương bước xuống , nhưng ai nấy đều xa lạ . Bỗng nhiên bà Bách Nghiệp hét lên :

- Bách Cơ , Bách Cơ về rồi , ông ơi.

Rồi bà ôm mặt khóc òa . Phi Hân thấy lo lắng đến vịn vào vai bà , trấn an :

- Bình tĩnh đi bác.

- Bác mừng quá , Phi Hân ơi.

Bà chỉ tay về phía trước :

- Đó , cháu có thấy không ? Bách Cơ mặc quần jean xanh và cái áo pull trắng đó.

Có lẽ Bách Cơ cũng đã nhìn thấy ba mẹ , anh ta cười thật tươi và đưa tay vẫy lia lịa , chân bước nhanh về phía cha mẹ . Phi Hân hoàn toàn bất ngờ trước chàng trai . Nụ cười của anh làm cho nàng ngây dại . Anh cao lớn , mắt to , đôi mày sậm . Nhất là mái tóc bông . Nhìn anh , người ta dễ phát hiện ẩn chứa trong nét đẹp kia có một chút cao ngạo . Nói chung , anh đẹp và thật lạnh lùng.

Bách Cơ dường như cũng rất xúc động khi gặp lại ba mẹ , nên đứng trước hai bậc sinh thành của mình khá lâu , anh mới thốt lên vồn vện có hai tiếng :

- Ba , mẹ !

- Bách Cơ , con !

Bà Bách Nghiệp ôm chầm lấy con trai khóc ngất . Bách Cơ vỗ nhẹ vào vai mẹ nói :

- Mẹ ! Con về , sao mẹ lại khóc ? Mẹ có khỏe không ?

- Khỏe . Mẹ khỏe lắm.

Quay sang ông Bách Nghiệp , anh hỏi tiếp :

- Ba có khỏe không , ba ?

Ông Bách Nghiệp mắt không rời đứa con trai , ông vỗ mạnh vào vai con :

- Ba rất khỏe . Bách Cơ ! Ba rất hạnh diện khi thấy con đã trưởng thành.

Sau phút giây hội ngộ gia đình , bà Bách Nghiệp quay sang bà Kiều Mi và Phi Hân , giới thiệu :

- Bách Cơ ! Đây là cô Kiều Mi và Phi Hân . Mẹ đã nói với con rồi đấy.

Bà nhìn con trai đầy ấn ý . Bách Cơ liếc nhanh qua bà Kiều Mi , rồi đôi mắt anh chững lại trước Phi Hân . Vẻ đẹp dịu dàng và thanh khiết của nàng làm cho con tim anh xao động . Anh kêu thầm : Trời ơi ! Có người con gái đẹp như thế này ư ? Nhưng ngay tức khắc anh nhớ ra rằng , đây là vị hôn thê của mình mà anh đã biết qua lời ba mẹ khi điện thoại cho anh . Ác cảm về cuộc hôn nhân thực dụng làm cho anh cảm thấy bức bối . Anh nhìn Phi Hân với ánh mắt đầy khinh miệt , và cái nhếch mép cũng đầy mỉa mai . Giọng anh cộc lốc và lạnh lùng :

- Chào cô !

Nãy giờ Phi Hân cũng không rời khỏi mọi phản ứng trên gương mặt Bách Cơ , và ít nhiều hiểu được anh đang nghĩ gì . Không muốn thua chàng trai này nên nàng nhìn thẳng vào mắt anh và cũng không kém lạnh lùng :

- Hoan hô sự hồi hương của anh.

Dường như không muốn bận tâm về sự có mặt của Phi Hân , nên Bách Cơ đến bên ba mẹ vồn vã :

- Chúng ta về nhà thôi , ba mẹ . Xa nhà lâu quá rồi , con rất nôn nóng trở về nhà xem sao.

Thế là mọi người lục tục kéo lên xe . Trên chiếc xe mười hai chỗ ngồi . Bách Cơ chủ động ngồi giữa ba mẹ mình . Anh cố ý tỏ ra như không hề thấy có sự hiện diện của bà Kiều Mi và Phi Hân . Thế là anh hỏi đủ thứ chuyện với ba mẹ cho đến khi xe về nhà . Phi Hân nhìn sang , thấy bà Kiều Mi vẫn vui vẻ bình thường . Thái độ của Bách Cơ vẫn không làm cho bà phật lòng . Phi Hân thở dài , nhủ thầm : thật là mảnh lực của đồng tiền với thím Kiều Mi mạnh thật.

Chiếc xe dừng lại trước biệt thự “Hoàng Tâm” . Căn biệt thự không lớn lắm . Có lẽ vì nhà ít người nên ông Bách Nghiệp không xây lớn lắm , nhưng xung quanh có vườn cây và phía trước là một khoảng sân rộng trồng nhiều hoa quý . Lối đi được trải sỏi trắng tinh. Trước kia vì công việc , Phi Hân vẫn thường hay lui

tới đây . Căn nhà được trang trí khá đẹp mắt và sang trọng , nàng ngậm ngùi nghĩ không bao lâu nữa , nàng sẽ là thành viên của ngôi biệt thự này . Không biết rồi đây , số phận nàng sẽ ra sao khi ở trong cái ngôi biệt thự sang trọng này.

Nàng đang suy nghĩ vẫn vơ thì có tiếng bà Bách Nghiệp :

- Cô Kiều Mi và Phi Hân ! Hôm nay ở lại dùng cơm với gia đình luôn nhé . Hôm nay , chúng tôi rất vui . Hai người đừng ngại . Trước sau gì chúng ta cũng là người một nhà mà.

Phi Hân lúc này chỉ muốn rời khỏi nơi này để tránh đi ánh mắt khinh khỉnh của Bách Cơ , nên định tìm cớ từ chối . Nhưng bà Kiều Mi đã nhanh miệng hơn :

- Dạ được . Chị Bách Nghiệp ! Chúng tôi rất vui lòng ạ.

Thế là Phi Hân không còn cách nào để từ chối . Nàng đành lẳng lặng bước đến , định xách phụ valy của Bách Cơ vào nhà thì lập tức bị anh giằng lấy và cất giọng thật lạnh lùng :

- Làm ơn đừng đụng đến những đồ đạc của tôi.

Phi Hân thấy tức nghẹn nơi cổ , nhưng nàng cố gắng nuốt nghẹn vào trong . Nàng thấy rằng không nên gây sự với Bách Cơ trong lúc này.

Khi mọi người nghỉ ngơi giây lát thì cơm canh đã được dọn lên . Trong bàn ăn , Bách Cơ cũng bỏ ba ba với ba mẹ , không nói gì đến Phi Hân . Thấy thế , bà Bách Nghiệp nhắc nhở :

- Bách Cơ ! Con coi gấp thức ăn cho Phi Hân với . Mẹ thấy này giờ nó chẳng chịu ăn gì cả – Quay qua bà Kiều Mi , bà tiếp : - Kiều Mi ! Cô cứ tự nhiên đi nhé !

- Dạ , chị đừng có lo cho em mà . Chị Nghiệp này ! Em thấy , cậu Bách Cơ nhà chị có hiếu quá hén.

Bà Bách Nghiệp cười thỏa mãn :

- Bởi thế nên ông nhà tôi mới quyết định gọi nó về để giao lại công việc cho nó đấy.

Bà Kiều Mi lại nịnh thêm :

- Anh chị thật là có phước.

Trong khi đó , Bách Cơ dường như muốn làm vui lòng cha mẹ nên lấy chén của Phi Hân , gắp cho cô một chén đầy vun thức ăn . Hành động đó giống như một cách trả thù , chứ không phải mời ăn . Khi đưa chén cho Phi Hân , anh nhìn sang nàng với đôi mắt thật sắc và nói :

- Mời Phi Hân.

Lúc này , Phi Hân chỉ muốn cầm cái chén ném thẳng vào mặt anh , nhưng là một người con gái có học . Đang ngồi trước những người đáng kính trọng , nên nàng không thể hành động như vậy được . Sau khi nhìn anh , với ánh mắt căm tức , nàng nhỏ giọng :

- Cảm ơn.

Phi Hân thấy anh nhếch mép cười thỏa mãn . Làm đầu óc nàng cảm thấy quay cuồng . Nàng cố gấp thức ăn cho vào miệng và cố nuốt tất cả vào bụng , lòng tự nhủ thầm : Hãy đợi đấy !

Rồi bữa cơm cũng qua mau . Bà Kiều Mi cố nán lại chuyện vãn thêm . Một lát biết không còn lý do nào để ở lại nên bà nói :

- Hôm nay đến đây vui cùng với anh chị , bây giờ chúng tôi xin phép về để anh chị và cháu Bách Cơ nghỉ ngơi.

Ông Bách Nghiệp so vai :

- Cảm ơn chị Kiều Mi . Ngày mai , chị cho phép Phi Hân được đi chơi với Bách Cơ để bọn trẻ tíu hiếu thêm về nhau nhé.

- Dạ được . Cháu Bách Cơ cứ tới chơi tự nhiên . Trước sau gì chúng cũng là vợ chồng mà.

- Vậy thì tốt . Để hôm nào rảnh , chúng ta sẽ bàn đến dự định ngày cưới của bọn chúng , chị nhé.

Bà Kiều Mi cười cười , nói :

- Nếu anh chị rảnh , thì lúc nào chúng ta bàn cũng được.

Bà Bách Nghiệp nói với con trai với cái nhìn đầy ẩn ý.

- Bách Cơ ! Mẹ nghe con nói là con có quà cho cô Kiều Mi và Phi Hân mà.

Bách Cơ hơi lúng túng , nhưng cũng nhanh chóng nói :

- Dạ , con quên mất . Xin đợi một tí.

Anh chạy vào phóng mang ra hai gói quà , anh đưa cho bà Kiều Mi gói lớn :

- Có ít quá biếu cô Kiều Mi . Xin cô vui lòng nhận cho.

Bà Kiều Mi dường như chỉ chờ có bấy nhiêu đó , nên khi cầm gói quà lớn trong tay , bà mừng quýnh , miệng rồi rít :

- Cám ơn cậu Bách Cơ . Cậu thật là chu đáo.

Khi đưa gói quà cho Phi Hân , anh cũng cố giả giọng ngọt ngào :

- Phi Hân ! Tặng em món quà mọn . Mong em sẽ thích.

Trước sự cười vui thoải mái của mọi người , Phi Hân đánh phải đóng trọn vở kịch.

- Cám ơn anh rất nhiều – Quay sang ông bà Bách Nghiệp , nàng lễ phép :

- Xin phép hai bác , cháu về.

- Thôi được rồi , Bách Cơ ! Con tiễn hai người giùm mẹ . Và bảo tài xế đưa Kiều Mi và Phi Hân về nhé.

- Dạ , mẹ cứ để con.

Bà Kiều Mi ôm gói quà trong tay , chân bước đi như sáo . Có lẽ bà rất nôn nóng về nhà để xem cái gì bên trong cái hộp này . Khi bà đã lên xe , Bách Cơ đến sát bên Phi Hân . Anh kề vào tai nàng , nói giọng thật khẽ , nhưng cũng thật nặng :

- Cô giỏi lắm . Chính cô tự chui đầu vào rọ dấy . Có gì thì cũng đứng trách ông trời nhé . Tôi không phải dễ để cho cô xỏ mũi như ba mẹ tôi đâu . Cô liệu hồn đấy.

Nói xong , anh bỏ đi nhanh vào nhà . Lời hăm dọa của anh làm Phi Hân cảm thấy rùng mình.

Nàng thấy gói quà trên tay mình nặng trĩu.

Vừa về đến nhà thì hai người đã đứng Gia Minh từ trong cửa bước ra . Gặp Gia Minh , bà Kiều Mi đơn đả :

- Gia Minh ! Cháu đến khi nào vậy ?

- Dạ , cháu đến đã lâu . Chờ mãi không thấy cô về nên định đi.

Nói chuyện với bà Kiều Mi mà đôi mắt Gia Minh nhìn Phi Hân đau đáu . Phi Hân vốn không ưa hẳn , nên khẽ chào rồi đi nhanh vào nhà . Nhưng nàng vẫn nghe rất rõ giọng của bà Kiều Mi.

- Sao rồi cháu ? Mọi chuyện ổn cả chứ ?

- Cô yên trí . Chuyện gì có con mà không hoàn thành chứ . Phen này , chúng ta thắng đậm lắm . Thôi , con sẽ trở lại bán sau . Bây giờ con có hẹn . Con đi nhé.

- Được rồi . Cô sẽ chờ cháu.

Vừa đi vào nhà , bà vừa cười vừa lẩm bẩm một mình :

- Thật là một ngày gặp toàn chuyện may mắn.

Dường như Kiều Diễm cũng quan tâm và tò mò về chuyện của Phi Hân , cô nàng đã chạy đến , vồn vã:

- Sao , chị Phi Hân ? Hoàng tử trong mơ của chị thế nào ?

Có lẽ ông Thịnh cũng lo lắng cho đứa cháu nên ngồi chờ sẵn . Phi Hân chào chú :

- Chào chú . Cháu mới về.

- Sao , chị Phi Hân ! Chị vẫn chưa trả lời câu hỏi của em.

- Ồ , thì cũng thường thôi mà.

Lúc đó thì tiếng bà Kiều Mi xen vào , giọng đầy ngưỡng mộ.

- Trời ơi ! Kiều Diễm ơi ! Con không thể ngờ được đâu . Mẹ không ngờ Bách Cơ lại đẹp trai và ga lăng đến như vậy – Chìa gói quà về phía con gái , bà tiếp : - Con xem này . Chẳng những có quà cho Phi Hân mà còn có cả cho mẹ nữa , mà là một gói quà thật lớn nữa chứ . Con không thể ngờ được đâu . Bách Cơ đẹp trai , cao lớn đến nỗi mẹ không thể tưởng tượng được . Đó là lần đầu tiên trong đời mẹ gặp.

Kiều Diễm có vẻ ganh tị :

- Đẹp hơn cả anh Gia Minh của con luôn sao ?

- Mẹ nói thật nhé . Gia Minh má đứng bên Bách Cơ , mẹ dám bảo đảm nó chỉ là một cái bóng mờ.

Kiều Diễm tức tối :

- Thế sao mẹ không làm mai mối Bách Cơ cho con ?

Bà Kiều Mi trợn mắt :

- Ô , cái con này

Phi Hân thấy thật chán chường trước sự trơ trẽn của hai mẹ con họ , nên nàng xin phép :

- Con thấy hơi mệt . Con về phòng một chút.

Nhưng dường như cả hai người đều không nghe thấy tiếng nàng . Khi đã nằm xuống trong phòng , Phi Hân vẫn nghe rõ mồn một lời nói chuyện của hai mẹ con họ . Tiếng của Kiều Diễm , giọng giận dữ :

- Mẹ ! Mẹ thật là thiên vị.

- Con nói cái gì ? Mẹ thiên vị ai ?

- Thì Phi Hân đó . Tự nhiên mẹ đem gả nó cho một người đẹp trai mà lại giàu có nữa.

- Hứ ! Cũng tại con . Trước kia , mẹ cũng đặt vấn đề con với Bách Cơ , nhưng con “xí” dài , bảo là Gia Minh của con là nhất rồi . Bây giờ lại trách mẹ.

- Nhưng Tự nhiên bây giờ , Phi Hân có chồng hơn hẳn con , con tức lắm.

Tiếng bà Kiều Mi khê lại , nhưng Phi Hân vẫn nghe rõ :

- Nhưng chưa chắc Bách Cơ yêu nó . Trước tiên , mình có lợi về phía nhà họ Hoàng là được rồi.

- Nhưng ...

“Rầm!”

- Hai người đã nói đủ chưa ? Riết rồi các người tự bôi tro trát trấu vào mặt mình rồi.

Thì ra này giờ , ngồi nghe vợ con nói chuyện , ông Phi Thịnh không còn nén nổi lòng mình nên đập bàn và lớn tiếng . Phản ứng đó không khác gì chọc vào hang cọp.

Bà Kiều Mi nhìn chồng đăm đăm :

- Ông nói sao ? Chúng tôi đã làm gì sai nào ?

- Làm gì à ? không phải bà cố tình đem Phi Hân đi ép gả cho người ta để mưu lợi cho mình à ?

- Trời ơi ! Oan cho tôi quá rồi né . Tôi giúp đỡ cho người ta , mà bây giờ gieo tiếng oán cho tôi nè trời !

Nói xong bà Kiều Mi giãy đành đạch trên nền nhà . Ông Thịnh cười nhạt :

- Bà tưởng , không có ai biết việc làm của bà à ? Bà cố làm thân để vay tiền người ta nhiều mà không phải trả lãi . Rồi đến lúc nào đó để công khai chiếm luôn của người ta với danh nghĩa là mẹ vợ.

- Trời ơi ! Có chuyện này sao ? – Phi Hân kêu thầm : - Như vậy là thím đem bán mình cho người ta sao ?

Bỗng tiếng của thím lớn hơn :

- Rồi sao ? Ai làm gì tôi nào ? Ông xưa nay đã làm gì cho vợ con chứ ? Nếu tôi không làm vậy thì tiền đâu nuôi chú cháu ông ? Nếu không có con này thì ông và cái con mồ côi ấy dẫn nhau đi ăn xin rồi . Mấy người sung sướng quá mà . Có người nai lưng ra làm cho ăn rồi còn bao nhiêu chuyện con này đều gánh vác hết . Tất cả đều đổ vào tôi hết mà.

Bắt đầu có tiếng thút thít của thím Kiều Mi . Và những giọng kể lể cũ rích và đúng bài bản như mỗi khi hai người cãi nhau . Nào là một mình bà phải quán xuyến hết mọi chuyện trong gia đình . Tiền cả phê thuốc lá . Tiền nuôi Phi Hân ăn học

Có lẽ đã chán ngán với cảnh này nên chú xuống giọng :

- Nhưng dầu sao , chúng ta cũng phải giữ một chút lòng tự trọng . Đứng vì tiền mà để người ta bôi tro trát trấu vào mặt mình.

Bà Kiều Mi cười khan , giọng trơ trẽn :

- Bôi tro trát trấu à ? Nếu ai thích thì cứ bôi đi , tôi sẵn sàng . Bôi cho thỏa thích đi . Miễn sao tôi có nhiều tiền là được rồi . Còn lòng tự trọng ư ? Nó có nuôi cho ông no được không ? Hay cũng nhờ vào con này.

Ông Thịnh ngán ngẩm lắc đầu :

- Bà thật là hết thuốc chữa rồi.

Và tiếng dép của ông xa dần.

Phi Hân nghe thím Kiều Mi tru tréo thêm một lát nữa , có lẽ vì mệt nên bà chịu im . Thế là cái không gian yên tĩnh của buổi trưa được trả lại trong ngôi nhà này . Lúc này , Phi Hân chỉ còn nghe tiếng của chiếc quạt máy chạy một nhọc , có lẽ vì quá cũ kỹ với thời gian.

Bây giờ , Phi Hân mới có dịp nhìn gói quà do Bách Cơ trao . Không biết trong là gì , nhưng bên ngoài được gói bằng một loại giấy kiếng trông rất đẹp mắt , có in hình những trái tim hồng bé xíu trông thật là dễ thương . Bên trên được cột một cái nơ cũng màu hồng rất đẹp . Phi Hân ngắm nhìn gói quà , rồi tự hỏi . Không biết có nên mở ra hay không ? Thẩn thờ một lúc , nàng lại quyết định : mở cũng thế mà không mở cũng thế . Đối với nàng bây giờ , nó có giá trị đến cỡ nào cũng không có ý nghĩa gì . Thôi thì cứ mặc nó . Nàng lại đặt gói quà trở lên bàn và trở lại giường nằm . Bây giờ , nàng không muốn suy nghĩ gì nữa cả . Nàng chỉ muốn được thanh thản trong giây lát bởi vì nàng biết rằng , bắt đầu từ nay nàng sẽ có rất nhiều việc phải đối phó . Chẳng hạn như Bách Cơ.

3. Chương 3

Tại phòng mạch của bác sĩ Mẫn Hào

Bác sĩ Mẫn Hào reo lên mừng rỡ khi Bách Cơ bước vào.

- Trời ơi ! Có phải là cậu không , Bách Cơ ? Tại sao đột nhiên cậu lại xuất hiện ở đây ?

Bách Cơ thích thú trước sự ngạc nhiên của bạn , nhưng anh cố tỏ ra bình thản , bước đến vỗ vai Mẫn Hào :

- Thế không phải là tôi thì là ai nào ?

- Không , không . Trông cậu khác nhiều quá . Thế cậu về nước bao giờ mà không báo cho mình 1 tiếng ? Cậu thật là tệ đấy.

Bách Cơ cười vui trước sự trách móc của người bạn.

- Thế thì hôm nay , tôi đã chẳng đến thăm cậu rồi sao ? Cậu thì vẫn y như ngày nào.
- Nhưng cậu vẫn chưa cho tôi biết , cậu về nước khi nào.
- Mới sáng nay thôi - Bách Cơ nhìn quanh phòng mạch , hỏi tiếp : - Sao , công việc của cậu thế nào ? Trông cậu có vẻ thành công đấy.
- Có lẽ vì may mắn nên hôm nay tôi đã tự mở được phòng mạch riêng cho mình . Bệnh nhân đến cũng khá . Thế còn cậu ?
- Trải qua gần 30 năm rồi , ngoài 1 đầu và 1 bụng kiến thức ra , mình chưa làm được việc gì cả . Bây giờ , ông già gọi về giao công việc cho nên cảm thấy hơi lo.
- Biết được sự lo lắng của bạn , Mẫn Hào khuyến khích :
- Đừng quá bi quan . Mình tin tưởng rằng , cậu sẽ làm được mà . À ! Hôm trước tôi có gặp bác Nghiệp . Bác ấy có nói về vấn đề hôn nhân của cậu . Bây giờ thế nào ?
- Nhắc tới hôn nhân , tự nhiên Bách Cơ sầm mặt , anh nói :
- Bây giờ cậu có rảnh không ? Ta tìm 1 quán bia uống , rồi nói chuyện đi.
- Được , cậu chờ mình 1 lát.
- Mẫn Hào dặn cô y tá hôm nay nghỉ sớm 1 bữa , rồi anh thay áo . Xong , anh bước ra nói với Bách Cơ :
- OK . Chúng ta đi.
- Họ tìm đến 1 quán bia bình dân quen thuộc mà cách đây 10 năm , đôi bạn vẫn thường tới uống bia giải trí . Bách Cơ ngẩng nhìn chung quanh , lòng anh cũng cảm thấy nao nao . Đã 10 năm rồi , nhưng quán vẫn không có gì thay đổi . Sau khi gọi bia và vài thứ nhắm mà cả 2 cùng thích , Mẫn Hào lại trở về vấn đề :
- Cuộc hôn nhân của cậu thế nào ? Hình như cậu không có vẻ gì phấn khởi ?
- Bách Cơ thở dài , bưng ly bia lên uống cạn . Giọng anh trầm xuống :
- Cậu đoán đúng . Mọi chuyện đều do ba mẹ mình quyết định . Cậu cũng biết đấy . Xưa nay ông bà rất yêu mến mình . Ngoài chị Hai mình đang ở Mỹ ra , chị ấy đã làm nên sự nghiệp , còn lại tất cả ba mẹ mình đều đầu tư hết cho mình . Trước sự cởi mở của 2 người , mình không muốn cho 2 người thất vọng , dù rằng cuộc hôn nhân này mình thấy hoàn toàn không có 1 cảm giác nào . Đơn giản là chỉ muốn làm cho cha mẹ vui lòng mà thôi . Vả lại , mình không tìm ra được 1 lý do nào để từ chối cô ta.
- Chơi thân với bạn từ nhỏ tới giờ , Mẫn Hào hiểu rất rõ về Bách Cơ . Ngoài những tính ương bướng cao ngạo luôn có sẵn ở mỗi người đàn ông , Bách Cơ là 1 người con rất có hiếu . Xưa nay , anh luôn nghe lời cha mẹ . Ngay cả việc đi du học cũng do ông bà Bách Nghiệp sắp xếp . Nhìn bạn với ánh mắt thông cảm , Mẫn Hào hỏi :
- Thế cậu không thích cô ấy à ?
- Thế theo cậu , cậu có chấp nhận lấy 1 người con gái mà cả cậu và cô ta chưa 1 lần gặp gỡ , tìm hiểu nhau không ? Tôi không hiểu sao , cô ta lại nhắm ngay tôi mà lấy chứ ?
- Cậu đã gặp cô ấy chưa ?
- Gặp rồi . Lúc sáng , cô ấy có ra phi trường.
- Cậu thấy cô ấy thế nào ?
- Bách Cơ nhớ lại mình có 1 phút giây xao xuyến trước Phi Hân , anh nói :
- Phải công nhận là cô ấy rất đẹp . Nếu vô tình hay ngẫu nhiên gặp nhau , nhất định cô ấy sẽ là mục tiêu của tôi đấy . Nhưng nhớ lại cuộc hôn nhân thực dụng , tôi lại thấy mất hứng.
- Hôn nhân thực dụng ? Cậu có quan trọng hoá vấn đề không đấy ?

- Chứ theo cậu , cô ấy chịu lấy tôi với mục đích gì , khi chưa biết mặt mũi tôi ra sao ? Chẳng lẽ cô ấy yêu tôi à ?

- Tôi biết , trong thờ buổi hiện đại , có rất nhiều cô gái vì đồng tiền mà bán rẻ nhân phẩm của mình , nhưng không phải là tất cả . Vả lại , 2 bác Nghiệp là những bậc sinh thành , họ không lầm người đâu.

- Ba mẹ tôi là những người nhân từ . Có thể họ đã bị cô gái kia chinh phục mất rồi . Nhưng với tôi thì không dễ dàng đâu . Tuy ở nước ngoài khá lâu , nhưng qua báo chí và bạn bè , tôi biết rất rõ các cô gái ở nước mình . Nên ngoài việc tạm chấp nhận cho ba mẹ tôi vui , tôi đã có nhiều cách để đối phó rồi.

- Với cô gái ấy à ?

- Đúng vậy . Để cô ta quên đi giấc mơ được lọt vào nhà họ Hoàng này.

Mẫn Hào lại đưa ly bia lên uống , anh có vẻ suy nghĩ.

- Tùy cậu vậy . Nhưng cậu nhớ , có gì cần tiếp tay nhớ bảo mình với.

Cả 2 đưa ly lên cùng nhau . Bách Cơ cười :

- Cậu thì lúc nào cũng là 1 người bạn tốt.

- Ồ , Bách Cơ này ! Bao nhiêu năm sống bên Tây , cậu có tìm cho mình được 1 cô nào không ?

Bách Cơ tâm sự :

- Cậu biết đấy . Mình rất thích 1 cô gái đẹp thùy mị , dịu dàng . Những cô gái từ nước mình sang , cứ cho bên ấy là thiên đường nên mãi chạy theo ảo vọng . Còn bọn đầm thì tình yêu của họ rất vô vấp , mình ...

Bách Cơ không nói thẳng , mà anh chỉ nhún vai làm cho Mẫn Hào bật cười :

- Vậy thì trái tim cậu vẫn còn trống à ?

- Nói đúng hơn là trái tim mình còn trinh.

Cả 2 bật cười lớn . Bỗng Bách Cơ hỏi :

- Thế còn cậu ? Chừng nào mới cho mình ra mắt người yêu của cậu đây ?

Mẫn Hào thở dài

- Có lẽ trong tình yêu , mình cũng giống như cậu . Đến bây giờ , trái tim mình cũng vẫn còn trinh.

- Cậu nói thiệt đó sao ? Là 1 bác sĩ trẻ , đẹp trai và thành công như cậu mà vẫn cô đơn à ?

- Nói chung , người đến với mình không ít , nhưng mình có cảm giác đó chưa hẳn là tình yêu thật sự.

- Cậu muốn nói đến tình yêu thực dụng ?

Mẫn Hào xoa đầu mình lia lịa :

- Không biết cậu và tôi có nhầm lẫn và quan trọng hóa vấn đề không ?

Bách Cơ đưa ly lên :

- Thôi , chúng ta vừa hội ngộ sau 10 năm , đừng để chuyện này làm phiền lòng . Hãy dẹp qua 1 bên đi . Còn rất nhiều chuyện tôi muốn hỏi cậu lắm . Nhưng trước tiên ta phải uống mới được.

- Được . Hôm nay chúng ta phải say 1 bữa mới được.

Sau khi uống cạn ly , Mẫn Hào hỏi :

- Cậu định bao giờ mới bắt tay vào công việc ở ngân hàng đây ?

- Ba mình bảo : Cứ ở không , đi chơi thoải mái ít ngày đi . Bao giờ cảm thấy hứng thú làm việc thì ông sẽ giao lại . Mà này , nhất định cậu phải làm người hướng dẫn chương trình cho tổ đấy . Tổ rất muốn khám phá thành phố của chúng ta có tiến bộ gì , sau 10 năm . Và tổ cũng rất muốn đi thăm lại các cô bạn gái dễ thương của chúng ta ngày xưa nữa.

Mấn Hào xoay xoay ly trong tay , cười cười , lắc đầu :

- Có lẽ phòng mạch tớ phải tạm đóng cửa vài ngày mất rồi.

Thế là câu chuyện của họ chuyển qua những câu chuyện vui buồn dĩ vãng , bắt đầu từ khi thôi học . Họ vừa ăn , vừa uống bia trong tiếng cười thoải mái . Cho đến khi cả 2 đã ngà ngà say rồi mới cặp vai nhau ra về.

Thành phố về đêm đã sáng rực ánh đèn.

4. Chương 4

- Chị Oi ! Làm ơn cho em hỏi thăm.

Phi Hân vừa bước vào ngân hàng thì bị khựng lại bởi tiếng gọi của 1 cô gái . Nàng hơi ngạc nhiên và quay lại . Đứng trước nàng là 1 cô gái khá đẹp , có lẽ cũng trạc tuổi Phi Hân . Phi Hân nhú mày , cố nhớ xem cô gái này là ai . Nhưng nàng vẫn cảm thấy cô gái ấy hoàn toàn xa lạ . Ngỡ cô gái lầm người , nàng hỏi :

- Cô mới gọi tôi đấy à ?

Cô gái tỏ vẻ khúm núm rụt rè :

- Vâng . Em vừa gọi chị đấy.

Nhìn vẻ mặt của cô gái , Phi Hân cảm thấy tội nghiệp :

- Thế tôi có thể giúp gì được cho cô ?

- Có phải ngân hàng này đang tuyển thêm người không vậy chị ?

À ! Thì ra cô gái đến xin việc làm . Phi Hân nghĩ như vậy và trả lời :

- Phải . Ngân hàng của chúng tôi đang tuyển thêm người . Có phải cô muốn xin việc không ?

- Dạ phải , nhưng ...

- Có chuyện gì ?

Cô gái lạ gãi gãi đầu :

- Nhưng em không có 1 bằng cấp chuyên môn nào cả . Lúc trước , em chỉ tốt nghiệp lớp 12 và khi đậu đại học , em không được học tiếp nữa ...

- Vậy thì ... có lẽ cô khó xin vào đây được đâu . Bởi vì ngân hàng của chúng tôi đang cần những người giỏi về chuyên môn , chứ ...

Tự nhiên , đôi mắt cô gái rướm rướm nước mắt . Giọng cô van xin :

- Chị Oi ! Mong chị giúp em với . Em có thể làm tạp vụ , lao công hay sai vặt gì cũng được . Em khổ lắm ! Em bị mồ côi cha mẹ . Không có người thân . Không được đi học nên đi đâu xin việc cũng không được . Bây giờ , em không biết phải làm sao.

Mồ côi ư ? Hai từ mồ côi dường như vừa xoáy vào tim gan Phi Hân . Nàng cũng là 1 cô gái mồ côi nên rất hiểu hoàn cảnh của kẻ mồ côi . Nhìn cô gái đáng thương đang giọt ngắn giọt dài , lòng nhân ái của nàng không cho phép nàng từ chối cô gái này , nên nói :

- Thôi được rồi . Thế cô có mang theo hồ sơ lý lịch gì không ? Đưa tôi xem.

Cô gái mừng rỡ :

- Dạ , có đây a.

Cầm tập hồ sơ trên tay , Phi Hân nói với cô gái :

- Bây giờ , cô cứ ngồi ở phòng bảo vệ này . Tôi sẽ nói giúp cô với phòng tổ chức hay giám đốc xem sao . Nhưng tôi cũng báo trước rằng , ít có khả quan lắm đó . Cô đừng nên mừng vội.

Cô gái rớt rít :

- Được hay không thì em cũng rất cảm ơn chi.

Phi Hân cười và vỗ nhẹ vào vai cô gái . Cô quay sang nói vài câu với anh bảo vệ về cô gái rồi đi vào ngân hàng.

Ngồi trong phòng làm việc mà lòng Phi Hân cảm thấy bất an . Vì thương người mà nàng đã hành động hồ đồ . Nhận giúp đỡ xin việc cho cô gái lạ , nhưng điều kiện của cô ấy thì không đủ để vào làm ở đây . Nếu nàng không xin việc được cho cô đấy , tức là 1 lần nữa làm cho cô ấy tuyệt vọng . Lật tập hồ sơ ra , Phi Hân thấy ghi :

Họ và tên : Hạ Bảo Quyên

Tình hình thân nhân : Cha : chết ; Mẹ : Chết

Phi Hân nghĩ ngợi . Không biết cô ấy có giống mình không nhỉ ? Nhưng nàng cũng khẳng định và kết luận : Ở trên đời , kẻ đáng thương và tội nhất là những kẻ mồ côi.

Bỗng có tiếng gõ nhẹ vào cánh cửa và ông Bách Nghiệp bước vào . Ông tươi cười :

- Sao , con có khoẻ không , Phi Hân ?

Xưa nay , ông Bách Nghiệp rất thương yêu Phi Hân , luôn coi nàng như người trong nhà nên xưng hô với nàng rất thân thiện . Điều đó làm cho Phi Hân như được an ủi và nàng cũng cảm thấy rất kính trọng ông chủ của mình . Sự quan tâm của ông làm Phi Hân cảm động . Nàng lễ phép :

- Dạ , chào bác . Cháu vẫn bình thường ạ.

- Vậy sao ? - Ông nhìn Phi Hân dò ý rồi tiếp :- Sáng nay , bác có bảo Bách Cơ đến tham quan ngân hàng ta , nhưng nó bảo còn mệt nên từ chối . À ! Mà Phi Hân này , bác hỏi thiệt con nhé . Con thấy Bách Cơ thế nào ?

Nghe nhắc đến Bách Cơ , tự nhiên Phi Hân thấy hơi rùng mình vì nhớ lại lời nói của anh ta lúc đưa nàng ra xe . Nhưng biết ông Bách Nghiệp rất quan tâm đến nàng và thật sự muốn biết ý kiến của nàng về Bách Cơ , nàng không biết trả lời như thế nào , đành cúi đầu , đáp lí nhí :

- Dạ , cháu cũng không biết nữa.

Ông Bách Nghiệp bật cười . Có lẽ ông hiểu lầm vì câu hỏi của mình mà Phi Hân mắc cỡ , nên ông giả lả :

- Ồ . Không có gì quan trọng . Hai con cần có nhiều thời gian gần gũi và tìm hiểu nhau mới được . À ! Phi Hân này , thằng Bách Cơ của bác tuy đã lớn tuổi rồi , nhưng xưa nay nó chưa tiếp xúc với thực tế nhiều , nên bác nghĩ cháu nên giúp đỡ nó nhiều hơn trong công việc sau này.

- Dạ thưa bác . Cháu ...

- Làm việc với bác bao nhiêu năm nay , bác rất hiểu về năng lực của cháu mà . Bác biết cháu khiêm nhường thôi . Mấy năm qua , cháu là cánh tay đắc lực của bác , cho nên bác rất tin tưởng ở cháu . Không có vấn đề gì phải lo ngại.

Phi Hân cảm động :

- Dạ , được bác tin nhiệm như vậy , cháu sẽ cố gắng làm hết sức mình.

Ông Bách Nghiệp tâm sự :

- Hai bác đã già rồi . Vả lại , chỉ hai của thằng Bách Cơ cứ nằn nì 2 bác qua Mỹ ở với nó , nên bác cũng muốn sớm giao lại cái ngân hàng này lại cho Bách Cơ . Vì thế , cháu phải nhất định giúp đỡ cho nó đấy . Vả lại , tất cả những tài sản này rồi cũng sẽ là của 2 con mà thôi.

Phi Hân không biết trả lời sao , chỉ biết cúi đầu . Thấy thế , ông Bách Nghiệp nói :

- Ô . Bác không làm phiền con nữa , bác về phòng đây.

Phi Hân chợt nhớ đến cô gái lạ và trọng trách của mình nên đứng lên gọi theo :

- Ô, bác Nghiệp này !

- Có chuyện gì thế con ?

- Dạ ... dạ .. , lúc sáng có cô gái đến đây xin việc , nhưng không đủ điều kiện như ngân hàng chúng ta yêu cầu , nhưng trông cô gái ấy rất đáng thương . Cô ấy bảo có thể làm lao công , sai vặt hay gì cũng được , miễn có được 1 ít lương để nuôi thân . Thấy cô gái ấy năn nỉ mãi , cháu thấy không đành lòng nên tạm nhận hồ sơ để hỏi ý kiến bác . - Đưa tập hồ sơ của Bảo Quyên cho ông Bách Nghiệp , nàng tiếp :- Dạ , đây là hồ sơ của cô ấy a.

Cầm hồ sơ của Bảo Quyên , ông Bách Nghiệp đọc lướt qua rồi thở dài :

- Hoàn cảnh cô gái này cũng thật là tội , nhưng không có vấn đề gì . Hiện giờ , bên văn thư đang thiếu 1 người . Công việc này không cần chuyên môn , chỉ cần nhanh nhẹn tháo vát 1 chút là đủ rồi . Thế , cô gái ấy đâu rồi ?

Phi Hân mừng rỡ :

- Dạ , cô ấy vẫn còn đang đợi ở phòng bảo vệ ạ.

- Vậy cháu gọi điện cho phòng bảo vệ , bảo đưa cô gái ấy vào đây.

- Dạ , cháu gọi điện ngay a.

Chỉ vài phút sau đã nghe tiếng gõ cửa và Bảo Quyên khúm núm bước vào . Nàng khẽ gật đầu chào ông Bách Nghiệp rồi đưa mắt về phía Phi Hân . Thấy thế , Phi Hân nói :

- Bảo Quyên ! Đây là giám đốc ngân hàng , bác Bách Nghiệp - Nàng chỉ tay về phía ghế , tiếp : - Bảo Quyên ngồi đi.

- Dạ , cảm ơn chi.

Ông Bách Nghiệp sau khi nhìn Bảo Quyên rồi nói :

- Bảo Quyên này ! Tôi có nghe Phi Hân nói về cô . Chúng tôi sẽ nhận cô vào làm việc , nhưng công việc của cô sẽ là 1 nhân viên văn thư . Vì chỉ có công việc đó mới phù hợp với trình độ hiện tại của cô . Cô thấy thế nào ?

Bảo Quyên mừng rỡ :

- Dạ , cảm ơn bác . Được bác nhận vào làm việc thì cháu mừng lắm rồi . Làm gì cũng được , cháu không quan trọng đâu.

- Nếu thế thì bắt đầu thứ hai đầu tuần cô đi làm nhé . - Quay qua Phi Hân , ông tiếp :

- Phi Hân ! Con hướng dẫn công việc cho cô ấy nhé . Bác có việc phải đi đây.

- Dạ , cháu biết rồi , bác a.

Ông Bách Nghiệp vừa bước ra khỏi phòng thì Bảo Quyên đã nín thở nhìn Phi Hân :

- Phi Hân ! Em cảm ơn chị nhiều lắm . Em mừng quá.

Phi Hân cũng cảm thấy vui lây với niềm hạnh phúc của Bảo Quyên . Sau khi Phi Hân nói những gì mà Bảo Quyên sẽ làm sắp tới , 1 lần nữa , Bảo Quyên cảm ơn rồi xin phép ra về.

Phi Hân vẫn còn mang cảm giác vui sướng khi vừa giúp đỡ được cho Bảo Quyên , nên không nhận thấy được Bảo Quyên vừa quay mặt đi đã nở 1 nụ cười bí hiểm.

1 nụ cười của kẻ chiến thắng .

5. Chương 5

Thấy con trai cứ chần chừ , ủ rũ nên bà Bách Nghiệp nhắc nhở :

- Bách Cơ ! Sao con không sang nhà cô Kiều Mỹ để thăm Phi Hân với ? Mẹ nghĩ , con nên đưa nó đi chơi đâu đó hay là mua sắm . Có như vậy , 2 đứa mới có dịp gần gũi và tìm hiểu nhau nhiều hơn.

Đang dự định lên kế hoạch để đi chơi với bác sĩ Mẫn Hào , nghe mẹ nhắc tới Phi Hân làm cho Bách Cơ cảm thấy mất hứng . Nhưng vì không dám nói ra sợ mẹ buồn , nên anh nói :

- Có cần gấp vậy không mẹ ? Con nghĩ , cũng không cần đâu . Mẹ đã chọn thì nhất định cô ấy phải là người tốt rồi.

- Ô , cái thằng này lạ chưa ! Mẹ chọn là 1 phen , nhưng tương lai nó sẽ là vợ của con . Trước khi 2 đứa lấy nhau cũng cần tìm hiểu nhau để biết nhau nhiều hơn chứ.

Sợ mẹ phạt ý nên Bách Cơ vội đỡ lời :

- Được rồi , được rồi . Con sẽ đi , mẹ à.

Thấy mắt mẹ tươi cười , Bách Cơ thử ướm lời :

- Mẹ à ! Con nghĩ đám cưới của con có thể để từ từ không mẹ ?

Bà Bách Nghiệp ngạc nhiên :

- Sao , con không thích con bé ấy à ?

Bách Cơ muốn nói thẳng ý định của mình , nhưng xưa nay anh đã quen với cách sống luôn vâng lời cha mẹ . Nếu bây giờ anh từ chối Phi Hân thì không biết ba mẹ anh sẽ thất vọng cỡ nào , vì anh biết 2 người rất chú tâm và quan trọng việc hôn nhân của anh và Phi Hân , nên anh đành lảng tránh :

- Dạ , không hẳn như vậy đâu , mẹ Ôi . Nhưng con ...

- Mẹ hiểu . Con vẫn còn thích tự do chứ gì ? Bách Cơ à ! Con đã 30 tuổi rồi , có còn nhỏ nhít gì đâu . Ba mẹ cũng đã già rồi . Con xem ba con đi . Tóc ông ấy đã bạc hết cả rồi , nên ba mẹ muốn con sớm yên bề gia thất để giao lại công việc cho con , để con gánh vác công việc với ba con . Chẳng lẽ con muốn ông ấy làm việc cho đến chết hay sao ?

- Nhưng mẹ biết đấy . Giữa con và Phi Hân chưa ai biết nhau điều gì , cho nên con còn e ngại.

- Đấy . Bởi thế , mẹ mới bảo con nên gần gũi con bé ấy để tìm hiểu nhau nhiều hơn.

- Nhưng sao mấy hôm nay Phi Hân không đến đây hỏi mẹ ?

- Con sao vậy , Bách Cơ ? Người ta là con gái . Xưa nay trâu tìm cột , chứ có bao giờ cột lại tìm trâu đâu.

- Nhưng con nghĩ ...

- Bách Cơ ! Mẹ rất hiểu tâm trạng của con . Nhưng con cứ yên tâm . Mẹ biết Phi Hân là 1 cô gái ngoan ngoãn , dịu dàng , biết cách cư xử . Mẹ dám chắc rằng nó là 1 người vợ tốt . Bách Cơ à ! Bao nhiêu năm nay , ba mẹ đã vất vả nhiều rồi , con đừng nên suy nghĩ nhiều nữa . Ba mẹ muốn nhanh chóng lo cho đám cưới của con xong thì đi du lịch vài năm . Vả lại , chị Hai con ở bên Mỹ cứ hối thúc ba mẹ hoài . Tội nghiệp cho Bách Loan . Vì công việc. bù đầu nên nhớ ba mẹ mà không về thăm được . Điều mong muốn duy nhất của nó là ba mẹ sang thăm bọn chúng thôi . Mẹ cũng nhớ nó và mấy đứa cháu quá rồi.

Bách Cơ biết không thể nào lảng tránh hay lay chuyển được ý định của mẹ . Mà nếu ngồi đó 1 hồi , mẹ sẽ giận hay lên lớp hoặc ca mấy bài ca “con cá” nữa thì càng mệt hơn , nên anh đến bếp bà . Ôm vai bà , anh nói :

- Thôi được rồi . Con sẽ đi ngay - Nhưng anh cố tình chọc mẹ - Nhưng mẹ Ôi ! Bây giờ đưa cô ấy đi đâu hỏi mẹ.

Nghe Bách Cơ đồng ý đi chơi với Phi Hân , bà Bách Nghiệp cảm thấy vui trong lòng . Bà chỉ tay vào trán con , mắng yêu :

- Cái thằng ranh này , có bao nhiêu đó mà cũng hỏi mẹ nữa sao.

Bách Cơ vẫn giả vờ ngây ngô :

- Thật mà mẹ . Vì đây là lần đầu tiên con đi chơi với người khác phái , mà đặc biệt đây còn là vị hôn thê của con nữa chứ.

Bà Bách Nghiệp lườm con trai , nghi ngờ :

- Cha ! Tội nghiệp con trai tôi vậy sao . Thôi được , để mẹ cố vấn cho . Thì đi siêu thị này , shop mua sắm rồi ca nhạc , xem phim . Nói chung , các con có thể đi đâu tùy ý thích.

Bách Cơ giả dò nhìn mẹ với vẻ thán phục :

- Cha ! Ngoài những đức tính của mẹ sẵn có , hôm nay , con mới phát hiện ở mẹ thêm 1 đức tính nữa nha.

- Là gì vậy ?

- Ga-lăng

Nói xong , anh bỏ chạy lên lầu . Bà Bách Nghiệp nhìn theo con trai lắc đầu cười , nghĩ : ” Nó vẫn như ngày xưa ”

Vài phút sau , Bách Cơ đã trở xuống với bộ đồ khá bụi . Quần jean xanh bạc màu và chiếc áo pull ôm sát eo , để lộ thân hình lực lưỡng của anh . Trông anh mạnh mẽ , phong trần làm sao . Đến bên mẹ , anh chấp tay :

- Thưa mẫu hậu , con đi.

Nói xong , anh dậm bước ra cửa , nhưng bà Bách Nghiệp gọi giật lại :

- Này ! Đi chơi và mua sắm , con cần phải có nhiều tiền - Đưa cho anh 1 cọc tiền , bà tiếp :

- Con cứ cầm theo.

Bách Cơ lại cảm thấy bức bối . Vì tiền mà anh lại phải khổ như vậy , nên quay mắt đi từ chối :

- Cám ơn mẹ . Con đã có rồi.

Anh hậm hực nghĩ : Phi Hân ! Cuộc chơi này do cô bày ra . Rồi cô sẽ thấy Bách Cơ này , không dễ gì cho cô xỏ mũi đâu.

Nghĩ đến đó , anh nhảy lên chiếc mô tô , đề máy và tăng ga.

Chiếc xe lao vút trên con đường ngập nắng sớm.

6. Chương 6

Ngày chủ nhật là một ngày vô cùng bận rộn đối với Phi Hân . Bao nhiêu công việc trong tuần đều đổ dồn cho nàng vào ngày này . Nào chợ búa , quét dọn nhà cửa , giặt ủi quần áo mà cả tuần Kiều My và Kiều Diễm thì mặc đồ đâu có ít . Có khi một ngày Kiều Diễm thay tới 4 bộ đồ . Những ngày thường thì Phi Hân bận đi làm , chỉ có chủ nhật mới được nghỉ , thế nhưng công việc nhà lại chồng chất lên đôi vai của nàng . Có khi thấy cháu gái cực quá , ông Phi Thịnh lên tiếng với bà Kiều My :

- Em này ! Anh thấy công việc nhà nhiều quá , hay là chúng ta tìm mướn một người giúp việc đi hén.

Bà Kiều My vừa xăm xoi gương mặt mình trong gương , vừa thao lại môi son , đáp cọc lốc :

- Hừ ! Ở nhà cả đống người rồi , còn mướn người giúp việc chi nữa cho tốn tiền.

Nói như vậy rồi bà đứng lên , nói như ra lệnh với chồng :

- Chờ tôi đi một chút coi.

Thế là chuyện mướn người làm được cho đi vào dĩ vãng . Bà Kiều My thì đi suốt , còn Kiều Diễm thì tới ngày chùng diện và bận đuổi theo những cuộc tình của mình . Thế là mèo vẫn hoàn mèo . Công việc vẫn chồng chất lên đôi vai gầy của Phi Hân.

Sáng nay , khi mọi người trong nhà đã đi hết , sau khi quét dọn nhà xong , Phi Hân ra sân xách nước tưới cây . Nàng mặc chiếc quần jean lửng ôm sát lấy chiếc đùi thon thả để lộ phần chân trần trắng hồng . Chiếc áo lửng cộc tay màu xanh lý và ma/i tóc dài được Phi Hân bới cao , để lộ cả chiếc cổ và chiếc gáy trắng ngà ngọc . Trông Phi Hân rất bình dị nhưng quý phái và vô cùng hấp dẫn.

Những thùng nước nặng đã làm cho trán nàng lấm tấm mồ hôi . Hai gò má đỏ hồng vì ánh nắng sớm mai.

Đưa tay tỉa mấy cái lá sâu cho cây hồng nhung , bỗng Phi Hân giật thót người vì tiếng chuông gọi cổng . Hơi nhíu mày , Phi Hân nghĩ : Có lẽ là đám bạn của Kiều Diễm đây . Gại 2 dòng mồ hôi bên thái dương , nàng bước những bước chân nhanh nhẹn nhưng không mất đi vẻ uyển chuyển về phía cổng . Cánh cổng được mở ra , Phi Hân không khỏi ngạc nhiên . Đứng trước nàng lại là Bách Cơ với chiếc mô tô to sụ . Quá lúng túng , nàng chỉ nói :

- Là anh à ?

Một Lần nữa , Bách Cơ lại ngẩn ngơ trước vẻ đẹp bình dị nhưng đầy kiêu sa của Phi Hân . Đôi má hồng hồng . Trên vầng trán thanh khiết là những giọt mồ hôi đang óng ánh như ngọc . Tự nhiên Bách Cơ cảm thấy rất muốn đưa tay lau hộ những giọt mồ hôi trên trán nàng . Nhưng điều đó chỉ thoáng qua rất mau trong ý nghĩ của anh . Sau một phút sững sờ . Bách Cơ đã lấy lại bình tĩnh . Anh cười ngạo nghễ và nhìn xoáy vào đôi mắt của Phi Hân :

- Tại sao không phải là tôi ? Bộ cô nghĩ là tôi sẽ không đến đây sao ?

Phi Hân vẫn đứng án ngữ nơi cánh cổng :

- O không . Nhưng anh đến đây có chuyện gì không ?

Bách Cơ thở dài , lắc đầu :

- Tôi nghĩ lịch sự tối thiểu cũng phải mời khách vô nhà rồi mới nói chuyện chứ.

Phi Hân một phần nào đã lấy lại bình tĩnh , nàng mở rộng cửa và đưa tay.

- Thế thì mời anh vào.

- Cảm ơn

Bách Cơ không dẫn xe mà còn đề máy và tăng ga cho chiếc xe vọt thẳng vào trong nhà . Phi Hân có cảm giác chiếc mô-tô muốn hất tung cả căn nhà.

Sau khi mời Bách Cơ ngồi ghế , Phi Hân đi ra sau lấy nước . Đứng chần chừ trước chiếc tủ lạnh đã mở cửa . Bên trong có đầy đủ nước giải khát thường hay để cho bà Kiều My và Kiều Diễm đãi khách . Nhưng trước sự hách dịch của Bách Cơ , nàng do dự một lúc , rồi cuối cùng nàng quyết định đến bên vòi nước , vặn đầy một ly nước phong-tên.

Đặt ly nước trước mặt Bách Cơ , Phi Hân khách sáo :

- Mời anh dùng nước.

Bách Cơ ngồi dựa lưng trên ghế salon . mắt không rời khỏi Phi Hân . Không khí yên lặng khá lâu . Còn Phi Hân cũng đang chuẩn bị tinh thần để đối phó với Bách Cơ . Hôm trước , vì có mặt bà Kiều My và ông bà Bách Nghiệp nên nàng kiêng nể . Nhưng hôm nay thì đừng có hồng . Nàng đã chấp nhận buông xuôi cuộc đời thì đối với nàng không còn gì phải sợ và quan trọng nữa . Sự im lặng kéo dài , cuối cùng thì Bách Cơ cũng lên tiếng :

- Phi Hân ! Hôm nay , cô có biết tôi đến đây với mục đích gì không ?

- Để gặp tôi.

- Cô đoán đúng rồi đấy . Nhưng gặp cô với mục đích gì ?

- Tạm thời tôi chưa nghĩ ra.

Bách Cơ ngồi thẳng dậy và hơi chồm về phía Phi Hân đang ngồi chiếc ghế đối diện , đôi mắt vẫn không rời Phi Hân . Đường như anh muốn dùng đôi mắt đẹp và lạnh lùng của mình để áp đảo tinh thần của Phi Hân.

- Thế thì tôi cũng không muốn đôi co với cô . Tôi muốn hỏi . Tại sao cô lại chấp nhận lấy tôi làm chồng khi mà chưa hề biết tôi như thế nào . mặc cho tôi có chấp nhận lấy cô hay không ?

- Chứ theo anh nghĩ , thì tại sao tôi lại chịu lấy anh ?

- Tôi đã nghiên cứu rất kỹ rồi . Những cuộc hôn nhân như thế này , mục đích chính chỉ là tiền mà thôi.

Tiền ư ? Có lẽ là như vậy . Nhưng người hưởng lợi nhất định không phải là nàng rồi . Nàng chỉ là một con cờ , mặc cho mọi người sai khiến . Nhưng mọi hậu quả và tai tiếng đều do nàng gánh lấy . Thấy Phi Hân ngồi thừ ra không trả lời . Bách Cơ mỉm mai nhắc nhở :

- Sao , tôi nói có đúng như vậy không , Phi Hân ?

Lời Bách Cơ đã kéo nàng về thực tại . Nàng nghĩ , lúc này nàng không nên mềm yếu trước Bách Cơ nên cười nhạt , trả lời.

- Anh đoán rất đúng . Anh cũng biết rằng nhà anh rất giàu rồi chứ.

Câu trả lời trơ trẽn của Phi Hân làm cho Bách Cơ thấy máu nóng dồn lên mặt . Giọng anh có vẻ hơi day nghiêng.

- Nhưng tôi cảm thấy cô còn hơi khiêm nhường đấy . Ở thành phố này , tôi thấy có rất nhiều tỉ phú . Họ có rất nhiều của cải , tiền bạc , nhà lầu , xe hơi . Sao cô không đi lấy họ mà lại nhắm vào tôi chứ ?

Thấy đã chọc giận được Bách Cơ , Phi Hân cảm thấy thích thú . Nàng nghĩ , có lẽ đây là cơ hội để hấn khúc từ nàng đây . Nàng thản nhiên dựa ngửa vào ghế , đôi mắt trở nên đa tình hơn . Cổ mơn trớn và nhẹ giọng , nàng nói :

- Bách Cơ ! Anh không thấy là anh đẹp trai sao ? Những người khác có rất nhiều tiền , nhưng chưa chắc gì họ bảnh trai , và ngược lại có người bảnh trai thì chưa chắc gì đã có nhiều tiền . Còn anh thì khác . Anh hội đủ cả 2 điều kiện , vừa đẹp trai vừa có nhiều tiền . Thế thì không nhắm vào anh thì nhắm vào ai nữa đây ?

Bách Cơ giận dữ thật sự . Đôi mắt anh long lên sòng sọc . Đập mạnh tay xuống bàn , anh lấp bắp :

- Cô ... cô thật là ... Hừ ! Cô nghĩ là cô có đủ tiêu chuẩn để làm vợ tôi sao ?

- Sao lại không chứ ? Anh không nhận thấy là tôi cũng đẹp lắm sao ? Ngày xưa , tôi đã từng là hoa khôi của trường trung học đấy nhé . Vả lại , tôi cũng là người có ăn học . Anh nghĩ xem . Nếu tôi và anh lấy nhau , thì chúng ta không phải là một đôi trai tài gái sắc đấy sao ?

Lúc đầu , Bách Cơ dự định đến đây để tìm cách chọc giận Phi Hân , để cô nàng tức tối mà từ hôn . Nhưng anh không ngờ , càng chọc tức nàng thì nàng lại càng làm cho anh tức thêm hơn . Thấy không thể dùng biện pháp mạnh với Phi Hân nên anh ráng nuốt cục tức vào và xuống giọng :

- Phi Hân à ! Tôi biết cô rất cần tiền . Hay là chúng ta nên thương lượng . Tôi sẽ cho cô một số tiền lớn , nhưng với điều kiện ...

- Từ hôn với anh chứ gì ?

- Cô đã đoán trúng . Bởi vì tôi không muốn lấy cô.

- Không muốn lấy tôi thì thế tại sao anh không mạnh dạn từ hôn với tôi đi ?

- Tôi ...

- Anh ngốc ă ! Số tiền anh đưa cho tôi thì làm sao mà bằng cái gia sản của gia đình anh . Và cái ngân hàng “Hoàng Tâm ” nữa . Hối làm sao mà tôi lại dại khờ trao đổi như vậy ?

Đây là lần đầu tiên Bách Cơ bị thua trước một cô gái , mà người này trong tương lai lại là vợ của anh . Nếu không sợ mẹ và ba giận thì anh đã nói thẳng ra rồi . Đằng này thì anh khó xử quá . Nhưng không thể được . Cô ấy không thể nào làm vợ anh được.

Ngồi trên ghế đối diện , Phi Hân cũng không ngờ sự lột xác của mình . Xưa nay , nàng chỉ biết cúi đầu im lặng , không ngờ một hôm nay nàng lại có những lời đánh đấm và trơ trẽn đến nỗi nàng vẫn còn nghi ngờ

những lời nàng nói lúc nãy không phải là của nàng . Nàng lại nhớ đến anh bạn cùng cơ quan hay đùa giỡn với mọi người rằng : ” Muốn đối phó với một người đểu thì mình cần phải đểu hơn họ gấp nhiều lần ” . Lúc ấy , nghe lời anh bạn nói , Phi Hân chỉ cho là một câu đùa . Không ngờ hôm nay nó lại xảy ra đúng như thế . Bằng chứng là hôm nay , nàng đã làm cho Bách Cơ bí lối.

Ngồi suy nghĩ mãi , có lẽ vẫn không tìm ra một câu gì để nói , nên Bách Cơ bưng nguyên ly nước phong-tên lên uống cạn . Thấy thế , Phi Hân mỉm cười trong bụng và rửa thầm : ” Uống nước phong-tên cho Tào tháo rượt mi đi cho bỏ ghét . Nhưng ... có lẽ ly nước lạnh kia đã giúp cho Bách Cơ hạ bớt cơn tức giận , anh cảm thấy khoan khoái và lại thản nhiên ngồi dựa vào ghế , lên giọng triết lý :

- Tôi không hiểu sao , ở nước mình , các bậc cha mẹ dạy dỗ con gái mình kiểu gì mà cứ hễ thấy ai có nhiều tiền thì tìm đủ mọi cách lấy làm chồng cho bằng được , bất chấp hậu quả ra sao , có hạnh phúc hay không . Họ chỉ có tiền là trên hết . Tôi nghĩ , có lẽ ngày xưa , trước khi ba mẹ cô chết chắc dặn dò mãi câu : Phải tìm một người chồng có thật nhiều tiền , thật nhiều tài sản . Tôi nói có đúng như vậy không . Phi Hân ?

Câu nói của Bách Cơ như một gáo nước lạnh tạt thẳng vào mặt Phi Hân . Ai khinh khi mắng chửi hay xúc phạm nàng bao nhiêu cũng được , nhưng không được xúc phạm đến ba mẹ nàng . Cả đời ông bà luôn sống vì nghĩa . Vậy mà hôm nay , vì nàng mà ông bà bị liên lụy . Phi Hân đành mặt lại , mắt nhìn thẳng Bách Cơ :

- Bách Cơ ! Tôi cảm anh . Anh không được quyền xúc phạm đến ba mẹ tôi . Họ không phải là những người như anh nói.

- Hừ ! Nếu không phải họ đã giáo dục cho cô như vậy , thì ai vào đây nào . Thật tôi bái phục ông bà nhạc tương lai của mình.

Không còn chịu nổi lời sỉ nhục của Bách Cơ , Phi Hân đứng phắt dậy :

- Bách Cơ ! Anh nghe rõ đây . Kể từ hôm nay , tôi chính thức từ hôn với anh . Anh mau rút xéo khỏi đây mau . Kể từ nay , tôi không muốn thấy mặt anh nữa . Anh đi mau.

Trước sự phản ứng quyết liệt của Phi Hân , Bách Cơ đành đứng dậy , định bước đi , thì Phi Hân ngăn lại :

- Khoan . Anh chờ một chút.

Nàng bỏ vào trong và rất nhanh . Khi nàng trở ra với gói quà trên tay , gói quà mà mấy hôm trước Bách Cơ đã trao cho nàng . Nhưng vẫn còn nguyên vẹn , nàng vẫn chưa mở . Ném mạnh gói quà vào tay Bách Cơ , nàng hậm hực :

- Cái này là của anh . Anh hãy mang về . Tôi không muốn thấy nó nữa.

Bách Cơ lấy làm ngạc nhiên nhìn món quà vẫn còn nguyên vẹn , anh thốt :

- Cô ..

- Anh đi mau , ra khỏi đây mau.

Bách Cơ vẫn còn ngẩn ngơ trước sự phản kháng quyết liệt của Phi Hân . Anh bước ra cửa với cú đẩy mạnh của Phi Hân , nhưng thấy vẫn chưa ổn , anh bảo :

- Này ! Tất cả đều do cô quyết định chứ không phải tôi đâu nhé.

- Anh yên trí đi . Tất cả là do tôi . Tôi sẽ chấp nhận mọi hậu quả mà.

Trước khi nàng quay mặt vào trong , Bách Cơ còn kịp nhận thấy 2 giọt nước mắt vừa rơi trên má Phi Hân . Điều đó làm cho Bách Cơ không khỏi ngạc nhiên . Tại sao Phi Hân lại khóc ? Còn lời nói ” Mọi hậu quả , tôi sẽ gánh lấy ” , là hậu quả gì chứ ? Thật là khó hiểu . Bách Cơ lắc đầu , thở dài . Nhưng điều đó cũng thoáng qua mau , bởi vì anh vừa mới trút bỏ được gánh nặng về cuộc hôn nhân thực dụng mà bao ngày nay đã làm anh mất ăn mất ngủ . Nhìn xuống gói quà trên tay , anh nghĩ : Có lẽ cô ta chê ít chứ gì ? Vậy cũng tốt , khỏi mất một món quà vô ích.

Một cơn gió mạnh thổi qua làm cho Bách Cơ cảm thấy sáng khoái.

Anh mỉm cười tự nhủ : Phải tìm Mẫn Hào uống một bữa cho thật say mới được.

Chiếc xe lại xé gió lao vút trên một con đường trong lòng thành phố.

7. Chương 7

Cả ngày hôm nay , Phi Hân với tâm trạng không yên . Nàng lo lắng về hành động hồ đồ của mình sáng nay , đã quyết liệt nói lời từ hôn với Bách Cơ . Nàng không biết rồi đây , hậu quả sẽ như thế nào đối với nàng khi thím Kiều My biết chuyện . Nhưng người làm cho nàng lo lắng nhất là chú Thịnh . Thế nào rồi đây chú cũng bị vạ lây vì nàng . Tội nghiệp cho chú . Mấy năm nay , vì Phi Hân mà cuộc sống của chú không yên . Suốt ngày , bà Kiều My cứ mãi ca cẩm với chú . Khi thì Phi Hân thế này , khi thì thế nọ . Phi Hân biết rất rõ . Một phần ông Thịnh nhu nhược , một phần ông không muốn cãi lại bà vì muốn để cho Phi Hân được yên thân để sống trong nhà này . Điều đó làm cho nàng rất khổ tâm và thương chú.

Trời dần tối . Những áng mây đen kéo đến ùn ùn như muốn che khuất cả thành phố . Phi Hân cảm thấy lo ngại . Giờ này mà chú thím và Kiều Diễm vẫn chưa về . Và rồi , cơn mưa cũng ập tới . Và cứ thế , Phi Hân ngồi nhìn những hạt mưa mà đầu óc cứ suy nghĩ đầu đầu cho đến khi có tiếng hét thật lớn của Kiều Diễm :

- Trời ơi ! Chị làm gì mà ngồi chết trân vậy ? Tôi gọi mở cổng muốn bể cả họng mà không nghe.

Phi Hân choàng tỉnh . Nàng tỏ ra bối rối :

- Ô ! Kiều Diễm ! Có lẽ mưa lớn quá , cho nên chị không nghe tiếng em gọi.

- Chị nói sao ? Tôi gọi , có lẽ cả thành phố này ai cũng nghe , chỉ có mỗi mình chị là không nghe thôi . Thật là bực bội , gặp thứ quỷ gì đâu hà.

Và cứ thế , với mình mẩy đầy nước mưa , Kiều Diễm cố tình lê đi khắp nhà . Có lẽ cô ả muốn làm vậy để dè Phi Hân lau nhà vì cái tội gọi mở cổng mà không nghe . Và trước khi bước vào phòng tắm , Kiều Diễm nói với giọng vô cùng hách dịch :

- Làm ơn lấy giùm tôi cái khăn và bộ đồ coi.

Phi Hân đành nhếch nhếch chạy lên lầu lấy đồ cho Kiều Diễm . Sau khi đưa đồ cho Kiều Diễm , nàng lấy cây ra lau nhà mà lòng cảm thấy vô cùng hờn tủi . Nhưng Phi Hân chưa kịp lau nhà xong thì đã nghe tiếng máy xe và thím Kiều My lao vào nhà như một cơn lốc , trên người bà cũng ướt đẫm nước mưa . Phi Hân chưa kịp định thần thì bà Kiều My đã chạy đến bên nàng và xỉ mạnh vào trán nàng làm cho Phi Hân lảo đảo , kèm theo tiếng day nghiến của bà :

- Con khốn nạn kia ! Hôm nay ở nhà mà quậy với Bách Cơ chuyện gì vậy , hử con quỷ ?

Phi Hân đã hiểu tại sao bà Kiều My nổi cơn tam bành . Nàng lo sợ sùi sùi :

- Dạ thưa thím . Con ...

- Mày còn cố lựa lời phân minh nữa hả ? Cái đồ vô ơn bạc nghĩa.

Lúc đó ông Thịnh cũng đã dắt xe vào nhà , người ông cũng ướt đẫm . Thấy vẻ hùng hổ của vợ , ông can :

- Chuyện gì thì cứ từ từ rồi nói . Bà đi thay đồ đi , kéo bị cảm bây giờ.

Như lửa cháy được đổ thêm dầu , bà quay sang ông :

- Không đợi nước mưa làm cho tôi cảm đâu , mà cái con khốn nạn này nó giết tôi nè . Còn gì danh dự của tôi không , hỡi trời ?

Ngoài trời , cơn mưa dường như lớn hơn , tiếng sấm nổ nghe rợn người . Ông Thịnh lắc đầu , nói tiếp :

- Thì nó cảm thấy không hợp nhau thì thôi , chứ làm gì mất danh dự của bà chứ ?

- Ông nói sao ? Tất cả đều do ông . Ông cứng chiều nó quá cho nên nó mới leo lên đầu , lên cổ tôi . Nó muốn làm gì thì làm.

- Tôi ...

Biết sẽ lớn chuyện , nên Phi Hân can chú :

- Thôi , không có gì đâu . Chú vào thay đồ đi , kéo lạnh.

Ông Thịnh đành thở dài rồi đi ra sau nhà . Phi Hân quay sang bà Kiều My :

- Con xin lỗi thím . Con không thể nào lấy Bách Cơ làm chồng . Xin thím tôn trọng quyết định của con.

Nãy giờ , Kiều Diễm đứng chứng kiến mọi chuyện . Giờ , nghe Phi Hân nói thế , cô nói với mẹ , giọng mỉa mai , châm biếm :

- Hừ ! Hôm nay mới thấy rõ ràng Phi Hân là người có giáo dục . Hèn gì ba cứ đem Phi Hân ra làm gương cho con . Tưởng gì , một tâm gương hỗn xược . Nó coi mẹ không ra cái thá gì hết.

Như con thú say mỗi lại thêm lời châm chọc của Kiều Diễm , bà Kiều My lao vào Phi Hân , lúc đó nàng đang cầm cây lau nhà . Bà giật cây lau nhà trên tay Phi Hân , quất tui bụi vào người nàng :

- Tôn trọng này ! Tôn trọng này ! Đồ vô ơn bội nghĩa !

Phi Hân thấy toàn thân đau buốt vì đòn roi của bà Kiều My . Nàng khóc ngất , van lạy :

- Thím ơi ! Xin thím bớt giận . Đừng đánh con nữa . Con đau lắm.

Nhưng dường như bà Kiều My đã mất hết tình người , bà cứ quất thẳng cây lau nhà vào người Phi Hân , bất chấp chỗ nào . một lúc sau , có lẽ vì mệt nên bà đứng yên , ném cây lau nhà xuống đất và chạy vào phòng Phi Hân . Phi Hân chưa biết chuyện gì thì bà đã ôm quần áo của nàng ném ra ngoài mưa , kèm theo tiếng hét :

- Đi ra khỏi nhà tao . Tao không chứa mày nữa . Cút khỏi đây mau , Đồ vô ơn ! Đồ mất dạy !

Phi Hân quỳ xuống , van xin :

- Thím ơi ! Con xin lỗi thím . Thím đừng đuổi con đi mà.

Bà đập cho Phi Hân một cái ngã nhào :

- Tao không muốn thấy mặt mày nữa . Mau ôm đồ , cú khỏi đây . Tao đã nuôi ong tay áo , nuôi khỉ dòm nhà mà . Đúng là cái đồ mờ côi , mất dạy mà . Ba mẹ mày chết mà sao không mang mày theo cho rồi đi , để chi mà phiền toái cho người ta.

Lời cay độc của bà Kiều My vừa thốt ra làm Phi Hân nhìn sững bà . Tự nhiên nàng thấy mắt mình ráo hoảnh . Trong lòng cảm thấy đầy căm phẫn . Đúng , nàng phải nhanh chóng đi khỏi nơi này , nơi mà đã từng cho nàng nhiều khổ sở . Chưa lúc nào nàng thấy mình mạnh dạn hơn lúc này . Nàng đứng dậy , chạy nhanh về phòng và nhanh tay thu dọn hết tất cả đồ đạc của mình , không bỏ lại một thứ gì . Rồi nàng chạy nhanh ra ngoài sân , thu nhặt hết các thứ mà bà Kiều My đã quăng ra . Không thèm nhìn bà Kiều My , nàng băng mình trong cơn mưa đen kịt để rời khỏi căn nhà này.

Trong tiếng gào thét của cơn mưa và tiếng gầm rú của sấm sét , nàng còn nghe tiếng gọi thẳng thốt của chú Thịnh :

- Phi Hân ! Quay lại đi cháu . Đừng đi mà, Phi Hân !

Nhưng nàng không còn màng đến nữa , nàng ngoắc một chiếc taxi đang chờ tới.

Lúc này , nàng mới nhận thấy nước mắt nàng đã rơi xuống rất nhiều , còn hơn cả nước mưa nữa.

8. Chương 8

Bảo Quyên ngồi thở dài và ngán ngẩm nhìn trời mưa qua màn cửa kính và nghĩ ngợi : Mưa chi mà lớn và dai thế . Thấy mưa là nàng cảm thấy bức mình . Vậy mà không hiểu sao mấy nhà văn thơ lại hay đưa cơn mưa vào tác phẩm của mình . Còn nàng lại ác cảm với mưa . Nàng nhớ rất rõ cách đây mấy năm , cũng trong một cơn mưa lớn như vậy , nàng đã chứng kiến hai người thân yêu nhất của nàng rời bỏ cuộc đời này , để lại nàng với cuộc sống mờ côi.

Không phải ngẫu nhiên hay bệnh tật mà cả hai đều qua đời cũng một lúc , mà có một nguyên do . Đó là nguyên do thúc đẩy Bảo Quyên tìm đủ mọi cách để xin vào làm việc ở ngân hàng “Hoàng Tâm” . Đây là cách duy nhất để tiếp cận được với Phi Hân , Người mà bao năm qua Bảo Quyên đã ngọc công tìm kiếm . Người mà có trách nhiệm về cái chết của ba mẹ nàng.

Khi được Phi Hân giúp đỡ vào làm ở ngân hàng , Bảo Quyên rất mừng rỡ . Cô thuê ngay một căn phòng nhỏ ở gần ngân hàng để ở và đang tìm cách gần gũi thân thiện với Phi Hân hơn để toan tính và thực hiện tiếp hành động trả thù của mình.

Chỉ đi làm được có mấy hôm mà Bảo Quyên cảm nhận được rằng , cô rất làm vừa lòng giám đốc và đã chiếm được cảm tình của Phi Hân . Điều đó làm cho Bảo Quyên cảm thấy mãn nguyện . Cô thấy tự hào về khả năng của mình . Đang ngồi tự mãn về thực tại về mình , đột nhiên Bảo Quyên bị kéo về bởi tiếng gõ cửa cùng tiếng kêu yếu ớt và run rẩy của một cô gái

- Bảo Quyên ơi ! Làm ơn mở cửa.

Bảo Quyên thoáng do dự và hơi sợ . Ai mà tìm nàng vào giờ này ? Nhưng biết tên nàng có lẽ là người quen . Nghĩ thế nên Bảo Quyên mạnh dạn mở cửa . Hình ảnh trước mắt làm cho Bảo Quyên hết sức ngạc nhiên . Phi Hân với thân hình ướt như chuộc lụt , tay rách nát mang đủ thứ . Bảo Quyên kêu lên :

- Phi Hân ! Tại sao giờ này lại ở đây ? Chuyện gì đã xảy ra với Hân thế ?

- Bảo Quyên ơi ! Xin cho mình ở đây với cậu nhé . Bây giờ mình không còn nơi nương tựa nữa rồi.

Bảo Quyên từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác :

- Trời ơi ! Sao lại như vậy ? Thôi , mau vào nhà đi , người Hân xanh mét rồi kìa.

Phi Hân theo bước chân Bảo Quyên vào nhà . Nàng cảm thấy ấm hơn một chút , nhưng nước mắt không ngừng rơi . Thấy thế , Bảo Quyên nói :

- Thôi , cậu vào trong thay đồ đi . Rồi chúng mình nói chuyện sau.

Khi Phi Hân vào thay đồ , Bảo Quyên giúp Phi Hân dọn dẹp quần áo , nhưng lòng vẫn không khỏi lo nghĩ . Sao mọi chuyện đều xảy ra như dự đoán của cô ? Lúc xin vào làm ở ngân hàng , Bảo Quyên rất sợ là không được . Nhưng rồi cũng được rất dễ dàng . Còn bây giờ , trong khi cô đang tìm cách tiếp cận với Phi Hân thì tự nhiên cô nàng lại dẫn xác đến xin ở chung nhà . Bảo Quyên mỉm cười hài lòng . Có lẽ ba mẹ cô đã giúp đỡ cho cô đây . Cô tin rằng mọi chuyện đến với cô sẽ vô cùng thuận tiện.

Nhờ đã thay đồ và uống ly trà nóng mà Phi Hân cảm thấy khỏe hơn , nhưng nàng cảm thấy toàn thân đau buốt vì trận đòn của bà KM . Ngồi nhìn từng cử chỉ của Phi Hân , Bảo Quyên hỏi :

- Phi Hân ! Có chuyện gì xảy ra với cậu vậy ?

Mới quen nhau với Bảo Quyên , Phi Hân thấy Bảo Quyên rất tốt , nhưng không biết ý tứ của Bảo Quyên thế nào . Nàng rất muốn kể lại mọi chuyện cho bạn nghe , nhưng lại ngại Bảo Quyên không kín miệng rồi vô cơ quan nói tùm lum , e đến tai ông Bách Nghiệp . Sợ làm phiền đến ông bà , nên nàng quyết định không nói và giấu nhem luôn chuyện bị bà KM đánh . Nàng chỉ nhìn Bảo Quyên , nói :

- Bảo Quyên ! Như Bảo Quyên biết đó . Mình cũng giống như cậu , đã mồ côi nhiều năm nay và sống nhờ vào nhà một người bà con . Nhưng hôm nay , có chuyện không vui xảy ra . Thế là người ta không cho mình tá túc ở đó nữa . Bây giờ , mình đã trở thành người vô gia cư , không còn nơi nương tựa . Bảo Quyên cho mình sống ở đây với cậu nhé ?

Bảo Quyên thấy hơi khó hiểu , nhưng cũng tỏ ra hồi hồi , sà đến ngồi bên cạnh Phi Hân :

- Phi Hân ! Dù sao cậu cũng là người ơn của mình . Mình rất hoan nghênh cậu đến đây ở . Ở một mình , mình rất là buồn . Bây giờ có thêm cậu nữa , mình vui lắm.

- Thật vậy sao , Bảo Quyên ?

- Mình vui thật đấy . Thôi , mọi chuyện hãy dẹp qua một bên đi . Bây giờ , hãy vui vẻ lên đi , Phi Hân.

Trước sự vui vẻ của Bảo Quyên , Phi Hân thấy thật là ấm lòng . Nàng nói :

- Cám ơn Bảo Quyên rất nhiều.

- Phi Hân cứ khách sáo mãi . Ồ , cậu đã ăn gì chưa ?

Bây giờ Phi Hân mới nhớ là nàng chưa ăn gì và thấy bụng đang cồn cào.

- Chưa , mình vẫn chưa ăn gì

- May quá . Hôm nay mình nấu cơm nhiều lắm . Thế thì cả hai cùng ăn nhé.

Thế thì cả hai cùng ăn cơm vui vẻ , trông thật là ấm cúng . Bỗng Phi Hân hỏi :

- À, Bảo Quyên này ! Mình vẫn chưa biết tại sao ba mẹ cậu lại mất sớm thế ? Cậu không còn một người thân nào sao ? Ô ! Hình như cậu cũng vẫn chưa có người yêu nữa , phải không ?

Đang ăn ngon lành . nghe Phi Hân hỏi , tự nhiên Bảo Quyên thấy nghẹn ngang cổ . Nén tiếng thở dài , Bảo Quyên liếc về phía Phi Hân một cái thật sắc , nhưng Phi Hân không nhận thấy . Bảo Quyên buông đầu , nhìn thẳng vào Phi Hân , giọng hơi lạnh lùng :

- Mình đã từng có người yêu . Ngày xưa , mình yêu rất sớm . Mới có 16 tuổi , mình đã yêu say đắm một chàng lớn hơn mình gần 10 tuổi và anh ấy cũng rất yêu mình . Nhà mình có một cơ sở sản xuất rất lớn . lẽ ra mình sẽ được sung sướng và hạnh phúc . Nhưng chính họ , chính họ đã giết chết cha mẹ tôi và bóp nát hạnh phúc tuổi trẻ của tôi.

- Họ là ai thế ?

Mắt Bảo Quyên nhìn Phi Hân đầy vẻ hận thù :

- Họ là người trong giới làm ăn trên thương trường . Cả cha tôi và họ đều sản xuất ra một mặt hàng đang thịnh hành trong nước và xuất khẩu ra nước ngoài . Vì lợi nhuận mà họ không từ bỏ thủ đoạn . Họ đã cho người trà trộn vào cơ sở của ba tôi để tìm cách phá hoại . Kết quả , các mặt hàng của ba tôi làm ra đều bị trả về hàng đồng . Các hợp đồng với nước ngoài không đúng thời hạn giao kèo , phải đền . Cha mẹ tôi đã đem tất cả tài sản ra bán đổ bán tháo để trả nợ . Nhưng họ vẫn không cho cha mẹ tôi một con đường sống . Họ đã dồn hai người vào bước đường cùng . Biết không còn có thể xoay sở và quá tuyệt vọng nên ba mẹ tôi đã tìm đến cái chết bằng những viên thuốc ngủ.

Những lời sau cùng của Bảo Quyên nghẹn lại và đầy thù hận . Phi Hân thấy thật khủng khiếp , nàng buông lời :

- Họ thật là độc ác.

Bảo Quyên nhìn Phi Hân như muốn ăn tươi nuốt sống nàng . Cô gằn giọng :

- Nhưng cuối cùng , bọn độc ác đó cũng đã chết hết rồi - Cô cười khan : - Nhưng chúng vẫn còn kẻ hậu sinh . Rồi đây , kẻ đó sẽ gánh lấy những gì mà cha mẹ nó đã bày ra . Bảo Quyên này quyết nhất định trả thù . Tao nhất định phải trả thù.

Bảo Quyên mắt tròn tròn , chồm tới trước mặt Phi Hân và nói những tiếng “trả thù ” làm cho Phi Hân khiếp sợ . và rung mình . Nàng thấy gai ốc nổi đầy mình , nàng kêu lên :

- Bảo Quyên ! Bình tĩnh đi Bảo Quyên.

Bảo Quyên như choàng tỉnh cơn mê , nàng trở lại trạng thái ban đầu.

- Phi Hân ! Xin lỗi cậu . Có lẽ vì mình quá xúc động.

Bảo Quyên nói và quay đi nơi khác sau khi ném cho Phi Hân một cái nhìn đầy hận thù . Phi Hân bước tới , đưa cho Bảo Quyên ly nước.

- Uống nước đi , Bảo Quyên . Nước sẽ làm cho cậu khỏe hơn đây.

- Cảm ơn cậu

Sau khi thấy Bảo Quyên uống cạn ly nước , Phi Hân hỏi tiếp :

- Thế rồi anh chàng người yêu của Bảo Quyên đâu ?

- Hừ ! Lúc người ta có tiền thì cái gì cũng có . Nhưng sau sự kiện đó , mình không còn nhà cửa tiền bạc , trở thành kẻ mồ côi khốn khổ thì người yêu của mình cũng vỗ cánh bay theo một người con gái khác mất rồi . Mình rất hiểu nên không trách anh ấy đâu . Tóm lại , tất cả đều do họ mà ra . Mình nghĩ đứa con còn lại cũng phải có kết cục như mình thì mới xứng đáng . Chỉ có như vậy thì ông trời mới công bằng với mọi người , mà mình thì luôn tin ở trời . Ông ấy không bao giờ bắt công.

Thấy Bảo Quyên có vẻ xúc động , Phi Hân đến bên bạn :

- Bảo Quyên à ! Mọi chuyện đã qua rồi . Bây giờ , Bảo Quyên có cuộc sống ổn định rồi , đừng nên nghĩ nhiều về quá khứ.

Bảo Quyên quay mặt lại :

- Hôm nay , mình cảm thấy không được khoẻ . Mình muốn đi nghỉ sớm đây . - Chỉ tay về phía trong , Bảo Quyên nói tiếp :

- Giường đó là của cậu . Hy vọng là cậu sẽ quen với nơi đây.

Nói xong Bảo Quyên bỏ vào trong phòng . Phi Hân cảm thấy lạ về thái độ của Bảo Quyên . Nàng lắc đầu , đi thu dọn chén đĩa . Thức ăn vẫn còn nguyên vì bữa ăn bị dang dở bởi câu chuyện của Bảo Quyên.

Dọn dẹp xong chén đĩa , Phi Hân vào giường nằm . Nàng thấy thân hình mình nhức nhối . Nàng nghĩ chắc các vết thương đang sưng tấy . Nhưng nàng vẫn không màng và nàng còn bận lo suy nghĩ về câu chuyện và thái độ của Bảo Quyên . Trong phòng , Bảo Quyên cũng không ngủ được vì những toan tính riêng của nàng.

Nhưng có một điều là chắc chắn suốt đêm nay , cả hai sẽ mất ngủ.

9. Chương 9

Sáng nay , Phi Hân thức dậy cảm thấy người rất mệt mỏi và toàn thân đau buốt vì trận đòn và bị dầm mình dưới cơn mưa tối hôm qua . Nhưng vì công việc khá nhiều và vì vài lý do khác nên nàng không thể nghỉ việc được . Nàng cố gượng dậy để đi làm . Còn Bảo Quyên nếu so với thái độ đêm qua thì bây giờ cô hào nhiên khác hẳn . Sáng nay , Bảo Quyên tỉnh táo và vui vẻ , dường như có vẻ quan tâm đến Phi Hân.

Sau khi dùng điểm tâm xong , cả hai cùng đến cơ quan . Trông họ xinh đẹp và thân thiện như một đôi bạn thân thiết.

Họ vừa vào đến ngân hàng thì đã gặp ngay anh trưởng phòng . Thấy hai cô , anh kêu lên ríu rít :

- Bảo Quyên này ! Cô làm ơn mang hồ sơ này qua công ty “Vạn Thắng” hộ tôi nhé.

Bảo Quyên nhanh nhẩu :

- Dạ , em đi ngay.

Cầm sấp hồ sơ trên tay , Bảo Quyên chào anh trưởng phòng và Phi Hân rồi vội vã ra đi . Thấy anh trưởng phòng dường như rất tin tưởng và mến Bảo Quyên , Phi Hân hỏi :

- Anh Tín à ! Anh thấy Bảo Quyên làm có được việc không ?

- Cô ấy là số một . Nghe nói là người mà Phi Hân đưa vào , phải không ?

- Dạ , thấy Bảo Quyên tội nghiệp nên em muốn giúp một chút thôi mà.

- Phi Hân nhìn người thật giỏi . Xưa nay ngân hàng của mình chưa có một cô văn thư nào giỏi như cô ấy đây – Tín đưa tay coi đồng hồ rồi nói tiếp :- Tôi có việc phải làm đây . Chúc Phi Hân một buổi sáng vui vẻ nhé.

- Dạ , cảm ơn anh.

Chia tay với anh trưởng phòng tốt bụng , Phi Hân trở về phòng mình . Nàng nghĩ tới Bảo Quyên . Cũng là kẻ mồ côi mà sao trông Bảo Quyên lúc nào cũng vô tư thoải mái . Còn nàng thì ...

Nàng liên tưởng đến những nhát cây thím Kiều My liên tục quất vào người nàng . Kéo tay áo xem lại những vết thương , nơi ấy bây giờ đều sưng tấy và chuyển sang màu bầm đen . Nàng không biết bây giờ trên người nàng có bao nhiêu vết thương sưng như vậy . Nàng chỉ cảm nhận rằng khắp nơi trên người nàng chỗ nào cũng nhức buốt

Tự nhiên nàng cảm thấy nhớ ba mẹ ghê gớm . Và nhớ tới lời mẹ dặn trước khi nhắm mắt : “ Ở đời phải biết trọng cái nghĩa...” Thế hành động đêm qua của nàng là bỏ nhà chú thím và từ hôn với Bách Cơ có bất nghĩa hý không ? Nhưng nàng ...

Cộc ... Cộc ... cộc ...

Tiếng gõ cửa đã kéo Phi Hân về thực tại . Nàng kéo nhanh tay áo xuống và ngồi ngay ngắn , mắt chăm chú nhìn vào đồng giấy tờ như đang làm việc , rồi cất giọng nhỏ nhẹ :

- Xin mời vào.

Cửa bật mở , Bảo Quyên ló đầu vào :

- Phi Hân ! Giám đốc nói cần gặp chị . Ông ấy đang chờ chị Ở trong phòng

Phi Hân cảm thấy lo lắng :

- Quyên có biết giám đốc gặp mình có chuyện gì không ?

- Mình không biết . Nhưng hôm nay , đặc biệt có giám đốc phu nhân tới nữa nha . Chà ! Trông bà ấy thật là quý phái ngoài sức tưởng tượng của mình luôn đấy.

- Hả ? Bác Nghiệp gái cũng tới đây nữa hả ? Vậy là chuyện lớn rồi.

Bảo Quyên ngạc nhiên :

- Cái gì lớn chuyện ?

- Ồ , Không có gì . Cảm ơn Bảo Quyên . Mình sẽ đến ngay.

- Vậy thì chào nhé.

Bảo Quyên đi rồi , Phi Hân ngồi thờ trên ghế . Hôm nay bà Bách Nghiệp đến đây thì nhất định có liên quan đến vụ nàng từ hôn với Bách Cơ rồi . Nàng thấy thật bối rối , không biết phải trả lời sao đây với ông bà . Có lẽ việc này làm cho ông bà không ít thất vọng . Nếu lớn chuyện , có thể nàng sẽ bị mất việc như chơi . Nhưng dù sao cũng không nên để ông bà chờ lâu . Nghĩ vậy nên Phi Hân uể oải đứng dậy và đi ra khỏi phòng.

Đứng trước cửa phòng giám đốc , Phi Hân nén hồi hộp và đưa tay gõ cửa . Lặng đi vào giây thì có tiếng vọng ra :

- Mời vào.

Phi Hân lặng lẽ đi vào . Nàng lén nhìn lên , thấy hai vợ chồng ông Bách Nghiệp đang ngồi nghiêm nghị và như đang đợi chờ nàng . Nàng lo sợ khẽ chào :

- Cháu chào hai bác.

Nhìn Phi Hân , ông Bách Nghiệp kêu lên :

- Phi Hân ! Cháu bị bệnh đấy à ? Trông cháu xanh quá.

Phi Hân chối phắt :

- Dạ , con rất khỏe . Con không sao cả. Cảm ơn bác.

Ông Bách Nghiệp bảo :

- Phi Hân ! Ngồi đi cháu

- Dạ , cảm ơn bác

Phi Hân ngồi xuống định lựa lời gì đó để nói thì ông Bách Nghiệp đã lên tiếng :

- Phi Hân ! Hai bác đã biết chuyện của con và Bách Cơ . Bác rất lấy làm tiếc.
- Dạ , con xin lỗi hai bác . Con đã làm cho hai bác thất vọng . Con thật là đáng trách.

Ông Bách Nghiệp bước đến bên Phi Hân với cái nhìn trù mẩn :

- Đừng tự trách mình như vậy . Hai bác rất hiểu tâm trạng của con . Có lẽ tại Bách Cơ không tốt . Và các con không có duyên nợ với nhau . À ! Mà Bách Cơ có làm phiền gì cháu không ?
- Dạ không , tất cả đều do lỗi của con . Xin hai bác đừng nghi ngờ anh ấy.
- Phi Hân ! Cháu cũng biết hai bác rất quý mến cháu . Bác rất lấy làm tiếc là bác không có con dâu như cháu . Nhưng dầu sao , hai bác vẫn xem cháu như con cháu trong nhà.

Lời của bà Bách Nghiệp làm cho Phi Hân vô cùng xúc động . Nàng thấy có cái gì nghèn nghẹn nơi cổ . Nàng nhìn bà với ánh mắt kính phục.

- Dạ , con rất cảm động và cảm ơn hai bác đã không phiền trách con , khi con đã làm cho bác thất vọng
- Đừng khờ quá , con gái . Hãy nhớ rằng hai bác lúc nào cũng quý mến cháu và không bao giờ thôi hy vọng cháu là con dâu trong nhà.

Những lời bà Bách Nghiệp vừa thốt ra , nàng biết bà nói rất thật lòng của một người mẹ . Phi Hân không biết trả lời sao , nàng chỉ biết cúi đầu tận hưởng những tình cảm mà bà đã dành cho nàng.

Ông Bách Nghiệp sau khi uống cạn ly trà , quay sang nói với Phi Hân :

- Phi Hân à ! Hôn nhân không phải chúng ta muốn là quyết định được đâu . Cháu đừng lấy làm áy náy và tự trách mình nữa . Hôm nay , bác muốn nhờ cháu một việc . Bác xin cháu đừng từ chối , vì bác tin cháu sẽ giúp bác được.
- Xin hai bác cứ tin cậy ở cháu . Nếu khả năng cháu làm được , thì cháu nhất định sẽ không phụ lòng hai bác.
- Vậy thì bác an tâm . Chuyện như vậy . Hẹn lần nữa mãi , cuối cùng Bách Cơ cũng chịu thay bác làm việc . Ngày mai , nó đến đây bắt tay vào công việc , nó sẽ thay thế chức vụ của bác . Còn hai bác , sau khi giao lại cho nó thì sẽ đi du lịch . Cháu cũng biết đấy , Bách Cơ chưa có kinh nghiệm trong công việc . Bác xin cháu hãy dẹp bỏ hết mọi chuyện đã qua mà chỉ dẫn và giúp đỡ cho nó . Ở nước ngoài , bác sẽ gọi điện thoại về cố vấn thêm cho các cháu.

Làm việc chung với Bách Cơ ư ? Người mà Phi Hân không muốn gặp lại . Nàng do dự :

- Dạ , với khả năng của mình , cháu cảm thấy , rất ngại ...
- Bác rất hiểu sự lo ngại của cháu , nhưng bao nhiêu năm nay , cháu là cánh tay đắc lực của bác . Bác rất tin tưởng khả năng của cháu , nên bác xin cháu đừng khước từ.

Bà Bách Nghiệp cũng xen vào :

- Đúng đó , Phi Hân . Chẳng lẽ cháu lại nỡ từ chối sự mong mỏi của hai bác sao ?

Trước sự khẩn khoản của ông bà Bách Nghiệp , Phi Hân không biết phải làm sao từ chối đây . Nàng đành phải nhận lời vậy , nhưng nàng biết chắc chắn rồi đây làm việc chung với hắn , đời nàng sẽ có thêm nhiều sóng gió nữa . Bởi vì cả nàng và hắn đều đang rất căng thẳng và chống đối nhau . Trước dự đợi chờ câu trả lời của nàng , nàng thấy ông bà Bách Nghiệp có vẻ lo lắng . Nên nàng đã cố gượng cười và lễ phép trả lời :

- Nếu vậy thì hai bác cứ an tâm . Cháu hứa sẽ làm hết khả năng của mình để không phụ lòng tin cậy của hai bác.

Bà Bách Nghiệp cười :

- Cháu như vậy có phải tốt hơn không.

Ông Bách Nghiệp nhìn Phi Hân an ủi :

- Ở nước ngoài , bác sẽ thường xuyên gọi điện thoại về cho Bách Cơ . Cháu cũng đừng vì công việc quá mà ảnh hưởng đến sức khỏe của mình . Còn về phần lương thưởng , bác nhất định sẽ không để cho cháu phải thiệt thòi đâu.

- Dạ , được hai bác tin tưởng và giao phó , cháu chỉ sợ không đủ khả năng thôi , chứ lương bao nhiêu cũng được , cháu không quan trọng.

Ông Bách Nghiệp nhấn chuông gọi Bảo Quyên , rồi quay qua nói với Phi Hân :

- Bác biết sắp tới đây công việc của cháu sẽ bận rộn hơn , nên bác quyết định cho Bảo Quyên làm trợ lý cho cháu . Hy vọng là nó sẽ giúp cho cháu một số công việc.

Vừa lúc đó có tiếng gõ cửa và Bảo Quyên xuất hiện , ông nói :

- Bảo Quyên ! Bác đầu từ ngày mai , cô sẽ chuyển sang làm trợ lý cho Phi Hân nhé . Công việc của cô , tôi sẽ bố trí người khác.

Phi Hân nhìn Bảo Quyên với ánh mắt chúc mừng . Bảo Quyên nhìn ông giám đốc , mừng rỡ :

- Dạ , cảm ơn giám đốc . Tôi nguyện sẽ luôn học hỏi để làm tốt công việc

- Vậy thì được . Cô trở về sắp xếp công việc đi.

Khi Bảo Quyên quay lưng đi ra , không ai nhận thấy cô vừa gạt đầu và nở một nụ cười nham hiểm.

Còn về phần Phi Hân thì nàng rất lo lắng . Lo lắng vì cuộc hợp tác ngày mai của nàng và Bách Cơ.

Và nàng biết chắc rằng nhất định đêm nay , nàng sẽ bị thêm một đêm nữa mất ngủ.

10. Chương 10

Hôm nay , toàn bộ công nhân viên của ngân hàng “Hoàng Tâm” có vẻ chộn rộn hơn mọi ngày . Nhiều gương mặt có vẻ hơi lo và nôn nóng vì hôm nay là ngày thay đổi giám đốc . Bách Cơ sẽ thay cha là ông Bách Nghiệp , lên giữ chức giám đốc và trực tiếp nắm giữ mọi quyền hành . Xưa nay , điều tất nhiên mỗi khi đổi chủ mới , mọi người ai cũng lo ngại . Họ sợ rằng người chủ mới không tốt , sẽ ảnh hưởng đến đồng lương và công việc của họ.

Nhưng có lẽ người lo lắng nhất là Phi Hân . Nàng nghĩ sau này nàng làm phụ tá cho Bách Cơ thì nhất định anh sẽ đi nàng vì cái tội nàng đã dám chọc cho anh nổi điên . Nhưng dù sao nàng cũng phải cần ngay trang một cái vỏ bọc thật chắc chắn khi đối đầu với anh ta.

Khi chuông báo giờ làm việc vừa reo thì cùng lúc đó , ông Bách Nghiệp và Bách Cơ cũng có mặt tại văn phòng khách của ngân hàng . Vừa thấy Bách Cơ thì cả phòng vang lên tiếng xì xào bàn tán khen ngợi . Ai cũng khen Bách Cơ đẹp trai , sang trọng . Đúng là con của giám đốc có khác . Phi Hân cũng không thể phủ nhận được , vì trông anh đẹp quá và sang trọng trong một bộ đồ vest màu đen , bên trong là áo sơ mi trắng cộng với chiếc cà vạt caro . Nàng thầm nghĩ , có lẽ có rất nhiều cô gái đẹp lao vào anh như một con thiêu thân.

Bách Cơ vừa bước vào phòng , dỗi mắt nhìn mọi người và dừng lại nói mắt Phi Hân với ánh mắt thật sắc . Điều đó làm cho Phi Hân thấy sợ , nhưng nàng lại không cho phép mình nhút nhát . Nàng cũng đáp trả lại anh một cái nhìn thách thức.

Sau khi tiếng xầm xì tạm lắng , ông Bách Nghiệp lên tiếng :

- Xin chào mọi người . Xin giới thiệu với mọi người . Đây là Bách Cơ , con trai của tôi . Bắt đầu từ hôm nay , Bách Cơ sẽ thay thế tôi điều hành ở ngân hàng của chúng ta . Tôi rất cảm ơn mọi người đã hợp tác và giúp đỡ cho tôi bao năm nay . Vậy hôm nay tôi cũng xin mọi người tiếp tục hợp tác và giúp đỡ cho Bách Cơ . Điều đó làm cho tôi vô cùng cảm ơn mọi người và bây giờ , có lẽ Bách Cơ cũng có vài lời với mọi người.

Bách Cơ gạt đầu và cười tươi . nói :

- Xin chào các bạn . Rất hân hạnh được hợp tác với mọi người . Tôi hy vọng rồi đây chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ - Bước đến bên Phi Hân , anh hất mặt : - Phi Hân ! Có lẽ còn nhiều việc tôi sẽ làm phiền cô đấy.

- Tôi sẵn sàng.

Quay sang mọi người , Bách Cơ lên tiếng :

- Bây giờ thì chúng ta giải tán . Mọi người hãy trở về công việc của mình . À ! Tôi đã có đặt sẵn tiệc ở nhà hàng “Suối Mơ” . Tối nay , mời tất cả đến dự , gọi là buổi họp mặt vui vẻ nhé.

- Hoàn hô giám đốc . Tân giám đốc thật là tuyệt.

Khi mọi người đã tản ra hết , Bách Cơ nói với cha :

- Ba à ! Xem như mọi việc đã ổn , ba cứ về để lo thu xếp cho chuyến du lịch ngày mốt đi . Đừng lo lắng cho con.

Ông Bách Nghiệp vỗ vai con trai :

- Bách Cơ ! Ba về đây . Ba rất tin tưởng ở con.

- Dạ , để con đưa ba ra xe.

Phi Hân ném mạnh xấp hồ sơ lên bàn . Nàng nhớ lại lời Bách Cơ : “Có lẽ tôi sẽ phải làm phiền cô nhiều đấy” Hừm ! Cứ tự nhiên . Phi Hân này đã sẵn sàng chiến đấu đây . Còn bày đặt mời mọi người đi ăn nhà hàng nữa . Có đi ăn vàng , nàng cũng không thèm đi nữa là . Đồ nguỵ quân tử ! - Phi Hân lẩm bẩm một mình.

Bỗng có tiếng gõ cửa , Phi Hân chưa kịp nói gì thì cánh cửa bật mở . Bách Cơ tự nhiên đi vào , điều đó làm cho Phi Hân thêm bức bối . Bách Cơ giả vờ như không nhận biết , anh khách sáo :

- Ô ! Phi Hân à ! Có lẽ hôm nay chúng ta sẽ rất bận đây . Tôi muốn nhờ cô một việc.

Phi Hân hỏi cộc lốc :

- Việc gì ? Giám đốc cứ nói.

Cũng không màng tới thái độ của Phi Hân , anh tiếp :

- Tôi chưa nắm rõ các giấy tờ và các hồ sơ của khách hàng có liên quan tới ngân hàng , nên muốn cô lục lại tất cả , kể cả những gì trên máy vi tính , cô sao ra tất cả cho tôi xem lại . Bây giờ , chúng ta cùng bắt tay vào việc nhé.

Phi Hân biết chắc là Bách Cơ muốn “Đi” nàng , nhưng mặc hấn . Nhiệm vụ của nàng thì nàng phải làm.

Thế là cả hai cắm cúi vào những con số , những tên khách hàng đến nỗi giờ cơm trưa qua lúc nào cũng không hay . Rồi buổi chiều đến , họ lại cắm cúi vào công việc . Sức của Bách Cơ khoẻ mạnh thì không sao . Còn Phi Hân thì rất mệt mỏi , vì những vết thương trên người nàng cứ hành hạ nàng đau buốt , kèm theo những đêm không ngủ làm cho Phi Hân cảm thấy kiệt sức . Nàng cố cắn răng , không muốn than van trước mặt anh . Chỉ mong sao cho mau hết giờ làm để được nghỉ ngơi.

Nhưng Bách Cơ không phải tay vừa . Có lẽ đã sắp đặt từ trước , nên chuông hết giờ vừa reo , thì anh nói :

- Tôi rất lấy làm tiếc . Xưa nay , tôi không quen bỏ việc dở dang . Thôi , chúng ta cứ tiếp tục công việc nhé , Phi Hân . Bao giờ hết thì ta nghỉ nhé . Bây giờ thì để tôi ra dặn mọi người cứ tới nhà hàng dùng bữa , khỏi chờ chúng ta.

Phi Hân cảm thấy vô cùng tức giận . Nếu không vì lời đã hứa với ông bà Bách Nghiệp , thì nàng đã bỏ mặc anh ta muốn làm gì thì làm . Bất quá đi tìm nơi khác xin việc vậy.

Khi Bách Cơ trở vào , hai người lại tiếp tục công việc cho đến gần 9 giờ thì Bách Cơ đứng dậy , vươn vai nói :

- Tôi cảm thấy đói quá . Cô có ăn gì không để tôi gọi , ta ăn chung luôn.

Mặc dù bụng đang đói cồn cào , nhưng lời nói “ta đi ăn chung” đầy miã mai của Bách Cơ làm cho Phi Hân bực bội . Nàng trả lời bất cần :

- Cám ơn . Tôi không đói.

Thế là Bách Cơ thân nhiên gọi thức ăn cho mình . một lát sau , thức ăn đã mang lên . Dường như muốn trêu người Phi Hân , Bách Cơ tự nhiên ngồi trước mặt nàng , ăn ngon lành . Mùi thơm của thức ăn làm cho Phi Hân cảm thấy cơn đói càng hoành hành hơn . Nàng cố cúi đầu vào công việc để quên đi cơn đói . mãi cho đến gần 12 giờ đêm thì Bách Cơ mới lên tiếng :

- Thôi , đã quá khuya rồi . Chắc cô cũng mệt , ta dừng lại đây . Ngày mai tiếp tục.

Không thèm nói một tiếng , Phi Hân đứng dậy , xách giỏ đi về . Nhưng nàng có cảm giác toàn thân mình như tê liệt , bước đi dường như không muốn vững . Nàng mím môi , cố gắng hết sức mình để bước ra khỏi ngân hàng.

Phi Hân vừa về đến nhà thì Bảo Quyên đã la làng :

- Sao cậu về khuya vậy ? Bộ đi ăn với giám đốc hả ?

- Ồ không , Vì công việc nhiều quá , phải tranh thủ làm cho xong thôi . Bảo Quyên à ! Nhà con cơm không vậy ?

- Hả ? Bộ cậu chưa ăn gì sao ? Chỉ còn có cơm nguội không hà.

Phi Hân cảm thấy ngán ngẩm , nhưng cũng gật :

- Không sao . Mình ăn một chút thôi mà.

Những hạt cơm nguội khô và cứng như rang làm cho Phi Hân nuốt muốn trào cổ , đã vậy Bảo Quyên còn xum xoe :

- Công nhận là ông giám đốc của mình trông đẹp trai phong nhã như vậy , mà còn hào hoa nữa nhé . Hôm nay , không có cậu thật là tức . Bận tiệc mà Bách Cơ đãi toàn những món đắt tiền không hà . Làm bọn mình ăn no cả bụng mà vẫn còn thèm.

Lời của Bảo Quyên vừa nói ra làm cho những hạt cơm mà Phi Hân vừa nuốt vô tới cổ đứng chững lại , nàng cảm thấy cơn ghen đang dâng trào . Nàng đứng dậy nói :

- Mình muốn đi tắm và nghỉ đây . Mình mệt quá.

Thái độ đó làm cho Bảo Quyên cụt hứng và không quên ném theo cho Phi Hân cái nhìn đầy hận thù.

11. Chương 11

Sáng nay , vừa trở mình dậy , Phi Hân đã thấy người mình hoàn toàn kiệt sức . Nàng thấy đau nhức buốt , toàn thân nóng hầm hập . Nàng biết mình đã lên cơn sốt và rất muốn nghỉ một hôm . Nhưng biết chắc làm như vậy , Bách Cơ sẽ tưởng nàng sợ anh rồi sẽ xem thường nàng , nên nàng cố gượng dậy đi làm vệ sinh và thay đồ.

Vừa thấy Phi Hân , Bảo Quyên đã la lên :

- Hôm nay cậu bị sao thế ? Cậu bị bệnh à ?

- Mình không sao . Có lẽ tại hôm qua thức khuya quá . Thôi , chúng ta đi làm đi kéo trễ.

Khi cả hai đến công ty , Phi Hân nói với Bảo Quyên :

- Hôm nay , Bảo Quyên vào phòng lưu trữ lục lại mọi hồ sơ của khách hàng có liên quan đến ngân hàng hộ mình nhé.

- Được . Mình sẽ làm ngay.

Phi Hân trở về phòng , nàng thấy đầu óc luôn choáng váng , mọi vật trước mắt như luôn chập chờn , toàn thân thì đau nhức và như có lửa đốt . Ngồi vào ghế , nàng tự nhủ : ” Có lẽ ngồi một chút sẽ khoẻ ngay thôi . Nhưng có ai hay chuyện gì sẽ xảy ra với nàng.

Còn bề Bách Cơ , sáng nay anh lại ngồi trong quán cà phê vui cười hỉ hả kể lại thành tích của mình với Mẫn Hào :

- Cậu biết không ? Hôm qua , mình vừa cho con bé bú đống bình đó một bài học . Này nhé , vừa bắt làm những công việc không cần thiết , vừa bị bỏ đói.

Mẫn Hào bật cười :

- Cậu thật là độc. ác . Dẫu sao thì người ta cũng từng là hôn thê của cậu.

- Đấy . Chính điều đó mới làm cho mình tức . Đã vậy mà còn dám chọc giận mình nữa chứ . Mình làm như vậy thì có lẽ cũng hơi tàn nhẫn thật . Nhưng mình muốn cho cô nàng một bài học là chớ nên xem thường mình.

- Mình chưa biết mặt cô ấy , nhưng theo cậu kể thì cô ấy rất có bản lĩnh . Mà mình nhớ không lầm thì cậu rất thích những cô gái đầy bản lĩnh kia mà.

- Cậu nói đúng . Ở cô ta có nhiều điểm làm cho mình thích , nhưng ác cảm ban đầu đã xóa tất cả . Nên mình phải cảnh giác với cô ta.

Bưng ly cà phê đen lên nhấp một ngụm , Mẫn Hào hỏi :

- Thế còn bữa nay , cậu sẽ làm gì cô ta ?

- Tiếp tục công việc ngày hôm qua.

- Là tiếp tục “đi” và tiếp tục bỏ đói à ?

- Nói như vậy thì có hơi tàn nhẫn quá . Nhưng đúng như vậy . Cho tới bao giờ ...

- Bao giờ thế nào ?

- Bao giờ cô ả cúi đầu khuất phục mình thì thôi.

- Mình sợ cậu luôn . Đây là lần đầu tiên trong đời , mình thấy cậu “ác ” như vậy đấy.

- Cậu nên nhớ . Mọi chuyện đều có nguyên nhân của nó và đều có cái giá của nó.

Bách Cơ đưa tay xem đồng hồ và nói tiếp :

- Mình phải tới cơ quan đây . Chào nhé.

- Mình cũng đã đến giờ mở phòng mạch rồi . Tạm biệt.

Chia tay với Mẫn Hào , Bách Cơ trở về ngân hàng . Sau khi rảo quanh các phòng , anh trở về phòng Phi Hân với dự định tiếp tục “đi” Phi Hân . Đưa tay gõ vào cửa và anh thản nhiên mở cửa đi vào . Nhưng trước mặt anh , Phi Hân im lìm ngồi úp mặt lên bàn làm việc , mái tóc dài đen nhánh buông xoã? trên đôi vai gầy thon nhả của nàng . một hình ảnh thật đẹp . Thế nhưng Bách Cơ cảm thấy tức giận , anh “hừ” trong cổ họng :

- Hừm ! Mới sáng vào làm việc mà đã ngủ gục rồi . Kiểu này thì còn có nước đuổi việc luôn , chứ hết đường cứu chữa rồi.

Bước lại gần , anh gõ nhẹ mấy cái vào bàn . Vẫn không có phản ứng gì . Anh nóng nảy gõ thật mạnh vào bàn . Phi Hân vẫn trơ như không có chuyện gì . một thoáng lo lắng mơ hồ đến với Bách Cơ . Anh cố kiên nhẫn gõ vào bàn thật mạnh , nhưng vẫn không có hiệu quả gì . Không còn nghi ngờ nữa , anh bước đến bên Phi Hân xem sự tình . Nhưng anh vừa đụng vào vai nàng thì phản ứng rất nhanh , anh rút tay lại . Người nàng nóng như lửa đốt . Hốt hoảng , Bách Cơ đỡ Phi Hân và nâng mặt nàng lên . Gương mặt nàng đỏ như gấc , đôi mắt nhắm nghiền . Anh lay gọi :

- Phi Hân , Phi Hân à ! Cô có sao không vậy ? Cô mở mắt ra đi.

Nhưng Phi Hân giờ như một vật vô tri vô giác . Người nàng gần như mềm nhũn.

Lo sợ tột cùng và không còn thời gian suy nghĩ , Bách Cơ choàng tay qua vai nàng và bế thốc nàng lên , lao nhanh ra cửa . Anh hồi thúc bác tài xế cho xe lao nhanh đến phòng mạch của bác sĩ Mẫn Hào.

Phi Hân vẫn mê mang trong vòng tay của anh , dưới ánh mắt lo lắng và dấy lên lòng thương xót của Bách Cơ . Có lẽ bây giờ mọi ác cảm ban đầu đối với anh đã tan biến.

Anh chỉ biết bây giờ , trong vòng tay anh là một thân xác tiều tụy và đáng yêu.

Chiếc xe vẫn đang xé gió lao đến phòng mạch của bác sĩ Mẫn Hào với sự hồi thúc liên tục của Bách Cơ.

12. Chương 12

Vì sợ làm cho gia đình bà Kiều My lo lắng , bởi anh không biết chuyện xảy ra giữa bà Kiều My và Phi Hân nên Bách Cơ không báo cho gia đình bà biết ngay mà chỉ gọi điện về cơ quan báo cho Bảo Quyên đến vì anh biết Bảo Quyên là trợ lý của Phi Hân . Anh nghĩ nên để Mẫn Hào xem tình trạng của Phi Hân thế nào rồi mới cho gia đình bà Kiều My hay sau . Tạm thời hãy để Bảo Quyên săn sóc cho Phi Hân.

Được báo tin , mặc dù Bảo Quyên không biết chuyện gì xảy ra , nhưng vì lệnh của giám đốc nên cô đã nhanh chân tới đây . Vừa bước vào phòng mạch , cô đã thấy Bách Cơ ngồi rít thuốc liên tục với gương mặt lo lắng và nôn nóng . Cô hỏi :

- Anh Cơ ! Phi Hân xảy ra chuyện gì vậy ?

- A ! Bảo Quyên ! Cô mới đến đây à ? Lúc sáng , tôi vào phòng làm việc của Phi Hân , phát hiện cô ấy bị ngất và người đang sốt cao độ . Tôi đã nhanh chóng đưa cô ấy vào đây . Bác sĩ Mẫn Hào đang cấp cứu cho cô ấy , nhưng không hiểu sao đã hơn một tiếng rồi mà chưa có kết quả gì.

Bảo Quyên chưa kịp nói gì thì cánh cửa phòng bật mở và Mẫn Hào xuất hiện . Bách Cơ nôn nóng chạy đến , hỏi :

- Cô ấy thế nào rồi . Mẫn Hào ?

Mẫn Hào không trả lời bạn mà nhìn Bảo Quyên một cách đăm chiêu . Dường như trước vẻ đẹp của Bảo Quyên làm cho anh mất hồn . Thấy thế , Bách Cơ giới thiệu :

- Đây là Bảo Quyên , trợ lý của Phi Hân . Tôi gọi cô ấy đến đây để có thể biết thêm về bệnh tình của Phi Hân . Mẫn Hào ! Hãy nói cho tôi biết , Phi Hân như thế nào rồi.

Mẫn Hào vẫn không trả lời bạn , mà hỏi Bảo Quyên :

- Bảo Quyên này ! Cô thường gần gũi với Phi Hân , thế cô có biết được hoàn cảnh hay tâm tư gì của Phi Hân không vậy ?

Bảo Quyên bối rối :

- Dạ , dạ . Em chỉ mới vào làm việc gần đây thôi và không biết nhiều về Phi Hân . Chỉ biết rằng cô ấy cũng mồ côi cha mẹ như em và đang sống chung với một người bà con . Nhưng không hiểu tại sao , mấy hôm trước À , vào cái đêm mà mưa gió thật lớn đó , Phi Hân lao đến phòng trọ nơi em ở với thân hình ướt đẫm . Cô ấy vừa khóc sụt sùi , vừa bảo với em rằng cho cô ấy được ở chung với em , vì bây giờ cô ấy không còn nơi nương tựa nữa . Và em chỉ biết được có bao nhiêu đó thôi . Sau đó , không còn biết thêm gì nữa vì Phi Hân rất kín miệng.

Bách Cơ lắng lắng :

- Cái đêm mưa gió ...

Bách Cơ không thể quên được . Đó chính là ngày mà Phi Hân đã từ hôn với anh . Mẫn Hào cũng biết Phi Hân qua Bách Cơ , nên anh cũng nghi ngờ hỏi :

- Bách Cơ ! Hình như ngày đó cậu và Phi Hân ..

Không để cho bạn nói hết câu , Bách Cơ chụp vai bạn , hỏi :

- Mẫn Hào ! Hãy nói cho mình biết . Hiện giờ Phi Hân ra sao rồi ?

- Cậu yên tâm đi . Bây giờ cô ấy đã tạm ổn định , cơn sốt đã hạ . Nhưng cô ấy vốn đã bị bệnh tim từ trước . Theo mình khám sơ sơ thì cô ấy bị suy kiệt về tinh thần và không được bồi dưỡng cơ thể , nhất là cuộc sống luôn bị ức chế nên hiện nay bệnh tim lại tái phát rất nặng . Mình đã tiêm cho cô ấy mũi thuốc khỏe và an thần , hiện nay vẫn chưa tỉnh . Cô y tá đang thay đồ cho cô ấy . Có lẽ cô ấy phải nằm lại đây vài hôm để theo dõi và chữa trị.

Lời nói của Mẫn Hào làm cho Bảo Quyên cảm thấy vô cùng mừng rỡ . Phi Hân bị bệnh tim nặng ư ? Đúng là ông trời đã giúp cho cô trả thù rồi . Nhất định Bảo Quyên này sẽ làm cho Phi Hân chết về căn bệnh tim này mà không ai phát hiện được . Nhưng không . Tao sẽ không để cho mày chết dễ dàng vậy đâu . Tao phải làm cho mày mất hết tất cả trước khi chết , và chết trong đau đớn và nhục nhã.

- Bảo Quyên này ! Vậy cô làm ơn về nhà soạn giùm vài bộ đồ và những vật dụng cần thiết cho Phi Hân nhé.

Nhưng Bảo Quyên mãi lo với những ý đồ của mình nên không nghe Bách Cơ nói gì . Bách Cơ lại gọi :

- Bảo Quyên !

- ...

- Bảo Quyên !

Tiếng Bách Cơ gọi lớn làm cho Bảo Quyên giật mình và lúng túng :

- À ! Anh nói gì ạ ?

- Cô không sao chứ , Bảo Quyên ?

- À ờ ... Không sao . Vì nghe nói Phi Hân bị bệnh tim làm em lo quá.

Bách Cơ thở dài :

- Thôi , cô về nhà lấy vài bộ đồ và ít đồ dùng cho Phi Hân . Có lẽ cô ấy sẽ ở lại đây vài hôm.

- Dạ , em đi ngay.

Bảo Quyên vừa khuất ở cửa thì cô y tá bước ra , nói với Mẫn Hào :

- Thưa bác sĩ , tôi đã thay đồ cho cô ấy rồi . Nhưng không hiểu sao trên người cô ấy đầy những vết sưng và tím bầm . Toàn thân , chỗ nào cũng có.

Cả Bách Cơ và Mẫn Hào đều thẩn thốt :

- Hả ?

- Hả ?

Mẫn Hào tiếp :

- Để tôi vào xem thế nào.

Và Bách Cơ cũng lao theo bạn vào phòng cấp cứu.

Mọi người không khỏi bất nhẫn trước những vết bầm trên cánh tay , chân của Phi Hân . Tự nhiên Bách Cơ có linh cảm rằng những vết thương này có liên quan tới anh . Và anh nhớ rất rõ rằng khi anh đến nhà gặp Phi Hân đang mặc quần sọt và áo ngắn tay để lộ đôi tay và đôi chân thon dài trắng nõn . Khi về đi uống rượu với Mẫn Hào , anh còn đùa rằng : " Cô ấy giống như là nàng công chúa Bạch Tuyết , cậu ạ "

Vậy tại sao Phi Hân lại bị đuổi ra khỏi nhà , rồi lại xuất hiện những vết thương trên người như thế này . Nhìn Phi Hân nằm bất động với thân hình mang đầy thương tích , Bách Cơ thấy trái tim mình như đang rỉ máu . Anh đưa tay xoa nhẹ lên những vết tím bầm trên tay nàng . Bỗng nhiên , anh thấy Phi Hân khẽ trở mình , khuôn mặt nhăn nhó tỏ vẻ đau đớn . Bách Cơ thấy tim mình như thắt lại . Tự nhiên anh rất

mong muốn mình có thể chịu đựng hết nỗi đau này cho nàng . Sau cái trở mình nhẹ , Phi Hân lại nằm im và gương mặt mang nhiều sầu muộn.

Bách Cơ ngồi ngắm nàng , anh đã phát hiện ra rằng , ngoài cái vỏ bọc ương bướng , nhưng bên trong nàng ẩn chứa rất nhiều nỗi khổ tâm , và dường như nàng rất cô đơn . Ngược nhìn Mẫn Hào , anh hỏi :

- Theo cậu , bây giờ chúng ta sẽ làm gì để giúp cho cô ấy mau khỏi bệnh ?
- Ngoài thuốc đặc trị ra , còn tùy ở cô ấy nữa . Có lẽ cô ấy đã chịu đựng quá nhiều đau khổ nên tinh thần suy sụp . Nhất là trong người thiếu chất dinh dưỡng . Có lẽ đây cũng là do một phần của cậu nữa đấy . Chính cậu là người đã bỏ đói cô ấy đấy.

Bách Cơ khỏ sở :

- Mình đang rối trí lắm đây . Đừng chọc mình nữa mà . Mình hứa nhất định sẽ chuộc lại lỗi lầm , miễn sao cậu điều trị cho cô ấy khỏe lại thôi.
- Thôi được . Khi cô ấy tỉnh lại mình sẽ hỏi xem sự tình thế nào . Hy vọng là cô ấy sẽ không giấu với một bác sĩ như mình.
- Thôi , mọi chuyện đều nhờ cậu . Còn mình , có lẽ hiện giờ cô ấy đang thù hận mình thấu tim gan rồi.

Mẫn Hào đang còn suy nghĩ thì chợt ánh sáng mắt lên và hỏi Bách Cơ :

- Tớ hỏi thật cậu nhé . Cậu có còn ghét cô ấy không ?
- Cậu hỏi chi vậy ?

Mẫn Hào cười :

- Vừa gặp cô ấy , mình thấy thích rồi đấy . Nếu cậu không có tình ý thì mình nhất định theo đuổi cô ấy đấy.

Bách Cơ lườm bạn :

- Bây giờ cậu muốn gì thì phải bước qua xác chết của Bách Cơ này.

Cả hai cùng cười vui vẻ . Bỗng Bách Cơ hỏi tiếp :

- À , mà này . Còn cậu , lần đầu tiên gặp Bảo Quyên , tôi thấy cậu làm sao ấy , không qua mắt nhà nghề này đâu nhé.

Nhắc đến Bảo Quyên , tự nhiên đôi mắt Mẫn Hào sáng lên , anh nói :

- Quả thật Bảo Quyên có một sức thu hút lạ kỳ , ước sao mọi chuyện mình mong muốn sẽ là sự thật.

Bách Cơ như hiểu được tâm sự của bạn , nên thân mật vỗ vào vai Mẫn Hào , nói :

- Mẫn Hào ! Hy vọng rằng chúng ta sẽ làm được tất cả những gì mình mong muốn.
- Nhất định chúng ta sẽ làm được.

Bên ngoài . ánh nắng vàng rực như đang nhuộm cả một không gian yên tĩnh và trong lành.

13. Chương 13

Phi Hân tỉnh lại , nàng có cảm giác như toàn thân nhẹ hẫng . Nhìn xung quanh , mọi vật đều cùng một màu trắng toát , nàng lơ mơ nghĩ : Đây có lẽ là bệnh viện , nhưng nàng không hiểu tại sao nàng lại nằm đây . Cố lục lại trí nhớ , nàng chỉ nhớ rằng . Buổi sáng nàng tới cơ quan với cơn sốt đang hoành hành trong người . Khi vào phòng , nàng thấy choáng váng , định ngồi nghỉ một chút và sau đó chuyện gì đã xảy ra , nàng không biết nữa . Nàng đang thắc mắc ai đã đưa nàng vào đây thì cánh cửa phòng xịch mở . Mẫn Hào tươi cười bước vào :

- Ô ! Phi Hân ! Cô đã tỉnh rồi đấy à ? Bây giờ trông cô rất tươi tỉnh.

Phi Hân cảm thấy lo ngại trước một người lạ hoắt . Nàng rụt rè :

- Anh ... anh là ... Xin lỗi , anh là ai vậy ?

- À , Tôi là bác sĩ Mẫn Hào . Sáng tối giờ , tôi đã trực tiếp điều trị cho cô.

- Nhưng tôi đang ở bệnh viện nào vậy ?

- Không . Đây là phòng mạch tư của tôi , chứ không phải là bệnh viện . Cô đừng lo ngại gì cả . Lúc sáng , khi cô bị ngất , người ta đã đưa cô vào đây.

Phi Hân vẫn không khỏi thắc mắc :

- Nhưng ai đã đưa tôi vào đây vậy ?

Không muốn cho Phi Hân biết anh là bạn của Bách Cơ , vì nếu cô biết anh là bạn của Bách Cơ thì khó có thể biết thêm được về nàng . Đó cũng là ý kiến của Bách Cơ , nên Mẫn Hào nói :

- À ! một người làm chung ngân hàng của cô đấy.

- Thế họ đâu rồi ?

- À , biết cô không sao nên anh ấy đã trở về làm việc rồi.

Mẫn Hào nói như vậy chứ thật ra Bách Cơ vẫn ở lại canh chừng và lo lắng cho Phi Hân . Lúc thấy nàng có dấu hiệu tỉnh lại , anh đã tránh mặt sau bức riddô của phòng . Và anh đang hồi hộp quan sát và theo dõi câu chuyện của Mẫn Hào và Phi Hân . Anh hy vọng sớm tìm ra sự thật về cuộc đời của nàng.

Mẫn Hào lại lên tiếng , giọng anh thật ấm và nhẹ nhàng :

- Phi Hân à ! Hiện giờ bệnh tình của cô đã ổn , nhưng tôi cũng cần báo cho cô biết rằng bệnh tim của cô đã tái phát rất nặng . Là một bác sĩ có kinh nghiệm , tôi biết cô đã chịu đựng rất nhiều tâm sự . Điều đó đã làm hại rất nhiều đến tim của cô . Là một bác sĩ , tôi khuyên cô có tâm sự nên giải bày . Có thể tôi sẽ giúp đỡ được nhiều cho cô sớm khỏi bệnh . Còn nếu cô cứ mang mãi trong lòng thì bệnh tim e mỗi ngày sẽ nặng hơn.

Phi Hân nhìn ra ngoài trời , thở dài :

- Chết càng sớm càng tốt . Dẫu sao bây giờ tôi sống cũng không có mục đích gì.

- Phi Hân ! Cô đừng nên bi quan quá . Tại sao lại muốn chết chứ ? Cô hãy nghĩ lại xem . Những con kiến bé tí tẹo mà còn muốn vươn lên để tìm sự sống . Những cụ già ăn xin đói khổ ngoài đường , họ cũng rất mong muốn được sống . Ngay cả những loài cây nằm trong tối tăm nhưng lúc nào cũng muốn vươn mình ra ngoài , tìm hứng một chút ánh sáng để tồn tại với cuộc đời . Còn cô , muốn mình chết . Chẳng lẽ cô lại phụ công sức ba mẹ cô đã khổ công nuôi dưỡng cô đến bây giờ sao ?

Nhắc đến ba mẹ , tự nhiên Phi Hân cảm thấy nao lòng . Đúng , có lẽ vì ba mẹ nên nàng mới còn sức lực để cố sống đến bây giờ . Nhưng Phi Hân cũng chống chế :

- Nhưng tôi nghĩ , tôi đâu có gì đâu để nói cho anh nghe.

- Theo tôi thì có . Chẳng hạn câu chuyện về nguyên nhân vết thương trên người cô.

Đến lúc này , Phi Hân mới hoảng hốt nhìn lại và phát hiện bộ y phục dành cho bệnh nhân mà cô đang mặc trên người . Nàng hơi rúm người lại và nhìn Mẫn Hào với ánh mắt thiếu thiện cảm , nàng nói :

- Anh ...

Biết được sự lo ngại của Phi Hân nên Mẫn Hào vội cướp lời :

- Cô yên tâm . Lúc cô bị ngất đang mặc bộ áo dài . Vì muốn cho cô được thoải mái nên cô y tá mới giúp cô thay đồ . Và cũng chính cô ấy đã phát hiện ra những vết thương trên người cô.

Nghe Mẫn Hào nói thế , Phi Hân thở ra nhẹ nhõm . Thấy thế , Mẫn Hào nói tiếp :

- Phi Hân ! Tôi biết cô đã mang rất nhiều uất ức mà không nói ra được . Điều đó đã làm ảnh hưởng đến sức khỏe của cô và nhất là làm hại đến tim của cô . Là một bác sĩ , tôi rất hiểu tâm trạng của cô . Tuy đây mới là lần đầu gặp cô , nhưng tôi rất quý mến cô . Xin cô hãy xem tôi như một người bạn hay một người

anh trai cũng được . Tôi sẵn sàng ngồi nghe những lời tâm sự của cô . Phi Hân ! Hãy cởi mở một lần đi . Điều đó sẽ giúp cho anh sớm khỏi bệnh đấy . Hãy xem anh là một người anh trai có được không Phi Hân ?

Những lời nói của Mẫn Hào làm cho Phi Hân vô cùng xúc động . Tự nhiên nàng nằm khóc ngon lành . Thấy thế , Mẫn Hào nói :

- Phi Hân ! Em cứ khóc đi . Những giọt nước mắt có thể làm cho em vui đi một phần nào buồn tủi.

Sau khi qua khỏi cơn xúc động , Phi Hân nhìn Mẫn Hào với ánh mắt kính phục :

- Anh Mẫn Hào ! Cảm ơn anh đã dành cho em một tình cảm trân trọng . Quả thật , đây là lần đầu tiên sau ngày ba mẹ em mất mới có một người an ủi em như anh vậy . Mẫn Hào ! Em rất tin tưởng anh . Vậy em cũng không muốn giấu anh làm gì . Em sẽ kể lại câu chuyện của em cho anh nghe . Xin anh hãy nghe và giúp đỡ cho đứa em gái này . Và xin anh hãy cho một lời khuyên là bây giờ em phải làm gì ?

Đứng sau bức màn , Bách Cơ dường như đang nín thở để nuốt từng lời kể của Phi Hân.

- Em mồ côi từ lúc mới 15 tuổi . Khi ấy , ba mẹ em có để lại một số tài sản cho hai vợ chồng chú thím em giữ hộ . Và em cũng về sống chung với họ kể từ đấy . Chú em là một người đàn ông rất hiền và nhu nhược , nên mọi quyền hành đều do thím em nắm cả . Trong thời gian ở nhà chú , em đã chịu rất nhiều cực khổ bởi thím và đứa em họ luôn kiểm chuyện và không để cho em yên . Và rồi mới đây . Vì ham tiền và lợi dụng sự giàu có của một gia đình có quen biết với thím , nên bà đã ép gả em cho con trai họ , mặc dù em và anh ấy chưa hề biết mặt nhau . Cũng vì ân nghĩa thím đã nuôi dưỡng em bấy lâu và nhất là thương chú , vì nếu em thẳng thừng từ chối , chắc chắn thím em sẽ không để cho chú em một ngày yên ổn . Vì hạnh phúc còn lại của chú nên em đành buông xuôi , mặc cho thím muốn làm gì thì làm.

Mẫn Hào cắt ngang lời Phi Hân và dò hỏi :

- Thế còn bên đảng trai thì sao ? Họ cũng đang mưu lợi à ? Còn anh chàng sẽ làm chồng của em nữa . Anh ấy có chấp nhận em không ?

- Không . Bên đảng trai , họ là những người tốt . Em biết , thật lòng họ rất quý mến em và vẫn hằng mong em sẽ làm vợ của con trai họ . Còn anh chàng kia , có lẽ trong câu chuyện này , anh ấy là người đáng thương nhất . Có thể là vì chữ hiếu , không dám cãi lại lệnh cha mẹ nên anh ấy mới tạm thời chấp nhận em . Nhưng em biết rất rõ là anh ấy không có thiện cảm với em từ lần gặp đầu tiên . Nhưng điều đó thì hiển nhiên rồi . Em không bao giờ trách anh ấy , mà chỉ tự trách mình . Cũng tại vì em mà anh ấy phải bị liên lụy . Nếu buộc phải làm vợ anh ấy thì em sẽ cố gắng hết mình để làm một người vợ tốt để bù đắp lại những mất mát của anh ấy khi phải lấy em . Nhưng mọi chuyện lại nằm ngoài dự đoán . Trong một phút nóng giận , không kiềm giữ được lòng mình , em đã giải thoát cho anh ấy . Đó là lời từ hôn của em.

Đứng sau bức màn . Bách Cơ thấy tim mình nhói đau . Thì ra , bao lâu nay , chính anh đã hành hạ Phi Hân , một tâm hồn nhỏ bé nhưng đầy cao thượng.

Giọng Phi Hân đều đều , kể tiếp :

- Khi hay tin này , có lẽ là một cú sốc rất lớn với thím em . Xưa nay , trong gia đình , chưa ai dám cãi lại bà . Nhất là do em mà làm cho bà mất cơ hội làm giàu thêm . Sẵn tính hung dữ có trong người , nên bà đã giật cây lau nhà trong tay em , trong lúc em đang lau nhà và quất túi bụi vào người em . Em cũng không đếm được là bao nhiêu , nhưng em biết là rất nhiều . Vì bà đã trút hết tất cả tức giận vào cái cây đó khi giáng xuống người em . Rồi bà đã ném tất cả quần áo của em ra ngoài sân lúc trời đang mưa . Và tổng quát em ra khỏi nhà ngay sau đó , kèm theo những câu mắng chửi thậm tệ.

- Trời ơi !

Bách Cơ đau xót đến nỗi anh phải bật kêu lên , suýt chút nữa thì Phi Hân đã nghe thấy . Anh đã đoán không sai . Chính anh đã gây đau đớn và khổ tâm cho nàng mà anh nào có hay biết . Thế mà anh còn cho mình là hay , là tài nữa chứ . Bách Cơ biết Phi Hân đang khóc và anh nghe rất rõ tiếng nấc của nàng.

Thiêng Mẫn Hào có vẻ quan tâm :

- Thế bây giờ em đang làm gì và sống ra sao ?

- Bây giờ , ngoài chú ra , em không còn một người thân . Từ hôm em bị thím đuổi đi đến nay , có vài lần chú gọi điện đến ngân hàng hỏi thăm . Nhưng cái khó nhất hiện nay của em là phải làm việc chung với anh ấy . Anh ấy mới vừa làm cấp trên của em . Em biết anh ấy rất ghét em . Em luôn có suy nghĩ nên tự rút lui khỏi ngân hàng ấy . Nhưng khổ nỗi là trước khi đi ra nước ngoài , ba mẹ anh ấy đã mong mỗi em giúp cho anh ấy , vì anh ấy chưa có kinh nghiệm trong công việc . Bởi lời hứa ấy mà bây giờ em cảm thấy thật khó xử . Mẫn Hào ! Theo anh thì bây giờ em phải làm sao đây ?

Qua câu chuyện của Phi Hân , Mẫn Hào càng thấy rõ ở nàng một tâm hồn cao thượng . Chuyện xảy ra giữa nàng và Bách Cơ , anh biết rõ . Bách Cơ đã nhiều lần đối xử tệ với nàng , vậy mà trong câu chuyện , nàng không hề đả động gì đến Bách Cơ đã xúc phạm hay hành hạ nàng , mà nàng chỉ ôm hết mọi lỗi lầm về phía mình.

Mẫn Hào đưa tay lau nhẹ những giọt nước mắt cho Phi Hân . Anh không có em gái , cũng chưa từng biết cảm giác tình cảm của người anh trai dành cho em gái mình như thế nào , nhưng bây giờ đứng trước Phi Hân , anh cảm thấy tình cảm ấy đang dạt dào trong trái tim anh . Anh muốn ôm đứa em gái nhí lạc loài vào lòng mình để ru ảm cho nó , để truyền tất cả sức mạnh cho em . Siết nhẹ bàn tay nhỏ nhắn của Phi Hân , Mẫn Hào ân cần :

- Phi Hân ! Bây giờ bên cạnh em đã có anh . Em đừng sợ gì . Anh sẽ giúp cho em . Còn chuyện nên làm hay nghĩ thì cứ để anh tính cho , nhưng không phải bây giờ . Còn bây giờ , em thấy thế nào ?

Đúng như lời Mẫn Hào nói . Khi đã nói ra hết được những tâm sự của mình thì nàng cảm thấy thoải mái hơn . Nàng cười rất tươi :

- Cám ơn anh . Bây giờ em rất khỏe.

- Thế thì tốt rồi . Bây giờ , nghe lời anh nằm ngủ một chút đi . Mới vừa khỏe , không được nói nhiều đâu.

Trước sự lo lắng ân cần của Mẫn Hào , Phi Hân ngoan ngoãn vâng lời và buông thả cho tâm hồn mình cảm nhận cái tình cảm anh em mà Mẫn Hào đã dành cho nàng.

Mẫn Hào cẩn thận giúp nàng đắp chăn . Sau khi chúc ngủ ngon ngủ ngon , anh đã lui ra ngoài.

Phi Hân nhẹ nhàng khép đôi mi đẹp và giấc ngủ đến với nàng thật nhẹ nhàng.

Trong phòng chỉ còn nghe hơi thở thật nhẹ của nàng và tiếng máy điều hoà chạy thật êm và đều đặn.

14. Chương 14

- Đấy , chắc cậu đã nghe hết rồi phải không ? Vậy mà bao lâu nay cả tôi và cậu cùng vui mừng và hí hửng trên sự đớn đau và khổ sở của Phi Hân.

Bách Cơ ôm đầu khổ sở :

- Tất cả là do tôi . Chính tôi mới là thằng khốn nạn , không ra gì . Tôi đã hại nàng khổ sở đến như vậy.

Thấy sự bức rức khổ sở của Bách Cơ , Mẫn Hào an ủi :

- Cũng khó có thể trách được chúng ta , vì ai có ngờ chuyện nó là như vậy . Nhưng bây giờ chúng ta đã rõ mọi chuyện , chúng ta phải làm cái gì đó để bù đắp cho Phi Hân.

- Cậu nói đúng , Mẫn Hào ạ . Chúng ta phải bù đắp cho cô ấy.

- À ! Tôi cần báo cho cậu biết một điều này . Bắt đầu từ bây giờ , Phi Hân đã là em gái của tôi . Cậu mà làm gì động đến nó thì tôi sẽ không tha cho cậu đâu nhé.

- Mẫn Hào ạ ! Cậu đừng hăm he tôi nữa , có được không ? Bây giờ tôi đang rối trí lắm rồi đây . Tôi đang suy nghĩ là không biết sẽ làm gì đây và sẽ nói gì đây để Phi Hân bỏ qua những lỗi lầm mà tôi đã xúc phạm đến ba mẹ cô ấy . Cậu không biết được đâu . Lúc đó , Phi Hân rất giận dữ . Trời ơi ! Tôi không biết tại sao lúc đó mình lại nghĩ ở đâu ra những câu độc địa như vậy nữa - Bách Cơ ôm đầu nhăn nhó rồi tiếp :- Tôi e rằng , không bao giờ cô ấy tha thứ cho tôi.

- Đừng tự trách mình như vậy , Bách Cơ ! Phi Hân là một cô gái ngoan hiền . Bây giờ , trong vai một người anh trai , tôi hứa sẽ giúp cậu . Thôi , tôi thấy cậu đang rối lăm rồi , ta nên tìm cái gì ăn , hay uống cà phê , có thể giúp cho cậu sáng suốt hơn.

- Bây giờ thì mình chỉ còn biết nghe lời cậu thôi.

- Mình biết cậu rất muốn gặp Phi Hân , phải không ? Bây giờ cô ấy đang ngủ . Mau đi với mình đi.

Bách Cơ đành đứng dậy , lưng thưng đi theo Mẫn Hào mà trong trí óc anh cứ mãi bị ám ảnh bởi những vết tím bầm trên người Phi Hân.

**

*

Phi Hân đã thức giấc và nàng đã ăn một tô cháo ngon lành do Mẫn Hào bảo cô y tá mang vào . Sau một giấc ngủ dài và nhờ tô cháo , Phi Hân cảm thấy trong người thật sảng khoái . Vẫn không rời khỏi giường , nàng mở tung cánh cửa sổ . Trong những tia nắng còn sót lại của buổi chiều , nàng thích thú ngắm nhìn những chú ong mà quên cả trời tối . Phi Hân nhớ lại lời của Mẫn Hào . Anh nói đúng . Những sinh vật bé nhỏ mà chúng cũng rất cần mẫn và trân trọng sự sống , vậy mà tại sao nàng lại coi thường chứ . Thật ra , từ khi tâm sự với Mẫn Hào đến giờ . nàng cảm thấy vui hơn và yêu đời hơn . Nhất là bây giờ có Mẫn Hào làm anh trai của nàng nữa chứ.

Lúc đó , có tiếng mở cửa rất khẽ , Phi Hân không quay lại và nghĩ có lẽ là cô y tá vào dọn dẹp , và nàng vẫn mãi mê theo dõi bước chân thoăn thoắt của một chú ong trên từng nụ hoa . Nhưng nàng lại có cảm giác nhồn nhột phía sau gáy . Ngạc nhiên nàng quay lại , bắt gặp Bách Cơ đang nhìn nàng đắm đuối . Ngạc nhiên và bối rối , nàng hỏi :

- Anh ...

Bách Cơ bước đến gần bên nàng , nhìn nàng với ánh mắt trìu mến.

- Phi Hân có khỏe không ?

- Ồ ! Nhưng sao anh lại đến đây ?

- Phi Hân ! Anh thành thật xin lỗi em.

Phi Hân đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác . Tại sao hôm nay anh lại nhìn nàng với đôi mắt khác và cả cách xưng hô nữa ? Thấy thế , Bách Cơ nói :

- Phi Hân ! Anh biết em đang rất ngạc nhiên và lo lắng . Để anh nói cho em nghe . Sáng nay , khi vào phòng em thì anh đã phát hiện em bị ngất và anh đã đưa em đến đây.

- Là anh đưa đến ?

Lại một sự ngạc nhiên nữa đến với Phi Hân . Nàng nghĩ thầm . Nhưng đưa đến bằng cách nào ? Chẳng lẽ anh đã bế nàng trên tay . Lắc đầu xua nhanh đi ý nghĩ đó , nàng lại nhìn anh . Bách Cơ kể tiếp :

- Anh đã đưa em tới đây . Đây là phòng mạch của bác sĩ Mẫn Hào , bạn thân của anh từ nhỏ . Phi Hân ! Anh đã vô cùng hồ đồ đả hiểu lầm em.

Trước đôi mắt to tròn đầy ngạc nhiên của Phi Hân , Bách Cơ tiếp :

- Anh đã nghe hết câu chuyện mà em đã kể cho Mẫn Hào nghe . Anh thấy mình là người đáng trách , khó có thể tha thứ được.

- Anh không ghét tôi sao ?

- Tất cả là do anh mà ra . Anh đã hại em đến phải nằm bệnh viện . Phi Hân ! Có phải câu nói : " Tôi sẽ gánh mọi hậu quả " là những vết thương tím bầm trên người em phải không ?

- Hả ? Anh cũng biết nữa sao ?

Bách Cơ không trả lời mà chỉ cúi đầu tỏ vẻ xác nhận.

Sự việc Bách Cơ xuất hiện đột ngột và thái độ của anh làm cho Phi Hân rối trí . Nàng không biết phải nói gì với anh . Nhưng qua đôi mắt anh , nàng đã đọc được nơi anh đầy nét ân hận . Và có lẽ nàng cũng đã hiểu được một phần nào , nên nói :

- Bách Cơ ! Mọi chuyện đã qua rồi . Anh đừng nên áy náy và trách mình nữa . Có lẽ cả hai chúng ta đều không muốn chuyện đó xảy ra , phải không ?

- Nhưng anh cảm thấy thật có lỗi với em . Anh đã từng xúc phạm đến ...

Phi Hân mỉm cười , cắt ngang lời anh :

- Hân đã quên hết rồi . Hãy xem đó là một giấc mơ , anh nhé.

- Phi Hân ! Anh rất cảm ơn em vì em đã tha thứ cho anh . Và xin cho anh được săn sóc em để chuộc lại lỗi lầm của mình.

Phi Hân không biết nên trả lời như thế nào . Nhưng không hiểu sao cả người nàng cảm thấy lâng lâng . Nàng nhìn ra cửa sổ, bóng tối đã gần như bao trùm xuống vườn hoa và lũ ong cũng đã hồi hã bay về với tổ ấm . Tự nhiên nàng lại thèm được có một mái ấm , đầy tình thân và đầy ắp tiếng cười.

Một cơn gió đêm thổi qua cửa sổ làm cho mái tóc buông xoa? của nàng rối tung , và mang cả hương thơm của mái tóc đến với Bách Cơ , làm cho anh thấy tâm hồn mình men mang khác thường.

15. Chương 15

Trong một nhà hàng bình dân , Mẫn Hào đưa cao ly bia lên , tuyên bố :

- Nào các bạn ! Hôm nay , chúng ta cùng nhau nâng ly để chúc mừng . Thứ nhất là Phi Hân đã khỏi buồn , và sự hiểu lầm cùng hiềm khích giữa Bách Cơ và Phi Hân đã được sáng tỏ và hóa giải . Thứ hai , chúc mừng cho tôi vừa có thêm đứa em gái kết nghĩa xinh đẹp và ngoan hiền là Phi Hân . Thứ ba là chúng ta có thêm một cô bạn gái xinh đẹp là Bảo Quyên . Nào , các bạn cùng nâng gly để uống mừng tất cả . Và mong cho niềm vui và hạnh phúc đến với chúng ta mãi mãi.

Tiếng ly chạm vào nhau và trong nháy mắt , cả bốn ly bia đều cạn sạch . Bách Cơ nói :

- Mẫn Hào ! Tất cả là nhờ cậu . Cảm ơn cậu rất nhiều.

Mẫn Hào cười tươi :

- Chúng ta là bạn mà . Sao cậu mãi khách sáo thế ?

Quay sang Phi Hân , anh tiếp :

- Phi Hân này ! Tuy bây giờ em đã khoẻ , nhưng nên nhớ trái tim em bị suy rất nặng . Em phải thường xuyên uống thuốc , và không nên lo nghĩ nhiều . À này ! Nếu có ai bắt em làm nhiều và bỏ đói em thì em hãy nói với anh . Nhất định anh sẽ trừng trị kẻ đó . - Vừa nói , Mẫn Hào vừa cười cười , liếc về phía Bách Cơ.

Bách Cơ tỏ vẻ khổ sở :

- Mẫn Hào à ! Cậu tha cho mình , có được không ? Nói thật với mọi người . Nỗi mặc cảm và ám ảnh tội lỗi làm cho tôi ân hận , nhất là chuyện đó đây - Quay sang Phi Hân , anh tiếp : - Phi Hân ! Em đã thật sự quên chuyện ấy chưa vậy ?

Hôm nay Phi Hân cảm thấy vui . Qua cơn chết đi sống lại , nàng thấy như mình vừa đổi đời vậy . Nàng cảm thấy thật sung sướng và hạnh phúc khi được sống trong tình yêu thương của Bách Cơ và Mẫn Hào . Trước sự vui vẻ của mọi người , nàng đùa với Bách Cơ :

- Không . Em không bao giờ quên chuyện đó đâu.

Tưởng thật , Bách Cơ hoảng hốt :

- Trời ơi ! Vậy em muốn anh phải làm sao đây ?

- Chỉ có cách duy nhất là cậu nuôi Phi Hân suốt đời.

Mẫn Hào nói xen vào làm cho Phi Hân ngưng đến đỏ mặt :

- Anh Hào này kỳ quá hà.

Quay sang Bách Cơ , nàng tươi cười tiếp :

- Em nói chơi thôi , chứ mọi chuyện em đã quên hết rồi . Bây giờ , em cảm thấy rất vui và hạnh phúc.

Bách Cơ mừng rỡ :

- Vậy thì tốt quá rồi . Cảm ơn em , Phi Hân ! Bây giờ em phải ăn thật nhiều lên để lấy lại sức sau cơn bệnh.

Bách Cơ ân cần gấp thức ăn vào chén cho Phi Hân . Mẫn Hào cũng vậy , anh gấp thức ăn vào chén của Bảo Quyên cùng với cái nhìn trìu mến :

- Bảo Quyên ! Em hãy nên ăn nhiều vào nhé . Trong lúc Phi Hân bệnh , em cũng rất vất vả.

Bảo Quyên nhìn Mẫn Hào , khe khẽ đáp :

- Cảm ơn anh

Hôm nay , trước sự vui vẻ của mọi người , làm cho Bảo Quyên thấy hoang mang . Nàng biết rằng ai cũng rất tốt với nàng , nhất là Mẫn Hào . Lần đầu tiên gặp mặt , nàng biết anh ta có cảm tình đặc biệt với nàng rồi . Ngay cả nàng cũng vậy . Nàng thấy ở Mẫn Hào có một sự thu hút lạ kỳ . Có lúc , đôi mắt anh nhìn nàng đã làm cho trái tim nàng xao xuyến . Nếu như nàng là một cô gái bình thường thì tốt biết mấy . Nàng sẽ để mặc cho trái tim nàng được đón nhận và gần gũi với Mẫn Hào , và vui vẻ hoà nhập với mọi người . Nhưng trong lòng nàng thì khác . Sự sôi sục căm thù đang rùng rục trong người nàng . Nàng đã từng thề trước mộ ba mẹ nàng rằng , với bất cứ giá nào nàng cũng phải trả thù . Hôm nay , mục tiêu đã quá gần với nàng rồi , nàng không thể vì tình cảm mà bỏ cuộc . Có hôm thấy Phi Hân nằm trên giường bệnh ngủ ngon lành , nàng rất muốn ra tay , nhưng nghĩ làm như vậy thì cái chết sẽ dễ dàng đến với Phi Hân quá và có thể nàng sẽ bị nghi ngờ và bại lộ . Cho nên nàng cần phải có thời gian suy nghĩ đắn đo và sắp xếp sẵn mọi chuyện . Trước nhất , nàng phải cho Phi Hân ném một bài học cay đắng và trước khi chết , Phi Hân cần phải biết tại sao mình phải chết . Nghĩ như vậy nên Bảo Quyên chưa ra tay . Bởi vì trước mắt , ngoài việc cố lấy lòng mọi người ra , nàng chưa có thể làm được việc gì cả . Cái chức trợ lý cho kế toán trưởng Phi Hân làm cho nàng cảm thấy thích thú . Nàng nghĩ đây có lẽ là một cơ hội để nàng bắt tay vào việc đây.

Tự nhiên Bảo Quyên ngồi thừ ra , Mẫn Hào lo lắng :

- Bảo Quyên ! Hôm nay em không sao chứ ? Từ nãy giờ anh thấy em ít cười nói quá.

Phi Hân cũng lên tiếng :

- Hay là Bảo Quyên bệnh vậy ?

Bị mọi người bắt quả tang lúc đang ngồi toan tính , Bảo Quyên bối rối :

- O ... Em không sao . Vì hôm nay em vui quá . Thấy tình cảm của các anh dành cho chúng em , em cảm động lắm.

Nghe thế , mọi người thở phào nhẹ nhõm . Mẫn Hào lại lên tiếng :

- À ! Bảo Quyên này . Có lẽ từ đây về sau , anh sẽ làm phiền đến em nhiều đấy.

- Là chuyện gì vậy ? Em xin sẵn lòng.

- Em cũng biết đấy . Bây giờ Phi Hân đang ở chung nhà với em , mà Phi Hân thì đang bệnh tim nặng . Em có thể quan tâm và săn sóc cho Phi Hân được không ?

Đanh mặt và liếc nhanh về phía Phi Hân rất nhanh đến nỗi không ai nhận biết , Bảo Quyên cố lấy giọng nhỏ nhẹ :

- Phi Hân là bạn thân của em và cũng là người ơn của em , em nghĩ lo cho Phi Hân là trách nhiệm của em mà.

Phi Hân cảm động :

- Bảo Quyên ! Mình cảm ơn Bảo Quyên rất nhiều.

Sau một hồi nghĩ ngợi mông lung , Bách Cơ nói với Mẫn Hào :

- Mẫn Hào à ! Theo cậu thì bây giờ chế độ kiêng cử và dưỡng bệnh của Phi Hân như thế nào ?

- Bây giờ , Phi Hân cần phải nghỉ ngơi.

Mẫn Hào vừa nói đến đó thì Phi Hân đã hét toáng lên :

- Trời ơi ! Bắt em phải nghỉ làm việc luôn sao ? Em không chịu đâu.

Mẫn Hào cười :

- Không ai bắt em nghỉ làm luôn đâu , mà nghỉ ngơi đây là để đầu óc được thanh thản , không làm việc quá sức . Chứ bây giờ em muốn nghỉ làm việc thì có người sẽ không ký duyệt đâu , phải không Bách Cơ ?

- Cậu là người hiểu người khác nhất đấy Mẫn Hào . Đúng là một bác sĩ.

Bàn tiệc lại ồn ào vì tiếng cười của mọi người.

Mẫn Hào lại nhìn Phi Hân nói :

- Phi Hân này ! Bây giờ thì em thấy khỏe , nhưng em có thể lên cơn mệt bất cứ lúc nào . Nhất là những khi em buồn , vui hay hốt hoảng . Cho nên em phải nhớ luôn mang thuốc trong người , khi mệt là em phải uống ngay , nghe chưa.

- Em nhớ rồi mà . Các anh làm như em là con nít không bằng.

Bách Cơ nhìn Phi Hân , aU yém :

- Phi Hân ! Thật lòng anh rất lo lắng cho em . Em phải thật cẩn trọng cho bản thân mình.

Với ánh mắt của Bách Cơ , tự nhiên Phi Hân cảm thấy gương mặt mình nóng bừng và một cảm giác gì đó rất lạ đang lâng lâng trong người nàng.

Mẫn Hào lại hét lên :

- Trời ơi ! Mãi lo nói chuyện mà thức ăn đã nguội hết rồi . Chúng ta cầm đũa lên đi chứ . Hôm nay , chúng ta cần phải ăn cho thật no mới được.

Mọi người cùng cầm đũa và ăn ngon lành trong không khí vui nhộn . Bữa tiệc đã tàn , bỗng Mẫn Hào lên tiếng :

- Bây giờ , tôi không muốn về nữa rồi . Các bạn , bây giờ chúng ta nên đi đâu nữa đây ?

Rất nhanh , không cần suy nghĩ , Bách Cơ nói :

- Ngoại ô . Phi Hân vừa khỏi bệnh , rất cần không khí trong lành , mà ngoại ô là một vùng quê mát mẻ . Sao ? Phi Hân , Bảo Quyên ! Hai em có đồng ý không ?

Cả hai cô cùng reo lên :

- Đồng ý.

- Nhất trí.

Thế là cả bốn cùng ngồi lên chiếc xe du lịch đời mới mui trần và bóng loáng của Mẫn Hào . Vừa cầm lái , anh vừa huýt gió và hát những bài hát thật vui . Không khí trên xe bây giờ thật là náo nhiệt và tất cả đều hát . Nhưng chỉ tiếc là không có đàn . Nhưng ngay lúc đó , Mẫn Hào một tay cầm vô lăng , một tay bịt mũi làm đàn , càng làm cho tiếng cười rộn rã hơn . Chiếc xe lao đi êm ái trong nắng chiều mát rượi.

16. Chương 16

Sau một thời gian làm việc chung với Bách Cơ , Phi Hân đã hiểu rõ về con người của anh . Anh là một người tốt , luôn bao dung và hoà đồng với mọi người . Nhất là với nhân viên của mình , anh luôn tìm cách tạo điều kiện giúp đỡ cho những người có hoàn cảnh khó khăn . Điều đó làm cho Phi Hân rất kính phục anh và nàng đã dành cho anh rất nhiều tình cảm đặc biệt , và hơn ai hết , nàng cũng biết là anh rất yêu nàng , nhưng chưa có điều kiện nói ra.

Ngoài lòng tốt ra , Phi Hân không ngờ anh còn có sự nhân ái hơn người . Sở dĩ nàng biết được điều đó là vì có một hôm , bác bảo vệ của ngân hàng bị tai nạn giao thông rất nặng có thể bị thương tật và mất sức lao động vĩnh viễn , có một điều trở trêu là gia đình bác ấy rất nghèo . Bây giờ lại gánh thêm cái thân tật nguyên của bác ấy nữa thật là tội . Vừa hay tin đó , Bách Cơ đã vội vàng tìm Phi Hân :

- Phi Hân à ! Anh vừa hay tin bác Sơn bị tai nạn rất nặng . Em đã làm việc ở đây lâu rồi , thế em có biết ngân hàng ta có qui chế về chịu trách nhiệm hay bồi thường cho nhân viên bị bệnh hay tai nạn hay không ?

- Dạ , xưa nay tất cả các nhân viên trong cơ quan mình đều có mua bảo hiểm . Nếu có bệnh hoạn hay hữu sự gì thì bảo hiểm họ sẽ lo , nhưng có giới hạn . Còn đối với ngân hàng thì công đoàn sẽ trích ra một phần tiền để thăm viếng mà thôi , chứ ngân hàng không có trách nhiệm . Còn bác Sơn là một trường hợp cá biệt . Trước kia , bác Bách Nghiệp thấy bác ấy già và nghèo khó nên nhận vào làm bảo vệ , nhưng vì bác ấy đã qua tuổi lao động nên chỉ có hợp đồng , bác ấy chỉ làm công nhật thôi chứ không có hưởng chế độ gì cả . Mặc dù vậy , bác Nghiệp vẫn cho bác ấy được hưởng những phụ cấp bằng những người khác . Rất tiếc bác ấy không có mua bảo hiểm . Bây giờ gặp chuyện thật là tội nghiệp.

Bách Cơ ngồi rít thuốc và suy nghĩ khá lâu , rồi nói với Phi Hân :

- Phi Hân này ! Bây giờ em dọn dẹp , chúng ta hôm nay nghỉ sớm một bữa đi . Anh và em vào bệnh viện thăm bác ấy đi nhé

- Dạ , anh chờ em một chút . Em sẽ xong ngay thôi.

Khi họ tới bệnh viện , nhìn thấy bác Sơn đang nằm trên giường bệnh , toàn thân đều được quấn băng kín mít , chỉ chừa ra một khuôn mặt gầy tóp và đôi mắt thất thần trông thật tội nghiệp . Nhìn cảnh ấy và nhớ lại gia cảnh của bác Sơn , bên cạnh bà vợ gầy xơ xác vì những căn bệnh luôn hoành hành làm cho Phi Hân vô cùng ái ngại.

Vừa thấy họ , ông Sơn mừng rỡ , nhưng ngay sau đó , đôi mắt ông lại tối sầm , ông nói :

- Tôi rất cảm ơn giám đốc và cô Phi Hân đã quan tâm đến tôi . Nhưng tôi thấy mình đã làm phiền đến hai người quá.

Bách Cơ cười , trấn an :

- Bác Sơn không có gì phải áy náy cả . Chúng ta làm cùng cơ quan thì cũng như là người nhà cả . À ! Bây giờ bác thấy trong người ra sao rồi ?

Không trả lời , ông Sơn chỉ lắc đầu tuyệt vọng . Như chợt nhớ ra , Phi Hân hỏi :

- Ồ phải , người đã gây ra tai nạn cho bác , họ có bồi thường gì không ?

- Không , cô ạ . Khi họ đụng phải tôi , gặp lúc đường vắng nên họ bỏ chạy mất luôn cô ạ.

- Thật là tàn nhẫn ! - Không kiềm được lòng mình , Bách Cơ đã bực tức kêu lên . Và anh hỏi tiếp : - Thế tiền viện phí và thuốc men ra sao hở bác ?

- Tôi cũng không biết đào đâu ra nữa , chú ạ . Chắc có lẽ phải xuất viện sớm thôi , chứ ở đây mãi rồi tiền đâu trả cho người ta . Nếu mình không đi thì bệnh viện họ cũng đuổi thôi mà.

Trong một góc của chân giường chợt vang lên tiếng nấc của bà Sơn . Nhìn đôi vai gầy xơ xác của bà run lên bần bật không ai tránh khỏi phải chạnh lòng . Và những giọt lệ từ đôi mắt già nua một mối của ông Sơn cũng đã lăn xuống . Đưa tay vào túi lấy ra một xấp tiền khá nhiều , Bách Cơ bước đến bên bà Sơn , anh ân cần :

- Bác Sơn ! Bác cầm tạm số tiền này mà lo thuốc thang và đóng viện phí cho bác trai . Và bác cũng cần phải mua thuốc cho mình nữa nhé.

Nhìn số tiền khá lớn của Bách Cơ đưa ra , bà Sơn thấy e dè :

- Cám ơn cậu . Nhưng ...

- Bác yên tâm . Cứ cầm lấy , đây là tiền của cơ quan cháu giúp cho hai bác . Chỉ mong sao cho bác Sơn sớm qua cơn hoạn nạn.

Ông Sơn kêu lên :

- Cậu Cơ ! Làm gì cậu cho tôi tiền nhiều như vậy ? Rồi tôi sẽ lấy đâu ra để trả cậu ?

Bách Cơ cười tươi :

- Nên nhớ , bác là nhân viên của cháu . Bác cần sớm hết bệnh để làm việc cho cháu chứ.

Nhìn xuống đôi chân mình đang bó bột cứng ngắt , ông Sơn lắc đầu :

- Nhưng bác sĩ bảo với tôi rằng từ đây về sau , tôi không còn khả năng làm việc như ngày xưa nữa rồi.

Bách Cơ thấy thật thương xót cho ông Sơn , anh ân cần nói :

- Bây giờ , bác không nên lo nghĩ nhiều nữa , Cháu hứa khi bác khỏi bệnh , cháu nhất định sẽ thu xếp cho bác một công việc nào đó thích hợp với bác . Chẳng hạn như săn sóc cây kiểng , chăm bón hoa ở ngân hàng , được chứ ?

Đôi mắt ông Sơn lại rướm rướm :

- Cậu cơ ! Cậu tốt với tôi quá . Tôi không biết nói gì để cám ơn cậu nữa.

- Bác cứ khách sáo hoài . Thôi , bây giờ bác nằm nghỉ , cháu phải đi . Vài ngày sau , cháu sẽ trở lại thăm bác.

Cả hai ông bà Sơn đều cảm ơn rồi rít :

- Cám ơn cậu Cơ

- Cám ơn cô Phi Hân.

Cả hai cùng cười tươi và bước ra khỏi phòng bệnh . Khi hai người vừa bước từng bậc xuống cầu thang , Phi Hân nhìn Bách Cơ với ánh mắt kính phục và ngưỡng mộ . Nàng nói :

- Bách Cơ ! Em cám ơn anh

Bách Cơ ngạc nhiên :

- Tại sao em lại cám ơn anh hử Phi Hân ?

- Về chuyện của bác Sơn . Mấy hôm nay , vì chuyện này mà em thấy không an lòng . Em muốn làm cái gì đó để giúp đỡ cho bác ấy . Nhưng nghĩ mãi cũng không ra , vì điều kiện của em không cho phép . Có lúc em định tìm anh để nói ra suy nghĩ của mình , nhưng không dám . Vậy mà em không ngờ , hôm nay anh đã thay em làm việc đó . Anh Cơ ! Em rất cảm phục anh.

Bách Cơ cười thật tươi :

- Tại sao em lại khờ vậy ? Em không nói với anh mà cứ để trong bụng . Cũng may là hôm nay anh mới hay bác ấy bị tai nạn . Nếu không , em vẫn một mình ôm trong lòng tính toán phải không ?

Không trả lời , Phi Hân chỉ cúi đầu và bước đi bên anh mà nghe lòng mình thật ấm . Bỗng nhiên Bách Cơ nắm tay Phi Hân , đứng lại và đe dọa. :

- Cho em biết , Mẫn Hào đã từng dặn em rằng , không nên để cái gì dằn vặt trong lòng mình , mà tại sao em lại vẫn như vậy ?

Rút tay lại , Phi Hân lí nhí :

- Tại em không biết tính sao chứ bộ . À ! Bách Cơ này . Cho em hỏi anh một điều nhé.
 - Điều gì , em cứ hỏi
 - Chữ động cơ nào đã khiến anh bỏ ra một số tiền lớn như thế để giúp cho bác Sơn vậy ? Anh có biết anh làm như vậy , đối với bác Sơn , anh như là một vị cứu tinh không ?
 - Anh không muốn mình là một vị cứu tinh của ai cả . Nhưng anh nhận thấy trong xã hội này có quá nhiều người phải chịu khổ bởi sự bất công . Còn mình may mắn được sinh ra trong một gia đình khá giả . Nếu tiền mình đem đi ăn xài hay mua sắm thêm cái gì cho ‘mình thì đối với mình vẫn không quan trọng bằng họ . Họ rất khổ và rất cần tiền . Cũng như em , có đôi khi anh cũng bị ray rứt bởi trông thấy cuộc sống của những kẻ cơ hàn , anh rất muốn làm một cái gì đó cho họ . Nhưng em cũng biết một cánh én không làm nổi mùa xuân , bởi thế anh chưa làm gì được cả . Hôm nay , được giúp đỡ cho bác Sơn , anh cảm thấy mình thật thanh thản và hạnh phúc . Và bây giờ , anh đã hiểu thêm rằng , tuy một cánh én không làm nổi một mùa xuân , nhưng ít ra nó cũng góp phần nào báo hiệu là một mùa xuân đang về , phải không em ?
- Bây giờ thì Phi Hân thật sự tin rằng đã không sai khi nghĩ rằng , ở anh , ngoài cái vẻ cao ngạo có ở mỗi người thanh niên , thì trong anh có đầy đủ những tài đức mà hiếm khi tìm thấy được ở những thanh niên trong giới thượng lưu thời hiện đại này.
- Nắng đã tắt , chỉ còn lại những sợi nắng mong manh còn luyến tiếc đùa giỡn với hàng me và rơi rớt trên đường . Trời vào Thu , lá me vàng bay bay trong gió và như trải một tấm thảm vàng rực dưới chân hai người.
- Bách Cơ nói với Phi Hân :
- Chúng ta đi ăn và đi dạo một chút nhé . Phi Hân . Em có thấy trời thu đẹp đến nao lòng người không ?
- Phi Hân mỉm cười gật đầu và đi sát vào anh hơn.
- Một cơn gió thoảng qua làm rơi nhẹ những chiếc lá me và chúng bay , đùa giỡn trên mái tóc nàng.

17. Chương 17

- Chiều nay tan sở , Phi Hân và Bảo Quyên rủ nhau đi siêu thị chơi và mua sắm một ít đồ dùng . Họ rào bước qua các gian hàng , vừa đi vừa ngắm đồ và trò chuyện với nhau . Cả hai đang nói về Mẫn Hào và Bách Cơ thì tự nhiên nghe thấy một giọng con gái nũng nịu mà Phi Hân cảm thấy rất quen thuộc :
- Anh ! Em thích bộ đầm này . Anh mua cho em nhé.
- Không hẹn mà cả Bảo Quyên và Phi Hân cùng quay lại . Đúng là Phi Hân không lầm . Người con gái ấy chính là Kiều Diễm , đứa em họ của nàng đang cặp tay cùng với Gia Minh rất tình tứ . Phi Hân định chào hỏi , vì dù sao thì họ cũng là chị em với nhau và từ khi Phi Hân dọn ra ngoài đến nay , họ mới có dịp gặp lại . Nhưng vừa nhìn thấy Phi Hân và Bảo Quyên thì Kiều Diễm đã liếc xéo và ngúyt dài rồi kéo tay Gia Minh lôi đi . Phi Hân còn kịp nhìn thấy ánh mắt có vẻ bối rối của Gia Minh khi nhìn nàng và Bảo Quyên trước khi anh bước theo Kiều Diễm . Phi Hân lắc đầu , thở dài . Nàng quay qua định kể với Bảo Quyên về mối quan hệ của nàng và Kiều Diễm . Nhưng nàng vô cùng ngạc nhiên khi bắt gặp ánh mắt thất thần và ngẩn ngơ của Bảo Quyên đang nhìn về phía Gia Minh và Kiều Diễm mỗi lúc một dần xa . Lo lắng , Phi Hân hỏi :
- Bảo Quyên ! Có chuyện gì vậy ?
- Bảo Quyên không trả lời . Nàng lùi người lại , buông mình tụt vào lan can và lạnh lùng nói :
- Mình biết hai người ấy.
 - Cậu nói sao ? Cậu có quen với họ à ?
- Phi Hân cũng định nói là nàng cũng quen , nhưng thấy thái độ rất lạ của Bảo Quyên nên nàng không vội nói và hỏi tiếp :
- Nhưng quen ra sao mà trông Bảo Quyên rất lạ khi gặp họ vậy ?

- Người thanh niên đó tên là Gia Minh . Anh ấy ngày xưa là người yêu của mình . Và khi gia đình mình bị hại , anh ấy đã bỏ mình đi cặp với cô gái đó . Lúc đó , mình biết rất rõ , nhưng không còn khả năng kéo anh ấy lại với mình nữa.

Thảo nào mà Bảo Quyên có phản ứng như vậy . Vậy là Kiều Diễm là tình địch của Bảo Quyên . Thật là tội nghiệp cho Bảo Quyên ! Nàng định nói Kiều Diễm là em họ của nàng , nhưng thấy Bảo Quyên có vẻ rất là xúc động nên nàng đành dấu nhẹm , định bụng hôm nào đó sẽ nói cho Bảo Quyên nghe.

Bắt đầu từ lúc đó , Phi Hân thấy Bảo Quyên chỉ im lặng , gương mặt thật lạnh lùng . Phi Hân cứ nghĩ là Bảo Quyên đột ngột gặp lại người phụ bạc mình nên xúc động . Phi Hân hỏi :

- Bảo Quyên ! Bây giờ chúng ta tiếp tục đi hay trở về nhà vậy ?

Vẫn lạnh lùng , Bảo Quyên đáp cộc lốc :

- Đi về.

Và từ lúc đó đến khi về nhà , Bảo Quyên vẫn giữ mãi thái độ lạnh lùng đó và không nói một tiếng nào.

Vừa về đến cổng , Phi Hân đã thấy Bách Cơ đang đứng lóng ngga lóng ngóng ngoài cửa , trông thật buồn cười . Vừa thấy Phi Hân , anh đã chạy ra , kêu lên :

- Trời ơi ! Phi Hân , Bảo Quyên ! Hai em đi đâu dữ vậy , làm anh hết sức lo lắng và đi tìm kiếm khắp nơi ?

Nhưng Bảo Quyên cũng không có phản ứng gì , cô lách người qua khỏi Bách Cơ rồi mở cửa vào nhà . Thấy thái độ lạ lùng của Bảo Quyên , Bách Cơ thắc mắc hỏi Phi Hân :

- Ủa , Bảo Quyên hôm nay sao vậy em ? Bộ em và cô ấy mới cãi nhau à ?

Kéo Bách Cơ sát lại mình , Phi Hân nói khẽ :

- Không phải đâu . Anh hiểu lầm rồi . Lúc nãy bọn em định đi siêu thị mua sắm . Không ngờ đi một hồi , không biết dun rủi thế nào mà Bảo Quyên gặp lại người tình cũ . Ngày xưa nó rất yêu anh ấy , nhưng từ khi nhà nó xảy ra chuyện bị phá sản thì anh ta đã bỏ nó và đi cặp với một người khác . Xui xẻo một điều nữa là gặp ngay lúc anh ta đang tình tứ đi với cô bồ của anh ta nữa chứ . Kể từ lúc đó , thái độ của nó thay đổi hẳn như anh đã thấy đấy.

- Hèn gì ! Thật là tội nghiệp . Có lẽ Bảo Quyên đang bị kích động mạnh mới trở nên như vậy.

- Có lẽ là như vậy . Thôi , để Bảo Quyên bình tĩnh lại , em hứa lựa lời an ủi sau . Chúng ta vào nhà đi anh.

Họ vào nhà . Sau khi đưa cho Bách Cơ ly nước , nàng hỏi :

- À ! Anh tìm em có chuyện gì không vậy Bách Cơ ?

Uống cạn ly nước và đặt ly xuống , anh nói :

- Từ chiều đến giờ , anh và Mẫn Hào chạy kiếm mua thuốc trợ tim cho em . Thuốc này rất hiếm và rất khó mua đấy . Mẫn Hào cũng định đến đây chơi , nhưng bệnh nhân đông quá , không thể dứt ra được.

Liếc về phía phòng Bảo Quyên , Phi Hân nói nhỏ :

- Cũng may là anh ấy không đến . Nếu không , đến đây gặp thái độ của Bảo Quyên , anh ấy sẽ đau lòng thêm nữa.

- Chuyện của mình xem như đã yên ổn , còn lại hai người đó nữa . Không biết đến bao giờ mới xong đây nữa . Anh rất mong một ngày gần đây họ sẽ giống như mình.

- Em cũng vậy

- À ! Mấy hôm nay , em thấy trong người thế nào rồi ?

- Em vẫn bình thường.

Đưa mấy lọ thuốc cho Phi Hân , Bách Cơ căn dặn :

- Đây là thuốc trợ tim mà anh và Mẫn Hào đã phải gửi người ta mua từ nước ngoài về đây . Em nhớ phải luôn giữ bên mình , khi nào thấy mệt thì phải nhả ngay vào miệng mấy giọt . Em nhớ chưa ?

- Được rồi . Em nhớ rồi mà.

Phi Hân đưa tay định đón lấy thì Bách Cơ đã giật lại :

- Không được . Thuốc này phải để khắp nơi , để khi em có chuyện gì thì có ngay trong tầm tay của mình . Để anh giúp em . N, lọ này thì em để trong sách tay của em đi . Còn phòng khách , nhà bếp , phòng ngủ , phòng tắm , mỗi nơi đều phải có một lọ thuốc.

Vừa nói , Bách Cơ vừa cẩn thận để mỗi nơi một lọ thuốc . Nhìn người yêu chăm sóc mình từng ly từng tí đến như vậy , Phi Hân thấy thật xúc động . Nàng có cảm tưởng rằng nàng là người hạnh phúc nhất trên đời này . Khi anh trở lên , nàng sà vào lòng anh :

- Bách Cơ ! Anh tốt với em quá . Em rất cảm ơn anh.

Nhéo nhẹ vào mũi người yêu , anh cười và mắng yêu :

- Cô này lạ chưa . Cô là người yêu của tôi , nếu tôi không lo cho cô thì cô muốn tôi lo cho ai nào.

Và anh cúi xuống cẩn nhẹ vào chiếc cằm thanh tú của nàng . Vì nhột nên nàng cất tiếng cười giòn tan.

Nãy giờ nằm trong phòng , Bảo Quyên đã nghe thấy hết tất cả . Nàng ghiến răng và hậm hực nghĩ : Cũng tại gia đình mà mà bây giờ tao mới trở nên như vậy đây . Thế mà bây giờ còn cười giòn nữa chứ . Mà đã cười giòn trên sự đau khổ của tao . Nhưng hãy đợi đây . Tiếng cười đó sẽ không kéo dài được lâu đâu . Hừ ! Có người yêu , được cưng chiều , được lo lắng , sung sướng quá nhỉ . Còn để các lọ thuốc trợ tim khắp nơi trong nhà nữa . Được , để xem được bao lâu . Phi Hân ơi ! Khi xưa , tao vì gia đình mà mà mất tất cả , ngay cả người yêu cũng bị mất . Hôm nay , tao sẽ phải lấy lại . Nhất định tao sẽ giành lại Bách Cơ vào tay tao , cho mà nếm thử nỗi đau của kẻ bị phụ tình đau đớn và khủng khiếp như thế nào . Tao nhất định phải chứng kiến cái chết thật khủng khiếp đối với mày.

Bên ngoài , Phi Hân vẫn vô tư đùa giỡn với người yêu . Nàng có ngờ đâu một tai họa đang sắp đổ xuống người nàng.

18. Chương 18

Sáng nay , Bảo Quyên thức dậy với một tâm trạng khác thường , đến nỗi Phi Hân còn lấy làm ngạc nhiên . Nàng vui mừng nói với Bảo Quyên :

- Bảo Quyên ! Thấy Bảo Quyên không sao , mình mừng lắm

Bảo Quyên vui vẻ khoát vai Phi Hân , giọng đầy phấn khởi :

- Mghĩ lại , mình thấy mình thật là khờ khạo . Chuyện xảy ra cũng đã nhiều năm rồi . Vả lại , người ta không còn thương mình nữa thì mình còn buồn và luyến tiếc nữa làm gì . Suy nghĩ thêm chỉ một xác . Bây giờ mình đã thông suốt rồi . Mình cảm thấy thật vui khi bên mình còn có Phi Hân , Bách Cơ , anh Mẫn Hào . Ai cũng thương yêu và tốt với mình . Nên mình không muốn suy nghĩ và nhớ về quá khứ nữa.

- Bảo Quyên ! Thấy cậu như vậy , mình mừng lắm . Nói thật , hôm qua , mình lo cho cậu lắm.

- Phi Hân ! Xin lỗi nghe . Mình đã làm phiền cậu.

- Khờ quá ! Thấy cậu vui là bọn mình mừng lắm rồi.

- À này ! sáng nay có hai đứa mình ăn điểm tâm cũng buồn . Hay là ta mời thêm Bách Cơ và Mẫn Hào tới ăn cho vui đi , Phi Hân.

Trước sự hưng phấn của Bảo Quyên , Phi Hân thất thật là vui . Nhưng nàng có biết đâu , Bảo Quyên làm như vậy chỉ là một cái bẫy để mua chuộc lòng tốt của mọi người.

Khi được tin nhắn , thoát một cái , Mẫn Hào và Bách Cơ đã có mặt . Và họ cùng nhau dùng điểm tâm một cách ngon lành . Suốt bữa ăn , Bảo Quyên không ngừng nói chuyện . Khi thì cô chọc Phi Hân , khi

thì chọc Bách Cơ . Có lúc lại đưa đôi mắt tình tứ với Mẫn Hào . Điều đó làm cho Mẫn Hào thấy thật vui , anh cũng đùa theo :

- Bảo Quyên này ! Có nhiều lúc anh cảm thấy thật là cô đơn . Không biết em có như vậy không , khi chúng ta đang ở bên Bách Cơ và Phi Hân ?

Bảo Quyên liếc thoáng :

- Em ấy à ? Em không nghĩ như vậy . Em lại quan niệm khác . Khi m'ình còn độc thân thì lúc nào cũng có giá hơn những người đã có đôi.

Bách Cơ cười khì và anh trêu :

- Thế em đang định treo giá đấy à ?

- Đúng . Không sai chút nào.

Tiếng của Mẫn Hào :

- Thế em định treo giá cho tới bao giờ vậy , Bảo Quyên ?

- Đến lúc nào em cảm thấy được thì chấp nhận . Xem ai có khả năng nào.

Phi Hân le lưỡi , rụt cổ :

- Sao mình cảm thấy lo cho cậu quá , Bảo Quyên à . Mình sợ đến một ngày nào đó , cậu sẽ là một bà già cô đơn lúc nào không hay . Lúc đó có đại hạ giá , người ta cũng không cần.

Tiếng cười lại vang lên , làm cho Bảo Quyên kêu lên :

- Mọi người đang đùa với tôi đấy à ? Thôi được rồi - Bảo Quyên liếc rất nhanh về phía Bách Cơ và Phi Hân :- Mọi người cứ chống mắt mà xem . Không những giá cao mà còn ngoài sức tưởng tượng của mọi người nữa đấy.

Mẫn Hào làm ra vẻ khổ sở :

- Thôi mà Bảo Quyên . Xin em nói nói tay cho người khác nhờ , kéo người ta chết mất.

- Đúng đó , Bảo Quyên . Có người sắp chết vì em đó.

Bảo Quyên biết Bách Cơ muốn ám chỉ ai , nhưng nàng đành giả vờ :

- Là ai vậy ? Nhưng em đã nhất quyết rồi . Dù cho là ai đi nữa , thì em cũng nhất định giữ vững lập trường của mình . Ở , mọi người ăn đi chứ . Sắp đến giờ làm việc rồi đó.

Chợt nhớ ra điều gì , Bách Cơ nói với Bảo Quyên :

- Bảo Quyên này ! Sắp tới đây , anh có mấy chuyến công tác xa . Ở cơ quan còn rất nhiều công việc , mong em cố gắng giúp đỡ cho Phi Hân nhé.

- Uả ! Anh đi công tác ở đâu thế ?

- Ồ . Một số ngân hàng nước ngoài có nhã ý hợp tác với ngân hàng của chúng ta nên họ mời anh sang tham quan các ngân hàng của họ . Nếu được thì chúng ta sẽ mở rộng thêm ngân hàng của chúng ta nữa . Điều đó , anh thấy rất có triển vọng và đó cũng là ý định của ba anh xưa nay mà chưa làm được.

Bảo Quyên mau mắn :

- Vậy thì anh cứ yên tâm . Ở đây , nhất định em sẽ hết mình giúp đỡ cho Phi Hân mà . Mà này , khi về , anh nhớ mua quà cho em và Phi Hân thì bọn em mới chịu đấy.

- Tất nhiên là phải có . Vì các em là nhất mà . - Quay sang Mẫn Hào , anh tiếp :

- Có phải vậy không Mẫn Hào ?

- Mình nhất trí cả hai tay.

Phi Hân hỏi Bách Cơ :

- Thế anh đi , có đến nơi bác Nghiệp ở không vậy ?

- Anh có qua đó . Anh nhất định phải tranh thủ ghé đó thăm ba mẹ . Anh sẽ báo tin mừng cho họ , và hối thúc hai người sớm trở về dự đám cưới của chúng ta.

Bách Cơ nói điều ấy trước mặt mọi người làm cho Phi Hân mắc cỡ đỏ mặt . Nàng nguýt :

- Cái anh này . Ai mà thèm lấy anh.

Bách Cơ giả vờ hốt hoảng :

- Thế em không còn thương anh sao ?

Mẫn Hào xen vào :

- Cậu đừng có hỏi Phi Hân mà cứ hỏi tôi nè . Em gái tôi , tôi rất hiểu ý . Tuy bên ngoài giả vờ như vậy chứ trái tim cô ấy đã gật đầu rồi . Sao , anh nói có phải như vậy không , Phi Hân ?

Phi Hân ngượng chín cả người , nàng nép sát vào Bách Cơ hơn để che giấu bớt niềm e lệ.

Nhìn cảnh ấy , Bảo Quyên thấy lòng trào dâng sự tức giận . Nàng nén tiếng hừ trong cổ họng và nhủ thầm :

- Tất cả đều có mơ . Không bao giờ có đám cưới của Bách Cơ và Phi Hân đâu . Bởi vì không còn bao lâu nữa đâu , Phi Hân sẽ biến mất khỏi cõi đời này rồi.

Phi Hân ! Mà hãy đợi đây

19. Chương 19

Chuyến công tác của Bách Cơ kéo dài ngoài dự định , làm cho bao nhiêu công việc ở ngân hàng , Phi Hân phải gánh vác . Nàng làm việc đến độ không còn thời gian để ăn uống , nghỉ ngơi và nàng rất lo lắng , sợ mình không hoàn thành nhiệm vụ , Bách Cơ về sẽ buồn . Nhưng rất may , Bảo Quyên lúc nào cũng tỏ ra sốt sắng và giành lấy công việc để giúp nàng . Bảo Quyên lăng xăng chạy tới chạy lui . Ngay cả những công việc tiếp khách , Bảo Quyên cũng giành lấy , làm cho Phi Hân cảm thấy mến phục hơn . Tối khi hai người trở về nhà , Phi Hân nói với Bảo Quyên :

- Bảo Quyên ! Mấy hôm nay , nhờ có Bảo Quyên , mình đỡ vất vả . Mình nghĩ , nếu không có Bảo Quyên , mình không biết phải làm sao đây . Bảo Quyên ! Mình cảm ơn cậu nhiều lắm.

- Phi Hân ! Sao cứ mãi khách sáo vậy ? Chúng ta đã là bạn thân với nhau thì phải cố gắng giúp đỡ nhau chứ . Vả lại , trước khi đi , anh Bách Cơ đã hết lời dặn dò , nhờ mình giúp cậu mà - Bảo Quyên nhìn Phi Hân với ánh mắt ganh tị rồi tiếp :

- Phi Hân ! Mình cảm thấy cậu thật là có phước . Có được một người yêu vừa giàu có vừa đẹp trai , lại thương yêu và lo lắng cho cậu . Mình thật là ngưỡng mộ.

Cứ ngỡ Bảo Quyên khen thật nên Phi Hân vô tư tâm sự cùng bạn không một chút giấu giếm :

- Thật ra , có đôi lúc mình cứ ngỡ rằng mình đang nằm mơ . Ngày xưa , mình thường hay nghĩ với phận mồ côi như mình mà được một thanh niên bình thường để ý là quý quá rồi . Nhưng không ngờ mình lại có được một người yêu như Bách Cơ . Mình cảm thấy vui mừng và hạnh phúc . Nói thật , nhiều lúc thấy anh ấy lo lắng cho mình , mình cảm động đến phát khóc lên vậy đó.

Nén tiếng thở mạnh , Bảo Quyên cố lấy giọng nhẹ nhàng và có vẻ quan tâm hơn :

- Thế hai người có dự định bao giờ làm đám cưới chưa vậy ?

- Bách Cơ có đề cập đến , Anh ấy bảo , sau chuyến công tác này , anh ấy sẽ rước cha mẹ về và bọn mình sẽ tổ chức đám cưới . Nhưng nghĩ tới lúc đó , mình cảm thấy lo ngại làm sao ấy . Không biết mình có làm tròn bổn phận làm vợ , làm dâu không nữa . Nên mình chưa trả lời gì với Bách Cơ cả.

Bảo Quyên cười khan :

- Minh thấy cậu được đó . Cậu ngoan hiền , giỏi giang , được Bách Cơ yêu mến . Nhất định cậu sẽ là một người vợ tốt . Cậu cứ nhận lời đi , để cho bọn mình cùng uống rượu mừng nữa chứ.

- Còn một điều mình cảm thấy lo ngại nữa , là với cha mẹ của anh Bách Cơ . Vì trước đó , như cậu biết đấy , mình đã một lần thẳng thắn nói lời từ hôn với Bách Cơ rồi , và họ biết rõ điều ấy . Không biết bây giờ mình trở lại với Bách Cơ , hai bác ấy có còn chấp nhận mình không . Mình cảm thấy thật lo sợ.

- Cậu cứ hay lo nghĩ vẩn vơ . Mình nghe nói ba mẹ anh Cơ là người tốt và rất quý mến cậu . Mình nghĩ khi hay tin này , họ sẽ rất mừng . - Bảo Quyên nén tiếng thở dài liếc nhanh Phi Hân rồi tiếp :

- Cậu thì xem như đã an phận rồi . Còn mình , nếu ngày xưa không có chuyện gì xảy ra , thì có lẽ mình cũng đã thành gia thất , và có lẽ cũng có con cái đùm bọc như người ta rồi . Nghĩ lại thấy thật là buồn . Ngày xưa , Gia Minh cũng yêu mình còn hơn cả Bách Cơ yêu và lo cho cậu . Anh ấy nâng niu mình như trứng mỏng . Mình thích đi đâu thì anh ấy đưa đi đấy , muốn gì thì anh ấy mua cho cái đó . Nhưng không ngờ dùng một cái , mình đã mất đi tất cả . Mình cảm thấy không cam tâm.

Phi Hân thấy thương và ái ngại cho bạn nên tìm lời an ủi :

- Bảo Quyên à ! Có lẽ mỗi người đều có phần số riêng cả . Nhưng chuyện đã qua lâu rồi , đừng nhớ lại làm gì cho phiền lòng . Vả lại , bây giờ Bảo Quyên cũng biết đấy . Mình thấy anh Mẫn Hào rất quan tâm và quý mến Bảo Quyên . Mình thấy anh ấy là một người tốt . Sao Bảo Quyên không cho anh ấy một cơ hội đi ?

Thật sự thì đến bây giờ , Bảo Quyên đã rất yêu Mẫn Hào . Ở anh , cô thấy có một sức thu hút và một sự tin tưởng vô cùng . Có đôi lúc cô muốn bỏ việc trả thù cho cha mẹ để được dành trọn trái tim cho Mẫn Hào , và được sống hạnh phúc trong vòng tay anh . Nhưng nỗi ám ảnh về cái chết của ba mẹ cô quá lớn . Và hàng ngày chứng kiến hạnh phúc của Phi Hân - Kẻ thù của cô , cô không chịu được . Cô muốn cho kẻ thù của ba mẹ cô phải thấy con của họ chịu trả giá cho những tội lỗi mà họ gây ra , cô mới hả dạ . Cho nên khi nghe Phi Hân nói đến Mẫn Hào , cô giả vờ thanh minh :

- Mình cũng biết anh Mẫn Hào rất yêu mình . Nhưng có lẽ trái tim mình còn nặng về Gia Minh quá , nên mình chưa dứt ra được . Thôi , cứ để thời gian làm cho mình quên hẳn Gia Minh , rồi sẽ tính sau.

- Thế cũng tốt . Nhưng mình vẫn luôn hy vọng Bảo Quyên sớm quên Gia Minh để đến với Mẫn Hào . Mình biết Mẫn Hào là người tốt , mình tin rằng nhất định anh ấy sẽ đem hạnh phúc đến cho Bảo Quyên.

Bảo Quyên cười nhạt :

- Mình cũng biết điều đó . Nhưng ở đời mà , Phi Hân . Làm sao mình luôn làm được điều mình muốn . Nếu được như vậy thì cả tớ và cậu đâu có phải mồ côi , phải không ?

- Chuyện đó đã qua lâu rồi , Bảo Quyên ạ . Đừng nhắc lại chỉ thêm buồn mà thôi . Bây giờ , ở bên Bách Cơ , mình cảm thấy thật là an phận . Mình không đòi hỏi hay mong muốn gì hơn nữa.

Bảo Quyên đành mặt :

- Nhưng mình không an phận đâu.

- Hả ? Bảo Quyên nói sao ?

Biết mình hơi quá lỗ , sợ Phi Hân nghi ngờ nên cô giả lả :

- Ồ ! Không . Ý mình muốn nói là mình không phải như cậu . Mình chưa làm được gì và chưa có gì cả , nên chưa an phận thôi mà.

- Ồ , thì ra vậy . Nhưng Bảo Quyên à ! Mình hy vọng một ngày nào đó , cậu sẽ giống như mình . Thế thì chúng ta là những người hạnh phúc nhất trên đời này . Cậu có nghĩ như vậy không , Bảo Quyên ?

Bảo Quyên lạnh lùng đáp :

- Ồ , mình cũng nghĩ như vậy.

Tự nhiên đôi mắt Bảo Quyên nhìn xa xăm , chợt nói :

- Ồ ! Có phải là ngày mai Bách Cơ về không Phi Hân ?

Đôi mắt Phi Hân sáng lên khi nghe nhắc đến Bách Cơ , nàng liếng thoảng trả lời :

- Đúng vậy , Bảo Quyên ạ . Mình rất mong cho đêm nay trời mau sáng và ngày mai mình sẽ gặp lại anh ấy . Mới đây mà đã gần hai tháng xa nhau rồi , mình nhớ anh ấy vô cùng . Nhất định khi gặp lại , mình có rất nhiều điều muốn nói . Và mình tin tưởng rằng anh ấy cũng có rất nhiều điều muốn nói với mình.

Bảo Quyên ngồi nghiêng rặng tức giận khi thấy sự phấn khởi của Phi Hân , nàng chỉ muốn ra tay giết Phi Hân cho rồi . Nhưng không được , làm như thế sẽ làm hư hỏng một kế hoạch mà nàng đã cố gắng mưu toan và gầy dựng nên.

Thấy Bảo Quyên ngồi yên lặng , Phi Hân vô tư đến ngồi kế bên , nắm tay Bảo Quyên :

- Bảo Quyên ! Nhất định ngày mai Bách Cơ về sẽ có quà cho chúng ta . Theo cậu đoán , anh ấy mua gì cho chúng ta nào ?

- Ô , mình cũng không biết nữa.

- Ủ . Thật khó đoán quá . Ô , Bảo Quyên này ! Không biết ngày mai về , Bách Cơ sẽ đánh giá và nói thế nào về công việc mà hai đứa mình đã làm mấy tháng nay nhỉ ?

Suy nghĩ khá lâu , Bảo Quyên nói một câu đầy ẩn ý :

- Chắc chắn anh ấy sẽ thưởng công cho cậu thật xứng đáng . Cậu cố mà chờ xem nhé.

- Ô , Bảo Quyên ơi ! Mình mong sao cho mau tới ngày mai quá.

- Thế ngày mai , cậu có định ra phi trường đón anh ấy không ?

Suy nghĩ một lúc , Phi Hân nói với vẻ luyến tiếc :

- Mình rất muốn đi đón anh ấy , nhưng ngày mai mình có hẹn với mấy khách hàng nên không thể đi được . Thôi để anh ấy về rồi gặp luôn . Hy vọng anh ấy không trách mình.

- Bảo đảm anh ấy sẽ không trách cậu đâu , Phi Hân a.

- Sao cậu biết ?

- Vì cậu bận những việc đại sự mà , phải không ?

Phi Hân cười :

- Cậu nói quá lời làm mình mắc thẹn

Và ánh mắt Phi Hân mơ màng , nàng đang nghĩ về ngày mai , nàng sẽ gặp lại Bách Cơ , người yêu của nàng.

Dù không nói ra , nhưng Bảo Quyên mong Bách Cơ về còn hơn cả Phi Hân . Nhưng đối với nàng , việc mong Bách Cơ về vì một mục đích khác.

1 mục đích vô cùng thâm hiểm mà không ai có thể ngờ được.

20. Chương 20

Bách Cơ đã trở về . Anh rất hài lòng về chuyến đi này của mình và rất mừng khi đây là lần đầu tiên anh làm việc mà thành công đến như vậy . Lòng háo hức mong gặp lại người yêu sau bao nhiêu ngày nhớ mong . anh lập tức đến ngay cơ quan . Đường như đang chờ sẵn nên vừa gặp Bách Cơ , Bảo Quyên đã vui mừng reo lên :

- A Bách Cơ ! Anh đã về . Anh có khoẻ không ? Í ! Còn quà của em đâu rồi ? Đừng nói là anh quên đấy nhé.

Bách Cơ lắc đầu , bật cười . Anh trêu :

- Đúng là các cô gái . Bảo Quyên ! Làm sao anh lại dám quên phần quà của các em chứ . - Đưa cho Bảo Quyên một gói nhỏ được cột nơ xinh xắn , anh tiếp :

- Đây là quà của em . Hy vọng rằng em sẽ thích.

Đón gói quà trên tay Bách Cơ , Bảo Quyên liền thoáng :

- Cảm ơn anh , Bách Cơ . Nhất định là em sẽ thích món quà này của anh.

Đưa mắt tìm kiếm với vẻ thắc mắc , Bách Cơ hỏi :

- À ! Bảo Quyên này . Phi Hân đâu mà anh không thấy ?

Bảo Quyên liếc mắt tình tứ với Bách Cơ :

- Nóng lòng muốn gặp người yêu lắm phải không ? Anh không may rồi . Từ sáng tới giờ , Phi Hân mãi lo tiếp khách nên không có thời gian nghỉ ngơi - Bảo Quyên làm ra vẻ bí mật rồi tiếp :

- Mà này , em báo cho anh biết nhé . Từ khi anh đi đến nay , Phi Hân thay thế anh tiếp khách . Lạ lắm nha ! Em không hiểu tại sao khách hàng toàn là những thương gia , mấy ông tai to mắt lớn , mà ông nào cũng oai phong , sang trọng tới tìm Phi Hân với nhã ý muốn hợp tác đây . Em báo cho anh biết , kẻo anh bị phỏng tay trên mắt đấy.

- Thật vậy sao ?

- Đúng vậy đó

- Vậy thì tốt rồi.

Bảo Quyên ngạc nhiên :

- Sao lại tốt ? Anh không sợ mất Phi Hân sao ?

Bách Cơ cười :

- Phi Hân không phải là hạng người đó đâu , nên anh không cần phải giữ . Vả lại , như lời em nói thì có rất nhiều khách hàng tới làm ăn với ngân hàng chúng ta, nên nhất định việc kinh doanh của chúng ta sẽ tốt hơn . Và anh báo cho em biết nhé . Chuyển đi của anh thành công tốt đẹp.

- Vậy sao ? Em chúc mừng anh nhé . Thôi , em không làm phiền anh nữa . Em đi làm việc. đây.

- Ồ , em đi đi

Nhưng Bảo Quyên vừa dậm bước thì Bách Cơ lại ngăn lại :

- Khoan đã Bảo Quyên , cho anh hỏi . Hổm rày ở ngân hàng của ta làm ăn như thế nào rồi ?

- Rất tốt , anh ạ . Làm bọn em làm việc đến bỏ cả hơi tai.

- Thôi được rồi . Nhất định anh sẽ bù đắp cho các em mà . À , Bảo Quyên này ! Anh muốn xem lại một sổ sách mà trong thời gian qua anh vắng nhà.

- Dạ , Anh chờ em một chút , em sẽ lấy ngay.

Bảo Quyên vừa khuất sau cánh cửa thì Bách Cơ ngồi mơ màng và tưởng tượng nổi vất vả của Phi Hân mấy tháng qua . Anh thấy thương Phi Hân vô cùng . Anh cảm thấy lòng nao nao khi nghĩ tới lát nữa đây Phi Hân sẽ tiếp khách xong và gặp lại anh . Anh biết nàng sẽ rất vui và sà vào lòng anh . Anh mỉm cười và thấy thật hạnh phúc khi nghĩ tới đó . Nhưng ngay lúc đó Bảo Quyên đã ôm một chồng hồ sơ đi vào , và nói :

- Anh Bách Cơ ! Đây là tất cả hồ sơ anh cần . Em vừa mới lấy bên phòng Phi Hân này . Anh từ từ xem lại . Em đi ra ngoài nhé.

- À ! Cảm ơn Bảo Quyên . Anh không làm phiền em nữa đâu . Cứ để mặc anh.

Bảo Quyên quay ra , trên môi nở một nụ cười bí hiểm.

Bách Cơ mở xem từng trang giấy trong sổ và xem từng hồ sơ của khách , anh cảm thấy thật hài lòng về cách làm việc của Phi Hân . Vừa xem , anh vừa mơ màng nghĩ đến một ngày gần đây , Phi Hân sẽ là vợ anh . Anh cảm thấy thật nôn nao và hạnh phúc khi có một người vợ như Phi Hân . Nhưng chợt anh sững lại khi phát hiện ra trong những tờ chi phiếu tiền của ngân hàng không phù hợp với sổ của khách . Tưởng

mình lắm , anh ngồi thẳng người dậy và xem thật cẩn thận . Anh cảm thấy thật căng thẳng vì những con số quá lớn do Phi Hân ký đề chi tiền nhưng không có người nhận . Con số chênh lệch về những hồ sơ rất lớn . Có điều người làm những chi phiếu và sổ sách này rất khéo léo . Nhưng đây chính là chữ ký của Phi Hân . Phi Hân ký không để rút tiền ra làm gì ? một Số tiền lên đến mấy chục ngàn đô la . Bách Cơ thấy toát mồ hôi và nghĩ . Chẳng lẽ Phi Hân cố tình làm như vậy để moi móc tiền của ngân hàng làm của riêng cho mình . Không còn giữ bình tĩnh nữa , anh bấm điện thoại xuống phòng tiếp tân để hỏi Phi Hân.

- Alo . Phòng tiếp tân nghe đây ,

- Alo . Tôi là giám đốc Bách Cơ đây . Cho hỏi Phi Hân đã tiếp khách xong chưa ?

Bên kia đầu giây trả lời :

- Dạ , xin giám đốc thông cảm chờ một chút . Chị Phi Hân sắp xong rồi ạ ..

- Cảm ơn.

Bách Cơ buông ống nghe , anh thần thờ . Kiểu này thì chết anh rồi . Anh đang cần một số tiền lớn để đầu tư ra nước ngoài . Vậy mà không hiểu tại sao Phi Hân lại làm như vậy và dùng tiền để làm gì . Bách Cơ đốt thuốc và rít liên tục . Anh cảm thấy đứng ngồi không yên , toàn thân anh như có lửa đốt . Thoáng thấy Bảo Quyên đi qua , anh gọi giật lại :

- Bảo Quyên ! Mau vào đây , anh hỏi cái này.

Bảo Quyên nhanh nhẹn :

- Dạ , anh gọi em có chuyện gì vậy Bách Cơ ?

Đẩy cuốn sổ về phía Bảo Quyên , Bách Cơ hỏi :

- Bảo Quyên này ! Mấy tháng nay em làm việc với Phi Hân , em có biết cô ấy làm gì mà chi ra một số tiền lớn của ngân hàng không ?

Bảo Quyên ngạc nhiên :

- Có chuyện như vậy sao ?

- Đây , em xem . Tất cả đây là chữ ký của cô ấy . Thế em có thấy Phi Hân làm gì không ?

- Không . Ngoài việc phụ Phi Hân hay Phi Hân sai gì em làm đó thôi . Chứ em không rành về sổ sách và công việc này lắm . Mọi việc đều do Phi Hân làm và quyết định , em không biết gì ca?

Bách Cơ ngồi phịch xuống ghế , ôm đầu :

- Trời ơi ! Tôi không biết cô ấy đã làm chuyện gì nữa.

Bảo Quyên cũng làm ra vẻ thắc mắc :

- Sao kỳ vậy kia ? Hay là Phi Hân chi ra để làm việc gì đó cho ngân hàng , chẳng hạn như trả lương , đóng thuế hay gì gì đó.

- Nếu làm những việc đó thì đã có sổ sách đường đường chính chính rồi . Đằng này em xem , những con số chênh lệch rất mờ ám.

Có vẻ suy nghĩ khá lung , Bảo Quyên lẩm bẩm nhưng cố tình để cho Bách Cơ nghe :

- À , hèn gì ! Nhưng chẳng lẽ là như vậy.

Bách Cơ nghe thấy , anh nhồm lên :

- Bảo Quyên ! Em vừa nói gì đấy ?

Bảo Quyên làm ra vẻ rụt rè :

- Em không biết mình có nên nói không nữa . Nhưng em thấy rất lạ.

- Bảo Quyên ! Em cứ nói đi , đừng ngại gì ca?

- Không biết là chuyện gì mà trong thời gian anh đi vắng , Phi Hân có nhiều biểu hiện lạ lắm . Hay đóng cửa phòng kín mít và làm chuyện gì cũng dờm ngó trước sau , trông có vẻ rất là bí mật . Có đôi lúc em cũng thắc mắc , nhưng nghĩ đó là công việc riêng của Phi Hân nên em không quan tâm lắm.

- Thế có bao giờ Phi Hân bảo em đi nhận tiền không ?

Làm ra vẻ cố nhớ lại rồi Bảo Quyên gật :

-Em nhớ ra rồi . Có vài lần Phi Hân bảo em cầm phiếu chi do Phi Hân ký để đi nhận tiền.

- Thế em có biết Phi Hân dùng tiền đó làm gì không ?

- Em làm sao biết được . Anh cũng biết đấy , em chỉ là phụ tá cho Phi Hân . Phi Hân sai đâu em làm đó , chứ em đâu có biết Phi Hân đã làm gì đâu . Nhưng Bách Cơ à ! Hay anh kiểm tra lại cẩn thận đi , hoặc gặp Phi Hân hỏi cho rõ ràng . Em biết Phi Hân rất yêu anh , nhất định cô ấy không làm hại anh và làm những gì có lỗi với anh đâu.

Bách Cơ thở dài :

- Anh cũng nghĩ như vậy . Nhưng em xem . Đây là chữ ký của Phi Hân . Sự thực đã rõ như ban ngày rồi , còn gì phải nghi ngờ nữa . Rất may là anh đã kiểm tra và phát hiện ra . Em nhìn đây . Tuần nào cô ấy cũng chi tiền ra mà chi thật là khéo léo , nếu không tinh ý cũng khó mà phát hiện ra được . Anh không hiểu tại sao Phi Hân phải làm như vậy . Hành động này chỉ có ở những người tham lam , gian dối.

Im lặng khá lâu rồi Bách Cơ cũng lên tiếng :

- Ồ , Bảo Quyên này ! Trong thời gian sau này sống chung với Phi Hân , em còn thấy cô ấy có biểu hiện gì lạ nữa không ?

Như vừa trả lời được thắc mắc của mình , Bảo Quyên nói :

- Bây giờ anh hỏi , em mới nhớ . Trước kia , bọn em rất thân , có gì hay tâm sự và hay kể cho nhau nghe . Nhưng không ngờ thời gian sau này Phi Hân rất kín đáo và hay ngồi có vẻ như toan tính , suy nghĩ dữ lắm . Nhưng dù thế nào đi nữa , em cũng không tin Phi Hân lại muốn hại anh . Anh chớ nên căng thẳng quá . Hãy bình tĩnh chờ gặp Phi Hân hỏi chuyện đi nhé.

Bách Cơ thở dài , xua tay :

- Thôi được rồi . Em ra ngoài đi . Anh muốn được yên ổn một chút

- Dạ , em đi ngay

- À ! Bảo Quyên à ! Bao giờ Phi Hân rảnh , bảo với Phi Hân rằng anh đang đợi cô ấy nhé.

- Da.

Bảo Quyên mỉm cười lui ra . lòng cảm thấy vô cùng hả dạ.

Còn Bách Cơ , tâm trí anh đang rối như tơ vò . Anh đang lo , nếu số tiền lớn mất đi thì anh sẽ bị lỡ hợp đồng với người ta và có lẽ sẽ còn bồi thường nữa . Nhưng điều làm cho anh buồn và đau đớn nhất là việc làm vô cùng mờ ám của Phi Hân . Anh yêu nàng rất chân thành . Mặc dù trước kia vì hiểu lầm mà anh đã đối xử không tốt với nàng , nhưng hôm nay , mọi chuyện đã sáng tỏ và anh biết Phi Hân cũng rất yêu anh . Nhưng tại sao nàng phải làm như vậy ? Chẳng lẽ nàng cố làm như vậy để trả thù anh trước kia đã không phải với nàng ?

Ôi ! Anh cảm thấy đầu óc quay cuồng và muốn vỡ tung

Lòng anh như đang dậy sóng.

21. Chương 21

Phi Hân vươn vai , thở phào nhẹ nhõm . Nàng bận tiếp mấy vị khách mà đã mất đi cả một buổi sáng . Nàng biết chắc chắn giờ này Bách Cơ đã về rồi . Lòng cảm thấy thật bối rối , nàng biết thế nào anh cũng

nhớ nàng và chắc cũng đang nôn nóng chờ gặp nàng . Không chần chừ , Phi Hân chải lại mái tóc và xem lại gương mặt mà lúc sáng nàng đã cẩn thận trang điểm nhưng không cầu kỳ . Việc nàng trang điểm là muốn che giấu đi những nếp nhăn và nét xanh xao trên mặt , bởi mấy tháng nay quá cực nhọc vì công việc nên nàng đã ốm đi rất nhiều , cộng thêm những đêm nàng không ngủ được vì nhớ anh làm cho đôi mắt thâm quầng . Nàng không muốn Bách Cơ thấy những nỗi vất vả trên gương mặt nàng . Nàng biết , nếu anh thấy nàng sa sút như thế , anh sẽ rất lo và đau xót . Bởi thế nàng cố gắng trang điểm cho khuôn mặt mình thật tươi sáng để đón anh . Ngắm nhìn mình trong gương , Phi Hân cảm thấy hài lòng . Dù cho Bách Cơ có tinh mắt cách mấy , cũng không phát hiện ra làn da xanh và đôi mắt thâm quầng của nàng . Liếc nhìn vào gương một lần nữa , Phi Hân mỉm cười và bước ra ngoài . Vừa bước ra khỏi cửa thì nàng đã gặp Bảo Quyên . Không đợi Phi Hân hỏi , Bảo Quyên đã mau mắn :

- Phi Hân này ! Anh Bách Cơ đã về từ lâu rồi . Anh ấy đang nôn nóng muốn gặp cậu đấy.

Phi Hân cười tươi , sung sướng :

- Mình đến đó ngay . Cám ơn cậu nhé , Bảo Quyên

Nói xong Phi Hân vội vã bước đi . Nhưng Bảo Quyên gọi giật lại :

- Phi Hân này . Lát nữa cậu có đi ăn trưa với mình không đấy ?

Phi Hân ngập ngừng :

- Ô ! Mình ...

- Í ! Mình quên mất . Có lẽ bữa trưa cậu sẽ dành cho Bách Cơ phải không ? Không có gì , mình sẽ ăn một mình vậy . Chúc vui vẻ nhé.

Phi Hân tỏ vẻ áy náy :

- Thông cảm nghe , Bảo Quyên . Ô , hay là chúng ta đi ăn chung nhé . Có thêm cậu càng vui đấy Bảo Quyên.

Bảo Quyên rụt vai :

- Mình đâu có bất lịch sự vậy . Thôi , xa cách mấy tháng rồi , nhất định hai người có nhiều chuyện để nói , mình không muốn làm kỳ đã cản mũi đầu . Mình đi nhé.

- Cám ơn cậu nhé , Bảo Quyên . Hôm khác mình nhất định sẽ đền bù cho cậu.

Bảo Quyên mỉm cười , quay đi . Còn lại một mình , Phi Hân bước nhanh về phía phòng Bách Cơ , Vì muốn tạo cho anh bất ngờ nên nàng không gõ cửa và nhẹ nhàng xoay nắm đấm để cách cửa từ từ mở ra thật êm , rồi rón rén bước vào phòng . Phi Hân thấy Bách Cơ đang ngồi nhìn ra cửa sổ và hút thuốc . Khói thuốc gần như làm mờ cả căn phòng . Phi Hân cảm thấy ngạc nhiên vì xưa nay anh rất ít hút thuốc . Nhưng nàng lại mỉm cười tự nhủ : Có lẽ vì Bách Cơ đợi nàng lâu nên sốt ruột mới hút thuốc nhằm giết thời gian . Nghĩ thế nên nàng cố tình chọc anh . Nàng bước tới , đưa tay bịt mắt anh . Nhưng ngay lúc đó , nàng nghe một câu nói thật lạnh lùng :

- Phi Hân ! Cuối cùng thì em cũng đã tới . Anh có chuyện rất cần hỏi em đây.

Cứ ngỡ là Bách Cơ cũng đang đùa với mình nên Phi Hân lấy giọng nghiêm túc :

- Dạ , Phi Hân nghe đây . Sếp có chuyện gì muốn hỏi vậy ? Em sẵn sàng trả lời.

Nhưng nàng vẫn không nhận được câu đùa nào của Bách Cơ . một không khí yên lặng bao trùm cả căn phòng làm cho Phi Hân cảm thấy rất là lạ . Nàng thoáng rung mình . Bách Cơ không đứng lên mà anh xoay ghế lại đối diện với Phi Hân . Vừa nhìn thấy Phi Hân , anh đã phải sững sờ . Hôm nay , trông nàng khác lạ hẳn . Bộ áo dài màu hồng yếm mới tinh làm tôn thêm những đường nét thật gợi cảm mà tạo hoá đã ban cho nàng . Gương mặt thanh tú , tinh khiết bình dị hôm nào nay được nàng trang điểm khá tỉ mỉ . Điều đó đã thôi thúc lòng nghi ngờ của Bách Cơ hơn . Vì từ khi biết nàng đến nay , đây là lần đầu tiên anh mới thấy nàng ăn diện và trang điểm như vậy . Trời ơi ! Chẳng lẽ mới xa nhau có vài tháng mà nàng lại thay đổi nhanh như vậy sao . Nhìn nàng từ đầu đến chân , Bách Cơ mong là mình bị hoa mắt . Nhưng không thể nào phủ nhận và Phi Hân giống như một thần nữ đang đứng trước mặt anh . Thái độ đó làm

cho Phi Hân rất ngạc nhiên . Nàng cũng biết hôm nay nàng cố tình ăn mặc đẹp để hy vọng tiếp khách xong sớm , nàng sẽ ra phi trường đón anh , nhưng nàng không thực hiện được , nên thái độ lạ lẫm của Bách Cơ làm cho nàng cảm thấy e dè . Nàng lí nhí :

- Bách Cơ ! Không phải anh vừa nói có chuyện muốn hỏi em sao ?

Câu hỏi của Phi Hân đã lôi anh trở về thực tại . Anh nhìn thẳng vào đôi mắt của Phi Hân và hỏi một câu phủ đầu :

- Phi Hân ! Anh muốn biết là mấy tháng nay em làm gì mà rút tiền trong ngân hàng ra nhiều thế ?

- Anh nói sao ? Em rút tiền à ? Bách Cơ ! Ngoài tiền cho khách vay và trả lương cho công nhân ra , em đâu có rút thêm tiền gì khác đâu

- Em nói thật đấy à ? Ngoài tiền đó ra , em không còn làm những việc khác nữa sao ?

- Không đâu , Bách Cơ . Em không có làm gì cả , nếu không tin ...

- Em đã dối . Em đã rút ra một số tiền lớn , một cách mờ ám nhưng đầy khéo léo . Phi Hân ! Em là người yêu của anh , nên anh rất tin tưởng em , nhưng không ngờ em lại nhẫn tâm hại anh.

Tự nhiên bị Bách Cơ mắng oan ức , Phi Hân cảm thấy run rẩy , nước mắt nàng lưng tròng , giọng nàng nghẹn lại :

- Bách Cơ ! Bây giờ anh nói em không hiểu gì cả . Thật sự , chuyện gì đã xảy ra ? Anh làm em rối trí quá . Nhưng em vẫn sáng suốt mà quả quyết với anh rằng , em không làm chuyện gì có lỗi với anh đâu.

- Thôi được rồi - Đưa những sổ sách cho Phi Hân , Bách Cơ tiếp ; - Cô bảo là cô không làm chuyện gì mờ ám phải không ? Đây , cô xem đi và xác nhận đây có phải là những chữ ký của cô không ?

Phi Hân vội lấy chồng hồ sơ và nàng xác nhận :

- Vâng , đây là chữ ký của em.

- Cô hãy nhìn kỹ lại một lần nữa đi , xem là cô có lầm không ?

- Bách Cơ ! Đây chính là chữ ký của em , làm sao mà em lầm được chứ.

Bách Cơ cười gằn :

- Vậy thì tốt rồi . Trắng đen đã quá rõ ràng rồi . Vậy mà cô còn bảo là mình trong sạch à ?

- Bách Cơ ơi ! Anh nói gì mà em vẫn không hiểu . Có phải là em đã làm việc gì không tốt chăng ? Có ảnh hưởng đến ngân hàng phải không ? Bách Cơ ơi ! Nếu có điều gì sơ sót , đó đều nằm ngoài ý muốn của em . Chữ bao giờ em cũng muốn mang lại điều tốt cho anh cả?

Bách Cơ ném mạnh sổ phiếu cho xuống trước mặt Phi Hân và gằn giọng :

- Làm tốt cho tôi à ? Thế số tiền mấy chục ngàn đô la này cô này cô rút ra không có chứng từ gốc và cô lấy nó để làm cái gì cho tôi nào ? Có phải là cô muốn làm cho tôi sạt nghiệp không ?

- Hả ?

Nhìn vào sổ phiếu chỉ mà chính nàng ký cho rút ra , Phi Hân cảm thấy đất dưới chân mình chao đảo , đầu óc quay cuồng . Bách Cơ đến sát bên nàng , giọng anh giận dữ :

- Sao , cô không ngờ mình bị lộ tẩy sớm như vậy chứ gì ? Tôi không ngờ cô là một con người độc ác và tàn nhẫn như vậy . Khi tôi phát hiện ra mọi chuyện và trong thời gian ngồi chờ đợi cô , tôi luôn hy vọng rằng vì tình yêu của chúng ta mà cô biết hối cải và thú nhận tội lỗi của mình . Tôi đã tự hứa rằng , dù cô có lấy làm cái gì đi nữa thì tôi sẽ bỏ qua tất cả . Chúng ta sẽ làm lại từ đầu và mãi mãi yêu nhau cho đến chết , nhưng không ngờ cô là một con người lì lợm , có gian mà không ngoan . Cô đã tự hại mình và hại người đã yêu thương cô hết lòng . Phi Hân ơi ! cô đã tự giết mình rồi đấy.

Những lời mắng nhiếc của Bách Cơ làm cho Phi Hân bị uất ức tột cùng , đến nỗi nàng muốn khóc cũng không khóc được . Nàng lay Bách Cơ :

- Bách Cơ ơi ! Mọi chuyện không phải như anh nói đâu . Anh đã hiểu lầm . Em không có đâu . Không phải em đâu , Bách Cơ .

Bách Cơ giơ tay ra khỏi Phi Hân , mĩa mai :

- Đến bây giờ , mọi chuyện đã rành rành rồi mà cô còn kiếm chuyện chối cãi . Cô thật là hết thuốc chữa rồi .

- Không đâu , Bách Cơ . Đừng ngờ oan cho em . Anh bình tĩnh nghe em giải thích đi Bách Cơ .

Bách Cơ bỏ lại ghế ngồi , anh bật quẹt châm lửa hút thuốc và hất đầu về Phi Hân :

- Thôi được rồi , tôi ngồi nghe cô giải thích đây . Hãy giải thích sao cho rõ ràng về những chữ ký của cô và số tiền đã rút ra . Tôi cũng muốn biết là hiện giờ số tiền đó đang ở đâu và cô đang làm gì chúng .

- Trời ơi !

Nhìn những con số và chữ ký đúng là của nàng , nàng cũng không biết giải thích ra sao đây . Phi Hân như đang đứng giữa dòng nước xoáy . Rõ ràng là nàng không hề đụng đến một đồng bạc nào . Nhưng chữ ký của nàng quá rõ ràng làm sao nàng có thể phủ nhận đây . Biết nói làm sao cho Bách Cơ tin bây giờ . Nhất định có ai đó muốn hại nàng rồi . Nhưng nàng vẫn không tìm được một lý do nào để bảo rằng người khác hại nàng . Vì tất cả hồ sơ đều do nàng giữ , có ai đụng đến đâu . Trời ơi ! Nàng thấy đầu óc mình muốn nổ tung . Nỗi oan này kêu trời , trời không thấu , gọi đất , đất không hay . Nàng không biết phải mở lời như thế nào đây .

Thấy Phi Hân đứng yên lặng mãi mà không nói gì được , Bách Cơ càng khẳng định hơn việc làm mờ ám của nàng . Anh cảm thấy vô cùng đau đớn . Người mà anh yêu thương nhất trên đời lại lợi dụng lòng tốt của anh mà hại anh . Anh cảm thấy vô cùng tức giận . Bước đến bên Phi Hân , anh cười nhạt :

- Sao , cô vẫn chưa tìm ra một lời nào để diễn tiếp màn kịch của mình ư ? Cô ngốc thật . Trước khi làm một việc gì đó , cô phải tính trước chứ , cần phải sắp xếp ý tứ để khi đổ bể thì nói ra cho logic chứ . Tôi cảm thấy màn kịch của cô thật là tồi .

Qua mấy tháng trời nàng đã cật lực làm hết mình , quên cả bản thân để mong có lợi cho Bách Cơ và mong cho anh được vui vẻ , nhưng không ngờ bây giờ nàng bị anh nghi oan , còn không tiếc lời mắng chửi thậm tệ . Phi Hân cảm thấy vô cùng hờn tủi . Không cảm được nước mắt , Phi Hân nghẹn ngào :

- Bách Cơ ơi ! Em không ngờ mấy tháng qua em đã vất vả ...

Không để cho Phi Hân nói hết câu , Bách Cơ ngắt lời :

- Đúng . Mấy tháng qua cô đã khá vất vả để tìm cách đục khoét tiền của tôi , rồi bạn ăn diện trang điểm cho mình , để mong bọn đàn ông sang trọng để ý đến cô nhiều hơn , chứ gì ?

Lời xúc phạm của Bách Cơ đã làm cho Phi Hân kinh động đến cao độ . Nàng hét :

- Anh câm mồm lại đi . Tại sao anh mãi buột tội người ta thế ? Nói thật , dù cho anh có nói hay nghĩ gì đi nữa , tôi vẫn hãnh diện ngẩng cao đầu , bởi vì tôi không làm chuyện gì hại đến ai cả . Chỉ có anh là kẻ hồ đồ , không chịu suy nghĩ lẽ phải gì cả . Vậy đáng là bậc quân tử sao ? Đồ nguỵ quân tử !

Bách Cơ đập bàn đánh rầm , anh cũng hét lớn :

- Cô im đi ! Bây giờ mà cô lớn tiếng hử ? Tôi chưa kêu người đến bắt cô bỏ tù là may lắm rồi đó . Nhưng cô đừng vội mừng . Tôi không để cho cô yên mà nuốt trôi số tiền đó đâu . Phi Hân ! Bây giờ tôi mới hiểu ra . Có lẽ vì trước kia tôi đối xử tệ với cô nên cô nuôi hận thù và giả vờ yêu tôi để tạo niềm tin , còn trong đầu thì ngầm ngầm trả thù . Bây giờ , cô đã đạt mục đích rồi phải không ?

Phi Hân giận đến độ không còn suy nghĩ gì được cả . Cuộc đời còn lại của nàng , người mà nàng thương yêu , tin cậy và là chỗ dựa tinh thần là Bách Cơ . Nhưng hôm nay , anh đã cạy tầu ráo máng với nàng , nỗ buộc tội nàng , lại còn muốn bỏ tù nàng nữa . Mất anh rồi , nàng không còn thiết gì nữa . Chết sớm càng tốt hơn . Nàng hận anh đã đổ oan cho nàng nên Phi Hân đưa tay quẹt nhanh dòng lệ , nhìn thẳng vào mặt Bách Cơ , nói từng lời thật là rần rối :

- Bách Cơ ! Anh nói đúng . Chính vì tôi muốn trả thù anh nên tôi đã cố giả vờ yêu anh , tạo niềm tin nơi anh . Khi được anh tin tưởng giao nhiệm vụ , thế là mỗi ngày tôi lại rút ra một ít tiền . Cho anh biết , số tiền đó là chính tay tôi lấy . Bây giờ anh muốn biết số tiền đó đâu rồi phải không ? Rất tiếc , tôi đã xài hết rồi . Bây giờ anh cần thì đã muộn rồi . Dẫu sao thì chuyện cũng đã đổ bể , bây giờ anh muốn bỏ tù hay giết tôi cũng được . Tôi chỉ có một thân một mình , không có liên lụy đến ai , bây giờ sống chết gì cũng vậy . Nhưng tôi rất hài lòng vì mình đã hưởng trọn mấy chục ngàn đô la mà tôi dám bảo đảm cả đời anh cũng không dám xài như vậy.

Lời nhận tội của Phi Hân làm cho Bách Cơ như con thú điên cuồng . Anh ném tập hồ sơ vào Phi Hân , hét lớn :

- Đồ khốn kiếp ! Mau cút đi khỏi nơi này ! Nếu không , tôi sẽ giết cô . Cút đi !

Phi Hân biết mình sẽ không có lợi khi tiếp tục ở lại đây , nên nàng vội chạy nhanh ra ngoài và đứng ngay vào Bảo Quyên đang thập thò ở cửa . Bảo Quyên nhìn theo Phi Hân rồi mỉm cười . Cô giả vờ bước vào phòng lượm mấy tờ giấy và lo lắng hỏi Bách Cơ :

- Anh Bách Cơ ! Anh và Phi Hân có chuyện gì vậy ?

Bách Cơ buông thông ngui , nói như ngui đang trong cơn mê :

- Cô ấy đã thú nhận tất cả rồi , mục đích là muốn trả thù tôi.

- Là sao chứ ?

- Chính là cô ấy đã trộm tiền của tôi , để bỏ túi riêng của mình . Cô ấy muốn cho tôi sạt nghiệp.

Bảo Quyên vỡ lẽ :

- Hèn chi ! Thời gian sau này , em thấy Phi Hân ăn diện và liên tục mua sắm những thứ đắt tiền , em ngỡ là anh cho chứ.

- Cô ấy thật là tàn nhẫn.

Bảo Quyên đến bên Bách Cơ , tỏ vẻ quan tâm lo lắng :

- Bách Cơ ! Anh không sao chứ ? Anh có cần em giúp gì không ?

- Bảo Quyên ! Làm ơn lấy cho tôi một ly nước.

- Dạ , sẽ có ngay

Chỉ vài phút sau , Bảo Quyên đã xuất hiện với ly nước trên tay . Cô đến bên Bách Cơ Bách Cơ , đưa ly nước cho anh và ân cần lau nhẹ những giọt mồ hôi đang lấm tấm trên trán anh và tỏ vẻ rất tình tứ.

Bảo Quyên để ý dò xét thái độ của Bách Cơ . Có lẽ ly nước đã làm cho anh tỉnh táo phần nào . Bảo Quyên hỏi có ý dò xét :

- Bách Cơ này ! Em thấy Phi Hân thật là ác độc . Nó muốn làm cho anh phá sản mà . Thế anh có định thưa kiện Phi Hân không ?

Bách Cơ thờ dãi :

- Tạm thời anh chưa quyết định được gì cả . Anh cần có thời gian suy nghĩ . Bảo Quyên ! Anh muốn được yên ổn một mình . Em ra ngoài đi

- Vâng , nhưng nếu có gì thì anh cứ gọi em nhé.

- Được rồi . Cám ơn em

Bảo Quyên lui ra , đôi môi lại điểm một nụ cười.

22. Chương 22

- Tất cả là như vậy . Sự việc xảy ra hết sức đột ngột . Cho đến bây giờ , mình vẫn cứ ngỡ là vừa trải qua một cơn ác mộng khủng khiếp . Nhưng không ngờ đó lại là sự thật đối với mình . Phi Hân thật là ác độc đến tàn nhẫn.

Bách Cơ vừa nói xong , lại đưa ly bia lên uống cạn đến nỗi Mẫn Hào không kịp giằng ly lại . Mẫn Hào cũng không tin là câu chuyện Phi Hân lấy tiền của ngân hàng là có thật , nên anh lắc đầu phủ nhận :

- Bách Cơ này ! Không phải vì Phi Hân là đứa em gái kết nghĩa của mình mà mình bênh vực , nhưng trực giác của mình quả quyết rằng Phi Hân không phải là hạng người như vậy . Cậu nên bình tĩnh và điều tra xem có sự nhầm lẫn nào không . Cậu cũng biết đấy . Phi Hân là một đứa con gái ngoan hiền , thùy mị . Chẳng lẽ gần gũi nhau một thời gian dài vậy , cậu không rõ bản tính cô ấy sao ? Với nhận thức của một người đàn ông , tôi thấy Phi Hân yêu cậu vô cùng . Nên tôi tin tưởng Phi Hân không bao giờ có ý hại cậu hay muốn trả thù cậu đâu.

Đôi mắt của Bách Cơ vẫn nhìn thẳng vào một khoảng xa xăm nào đó . Anh rít thuốc liên tục . Khói thuốc như làm mờ cả khuôn mặt đau khổ , tiêu tụy và căm hận của anh . Anh lắc đầu trong tuyệt vọng :

- Vô ích thôi , Mẫn Hào ạ . Mình cũng đã từng có trực giác , có suy nghĩ và hy vọng như cậu . mình hy vọng là mình bị nhầm lẫn , hy vọng là Phi Hân vẫn còn yêu mình . Nhưng sự thật vẫn là sự thật . Mình đã kiểm tra tiền ở ngân hàng , thấy số tiền bị mất hoàn toàn trùng hợp với số tiền do chính tay Phi Hân ký để rút ra.

- Nhưng có khả năng do người khác giả chữ ký của Phi Hân để hại cô ấy.

- Mình cũng đã từng nghĩ tới điều đó , nhưng Phi Hân đã nhiều lần xác nhận chính chữ ký đó là của cô ấy . Mà hành động rút tiền của cô ấy thật là khéo léo . Nếu khi xưa mình không được học ở trường đại học về chuyên môn quản lý thì khó mà phát hiện ra được.

Mẫn Hào vẫn không tin , anh cố vớt vát :

- Nhưng mà mình thấy ...

Lại uống thêm một ly bia nữa , Bách Cơ cướp lời :

- Đừng thấy , đừng hy vọng gì nữa , Mẫn Hào ạ . Chính cậu và mình vẫn hy vọng điều đó là không có thật , nhưng sự thật đã quá rõ ràng vì chính miệng Phi Hân đã xác nhận chuyện đó . Chính cô ta đã lấy tiền của tôi.

- Hả ? cậu nói sao ? Phi Hân đã thú nhận tất cả ?

- Đúng . Cô ấy đã thú nhận tất cả , khi bị tôi phát hiện.

- Nhưng Phi Hân làm như vậy với mục đích gì ?

- Trả thù.

- Trả thù ?

Bách Cơ đau khổ :

- Đúng . Cậu còn nhớ trước kia vì hiểu lầm mà mình đối xử tệ với cô ấy không ? Cô ấy là một người cố chấp , nuôi mãi mối hận trong lòng và lợi dụng tình cảm cùng sự tin cậy của mình , để nhẫn tâm ra tay . Bây giờ mình thật là tồi tệ . Vừa mất người yêu , vừa mất một số tiền lớn , e rằng mình sẽ bị phá sản mất.

Mẫn Hào thở dài . Anh cảm thấy vô cùng thương xót cho Bách Cơ , sự việc mới xảy ra mà trông Bách Cơ già hẳn đi . Anh biết Bách Cơ rất yêu Phi Hân . Anh nghĩ mất một số tiền lớn như vậy đối với Bách Cơ không bằng cú sốc mà Phi Hân để lại cho Bách Cơ Mẫn Hào cũng thấy mình có một phần trách nhiệm trong câu chuyện này , anh vô cùng áy náy và tìm lời an ủi.

- Bách Cơ à ! Mình vẫn còn hy vọng Phi Hân không phải là một người cạn tài ráo máng . Cậu đừng quá ưu phiền và lo lắng . Để mình tìm gặp Phi Hân hỏi xem cô ấy như thế nào . Nếu thật sự cô ấy làm như

vậy , mình nhất định sẽ dùng tình cảm của người anh để khuyên nhủ cô ấy . Hy vọng Phi Hân sẽ sáng suốt hơn và biết hối hận về những việc mình đã làm.

Đôi mắt vẫn không rời khoảng không xa xăm vô định , giọng Bách Cơ nghe như một tiếng rên :

- Mình không ngờ Phi Hân lại nhẫn tâm như vậy . Mình yêu cô ấy vô cùng . Mình luôn có cảm nhận Phi Hân bằng pha lê , nên mình luôn nâng niu gìn giữ . Mình luôn sợ sệt lo lắng rằng , nếu mình không tốt thì cô ấy sẽ bị vỡ . Mình đã làm tất cả vì cô ấy . Trong đầu mình đang sắp xếp một kế hoạch , mình muốn xây cả một lâu đài để rước Phi Hân về làm chủ nhân . Mình muốn làm tất cả , tất cả chỉ với mục đích duy nhất là đem niềm vui , sung sướng và hạnh phúc đến cho Phi Hân . Nhưng không ngờ , lâu đài mình chưa xây dựng xong đã đổ vỡ . Mình thất vọng quá.

Bách Cơ lại cầm chai bia lên tu ừng ực . Hốt hoảng , Mẫn Hào giằng lấy và khuyên can :

- Bách Cơ à ! Cậu đừng uống nữa . Bây giờ , cậu cần phải thật bình tĩnh để giải quyết vấn đề chứ

Giọng Bách Cơ nhừa nhựa :

- Để cho mình uống đi , Mẫn Hào. Mình van cậu . Bây giờ , mình chỉ muốn được say để quên đi hình bóng của Phi Hân , chứ nếu hình ảnh của Phi Hân cứ lảng vảng trong tâm trí mình thì chắc mình điên mất.

- Bách Cơ Cậu hãy cứng rắn lên chứ . Như thế này đâu phải là bản tính của cậu , phải không ? Thế bây giờ chuyện của Phi Hân , cậu có dự tính thế nào chưa ?

- Thế nào là thế nào ?

- Mình muốn hỏi cậu định để yên hay có ý định nào khác không ?

Bách Cơ ôm đầu :

- Mình có nghĩ đến chuyện kiện cô ấy trước pháp luật . Nhưng mình luôn bị dằn vặt , vì nếu đưa Phi Hân ra trước pháp luật thì thế nào cô ấy cũng bị Ở tù . Điều đó nhất thời làm cho mình hả dạ . Nhưng nghĩ đến những ngày kế tiếp theo , Phi Hân phải sống trong cảnh tù đầy cơ cực , trái tim mình cảm thấy đau buốt như có hàng ngàn mũi kim đâm vào nên mình không nỡ . Nên tạm thời cứ để yên như vậy đi.

Anh nhìn Mẫn Hào, hỏi tiếp :

- Mẫn Hào! Cậu có thấy là mình quá si tình không ?

Chơi thân với Bách Cơ khá lâu , hôm nay Mẫn Hào mới khám phá ra ở Bách Cơ ngoài lòng tốt ra , ở anh còn có lòng chung thủy và nhân ái vô cùng . Người thanh sự đã làm cho Bách Cơ chơi với mà anh cũng không nỡ ra tay . Càng nghĩ , Mẫn Hào càng thấy cảm phục Bách Cơ Đưa tay vỗ nhẹ vào vai bạn với tính cách an ủi , anh nói :

- Bách Cơ! Cậu là một người tốt . Mình tin tưởng cậu sẽ nhận được những điều tốt lành . Hy vọng là chúng ta sẽ tìm ra lối thoát . Có câu : ” Sau cơn mưa trời lại sáng ” mà . À , Bách Cơ này ! Vấn đề này còn đang trong vòng điều tra , mình sẽ giúp cậu , nhưng mình hy vọng cậu khoan hãy báo cho bác Nghiệp biết , Mình hứa sẽ giúp cậu tìm cho ra lẽ.

- Vâng , cảm ơn cậu , Mẫn Hào

Mẫn Hào nhìn đồng hồ rồi nói :

- Thôi , bây giờ đã trễ , mà cậu thì đã say . Chúng ta về nhé , Bách Cơ?

- Không , cậu về trước đi . Mình muốn ở lại uống nữa , Mẫn Hào a.

Mẫn Hào kéo Bách Cơ đứng lên :

- Khổ quá ! Cậu đã say khướt rồi còn gì . Mình không yên tâm để cậu ở lại đây một mình đâu . Bách Cơ! Nghe lời mình đi . Không phải cậu đang muốn sớm tìm ra bằng chứng nào đó về việc này , về Phi Hân sao ?

Bách Cơ lè nhè :

- Đúng . Mình đang cố tìm một bằng chứng nào đó để chứng tỏ là Phi Hân không tàn nhẫn với mình.

- Vậy thì tốt rồi . Nhưng điều trước tiên là cậu cần phải tỉnh táo , Bách Cơ a.

Bách Cơ gật gù:

- Cậu nói đúng . Mình phải hết sức tỉnh táo.

- Thế thì theo mình về nhé.

Thế là Mẫn Hào kè Bách Cơ với những bước chân khập khễnh ra khỏi quán rượu

Không hiểu vì sao thành phố đêm nay thật là yên tĩnh.

23. Chương 23

Sáng nay , Bách Cơ thức giấc với sự mệt mỏi , đầu nhức buốt và chán chường . Anh lười nhác , muốn buông xuôi tất cả . Nhưng nghĩ lại , nếu làm thế thì bất hiếu với ba mẹ . Vì ngân hàng Hoàng Tâm là bao nhiêu công sức mà ba anh đã đổ vào đó . Cha anh rất hy vọng và tin tưởng ở anh . Cho nên anh không thể nào bỏ công việc trong ngân hàng đang lúc có nhiều sự cố rất cần sự có mặt của anh để giải quyết . Nghĩ thế nên anh cố dậy và một mình lái xe tới cơ quan với một cái đầu trống rỗng.

Thấy Bách Cơ vào , một vài nhân viên chào anh với ánh mắt ái ngại . Có lẽ họ đã biết chuyện và đang thương hại cho người chủ tốt bụng của mình . Khi đi ngang qua phòng làm việc của Phi Hân , anh đứng lại khá lâu và anh đưa tay đẩy cánh cửa khép hờ với một chút hy vọng mong manh là Phi Hân đang ở trong đó . Nhưng điều đó không thể có được , vì anh đã chính thức đuổi việc Phi Hân rồi . Căn phòng vắng lặng như tờ . Chỉ có vài ngày vắng mặt Phi Hân mà căn phòng trở nên lạnh lẽo u buồn , giống như cả một thế kỷ chưa có người ở . Chiếc bàn cái ghế mà Phi Hân vẫn thường ngồi làm việc , trông chúng dường như cũng đang u sầu , héo hắt . Bách Cơ có cảm tưởng như chúng đang nhìn anh với ánh mắt trách hờn . Anh cũng không hiểu là chúng đang trách anh hay là trách Phi Hân . Nhưng anh biết chắc chắn rằng chúng đang trách kẻ đã làm cho chúng cô đơn , buồn tẻ như thế này.

Bách Cơ thở dài , anh bước vào trong phòng như cố tình tìm kiếm một ít hơi hương của Phi Hân còn sót lại . Anh yêu Phi Hân nhiều nhưng anh cũng hận nàng vô cùng . Có lúc anh nghĩ đến chuyện giết chết Phi Hân và anh sẽ tự sát theo nàng . Nhưng ý thức của một người đàn ông không cho phép anh hành động như vậy . Dẫu sao thì bên anh vẫn còn ba mẹ , chị Mẫn Hào và những người khác rất tốt với anh . Biết nghĩ như vậy , nhưng anh vẫn dằn vặt , không thể nào bức ra khỏi Phi Hân . Giữa yêu và hận như đang giằng xé con tim anh.

Đang đứng mơ màng thì Bách Cơ nghe tiếng động mạnh ở cửa . Giật mình , anh quay lại , rồi lại thở ra , anh lên tiếng :

- Lại là em đấy à , Bảo Quyên ?

Bảo Quyên cũng không kém ngạc nhiên :

- Ủa , Bách Cơ! Sao anh lại ở đây vậy ?

Bách Cơ bối rối :

- Ờ ... ờ ... anh định vào đây tìm một ít giấy tờ ấy mà . Thế em vào đây làm gì vậy , Bảo Quyên ?

- Dạ , em vào dọn dẹp . Phi Hân đã nghỉ việc rồi , em cần dọn bỏ những thứ cũ để mai mốt có người mới vào thay thế chức vụ kế toán trưởng này.

Thay thế ư ? Bách Cơ nghe đau nhói nơi ngực , anh ngăn Bảo Quyên :

- Không cần đâu . Bảo Quyên cứ để nguyên như vậy đi.

Bảo Quyên nhìn Bách Cơ, khó chịu :

- Sao vậy Bách Cơ Chẳng lẽ anh còn nhớ đến con khốn nạn đó sao ? Nó đã hại anh đến nông nỗi như vậy mà anh vẫn còn yêu nó sao ? Anh nhìn lại mình xem . Mới có mấy ngày mà trông anh tiêu tụy thấy rõ.

- Bảo Quyên ơi ! Anh rất hiểu , nhưng tình cảm của anh dành cho Phi Hân sâu nặng quá , nên anh cần có thời gian để xoá đi.

Bảo Quyên bước đến , nắm lấy tay Bách Cơ:

- Bách Cơ! Nhìn anh , em cảm thấy thật đau lòng . Thấy anh luôn say xỉn , tiêu tụy , em xót ruột lắm , anh có biết không , Bách Cơ Anh hãy vì em một chút , có được không ?

Bách Cơ nhìn sững Bảo Quyên , ngạc nhiên :

- Bảo Quyên ! Em vừa nói gì thế ? Em nói thế là có ý gì ? Anh không hiểu

Bảo Quyên rơm rớm nước mắt , giận dữ :

- Làm sao mà anh biết được tình cảm của em , bởi vì bên anh lúc nào cũng có Phi Hân . Em nói thật . Hằng ngày thấy anh và Phi Hân quấn quýt bên nhau và anh hết lòng lo lắng cho cô ấy làm trái tim em như bị rỉ máu.

- Bảo Quyên ! Em nói như vậy là ... Chẳng lẽ em cũng ...

- Đúng . Em đã yêu anh từ ngày đầu tiên gặp gỡ . Cả dáng vẻ bên ngoài và bản tính của anh đã làm ngây dại trái tim em . Nhưng lúc đó em cũng phát hiện ra anh và Phi Hân đã yêu nhau . Thế là em giấu kín chuyện của trái tim mình và thầm ghen tị với Phi Hân có được một người yêu tốt như anh . Bên cạnh đó , em cũng luôn cầu chúc cho hai người được hạnh phúc , nhưng không ngờ Phi Hân đã không biết giữ gìn.

- Bảo Quyên ! Anh đã quá vô tình . Nhưng mong em đừng trách . Anh quá yêu Phi Hân rồi , có lẽ vết thương này sẽ khó mà lành được . À , mà này ! Thế tình cảm của em dành cho Mặc Hào thế nào ? Chẳng lẽ em không ...

- Làm sao mà giống với anh được . Với anh ấy thì khác , em chỉ xem anh ấy là một người bạn , một người anh bình thường thôi mà . - Bảo Quyên nhìn Bách Cơ với ánh mắt đau khổ : - Bách Cơ! Em chỉ yêu có mỗi mình anh thôi . Bách Cơ, dẫu sao thì bây giờ Phi Hân cũng đã bỏ anh rồi.

Trước sự vô vọng của Bảo Quyên làm cho Bách Cơ bối rối , anh đẩy Bảo Quyên ra và nói :

- À , Bảo Quyên Bảo Quyên này ! Anh đã hiểu tấm lòng của em rồi , nhưng bây giờ anh chưa quyết định được . Chúng ta cần phải có thời gian , em à.

- Em hiểu , Bách Cơ! Em không trách anh nữa đâu.

Nhưng Bách Cơ vẫn không thoát khỏi sự lo lắng , quan tâm của mình dành cho Phi Hân , nên hỏi :

- Ồ . Mấy hôm nay em có gặp Phi Hân không ? Em thấy thái độ của cô ấy như thế nào rồi ?

Bảo Quyên quắt mắt , quay đi nơi khác , đáp cộc lốc :

- Không gặp . Mấy hôm nay nó không có về nhà

- Hả ? Phi Hân không có về nhà ? Thế cô ấy đi đâu chứ ? Còn đồ đạc ...

- Em nghĩ , có lẽ nó sợ phải đi tù nên trốn mất rồi , không thấy trở về nữa.

- Trời ơi ! Phi Hân đã đi thật sao ? Mà cô ấy đi đâu chứ ?

Bảo Quyên nổi nóng :

- Làm sao em biết cái thứ bội bạc đó đi đâu chứ . Bách Cơ! Anh hãy bình tĩnh và sáng mắt ra chứ . Nó là cái thứ tồi tệ , anh yêu và tốt như vậy mà nó lại nhẫn tâm hại anh . Nó chính là một mụ phù thủy đội lốt người đẹp , cố tình đến bên anh và hại anh . Nó chỉ muốn cho anh chết , vậy mà anh cứ mãi nhớ và lo lắng cho nó hoài vậy . Bách Cơ! Mãi cho đến bây giờ , anh chưa tỉnh sao ?

Bách Cơ ôm đầu :

- Bảo Quyên ơi ! Em đừng nói nữa . Đừng nhắc đến tên Phi Hân trước mặt anh . Phải . Em nói đúng . Kể từ bây giờ , anh sẽ cố quên hết , anh sẽ cố xua đuổi hình bóng của Phi Hân ra khỏi trái tim anh.

Bảo Quyên mỉm cười :

- Thế thì tốt lắm , Bách Cơ! Em sẽ làm tất cả vì anh , miễn sao anh được vui vẻ là em hạnh phúc lắm rồi.
- Bảo Quyên ! Cám ơn em . Nhưng bây giờ anh thấy buồn và cô đơn quá , Bảo Quyên a.

Bảo Quyên đến bên Bách Cơ, vuốt ve anh một cách tình tứ :

- Đã có Bảo Quyên đây . Em sẽ ở bên anh , Bách Cơ a.

Choàng tay qua vai Bảo Quyên , Bách Cơ thì thầm :

- Hãy ở lại bên anh nhé Bảo Quyên . Lúc này anh rất cần có em . Anh cần em

Bảo Quyên ngả đầu vào ngực Bách Cơ, trên môi lại nở một nụ cười.

24. Chương 24

Trong khi Bảo Quyên cố tình tìm cách quẩn quýt bên Bách Cơ thì Phi Hân như người mất hồn lang thang khắp nơi . mang trong lòng nỗi oan ức . Nàng cảm thấy giận Bách Cơ vô cùng . Nàng trách anh sao không tin nàng . Ngay cả anh không tin nàng thì ai còn tin nàng nữa đây . Nàng đã dành tất cả cuộc đời nàng cho Bách Cơ , thế mà anh lại nhẫn tâm sỉ nhục nàng . Nhưng suy nghĩ lại , Phi Hân thấy anh cũng có lý do riêng của mình . Những chứng cứ rành rành như vậy , bảo sao anh không tin và không nổi giận cho được . Phi Hân cảm thấy thương cho bản thân mình và thương cho anh . Không biết ai đã nhẫn tâm hại nàng và hại anh . Mất số tiền lớn như vậy , nhất định anh sẽ bị khốn đốn và ngân hàng sẽ gặp khó khăn . Hơn lúc nào hết , bây giờ nàng rất muốn được ở gần anh để giúp đỡ anh . Nhưng nàng biết chắc chắn không thể được . Anh không thể chấp nhận nàng . Vì sau sự việc này , có lẽ nàng đã mất anh vĩnh viễn rồi . Nàng cứ suy nghĩ mãi để tìm một lý do nào đó giải thích cho sự Oan ức của mình , nhưng nàng không làm được . Càng giận anh , nàng lại càng nhớ anh da diết . Nàng đã tìm đến những nơi mà hai người thường đến để tìm lại một chút hương vị tình yêu của hai người . Như công viên này chẳng hạn . Đã hơn 10 lần nàng đến đây rồi . Lần nào nàng cũng chọn cái ghế mà lần đầu tiên hai người đã ngồi và anh đã tỏ tình cảm của anh với nàng . Và nơi đây , hai người đã từng có những nụ hôn đắm thiết ngọt ngào . Còn bây giờ , nàng một mình ngồi nơi đây để nghe trái tim mình thổn thức.

- Phi Hân !

Tiếng gọi quen thuộc làm Phi Hân giật mình quay lại , nàng cũng thốt lên :

- Mẫn Hào ! Sao anh biết em ở đây vậy ?

Nhìn Phi Hân với ánh mắt lo lắng , Mẫn Hào nói :

- Phi Hân ơi ! Mấy hôm nay em đi đâu vậy ? Làm anh lo lắng lắm , biết không ? Anh đã đi tìm em khắp nơi . Cứ sợ em trong lúc quẩn trí quá làm liều . Phi Hân ơi ! Sao em khờ quá vậy ? Dù có chuyện gì xảy ra chẳng nữa , thì hãy tìm đến anh , vẫn còn có anh lo lắng cho em đây mà.

Gặp được Mẫn Hào và thấy sự lo lắng của anh làm cho Phi Hân vô cùng xúc động . Những giọt nước mắt mà mấy ngày qua , nàng cố gắng nuốt ngược vào trong bây giờ có dịp trào ra . Phi Hân ngả vào lòng Mẫn Hào , khóc ngon lành , như nàng chưa từng được khóc.

Nhìn đứa em gái bé bỏng xấp xỉ tuổi dậy thì , lòng Mẫn Hào vô cùng thương xót . Mẫn Hào vỗ về :

- Hãy thật bình tĩnh đi Phi Hân . Hãy kể những gì đã xảy ra với em . Mặc dù Bách Cơ đã kể cho anh nghe hết rồi , nhưng anh vẫn muốn chính miệng em kể lại.

Phi Hân ngẩng lên nhìn Mẫn Hào với khuôn mặt xanh xao , nhòa lệ :

- Mẫn Hào ơi ! Em khổ quá

Bắt chợt Phi Hân ôm ngực và khuôn mặt trở nên tái xanh , nàng nhăn nhó . Mẫn Hào hồ thoảng :

- Phi Hân ! Em sao vậy ? Phi Hân ...

- Em .. . em mệt quá

- Chết t! Cơn đau tim lại lên phải không ? Thôi chết rồi ! Em có mang thuốc theo không ?

Phi Hân ngã hẳn người ra ghế và nói :

- Có . Ở .. Ở trong giỏ ... Anh ... lấy hộ em

Không chần chờ , Mẫn Hào mở giỏ lấy chai thuốc và nhỏ mấy giọt liền vào miệng Phi Hân . Xong , anh làm vài động tác sơ cứu cho Phi Hân . 5 phút trôi qua , gương mặt Phi Hân giãn ra và hơi thở của nàng nhẹ hơn . Mẫn Hào hỏi :

- Phi Hân ! Em thấy thế nào rồi ?

Phi Hân ái ngại :

- Em đã khoẻ rồi . Xin lỗi . Em đã làm phiền anh , Mẫn Hào

- Trời ơi ! Bây giờ mà em còn nói như vậy nữa . Em có thấy sức khoẻ mình suy kiệt lắm rồi không ?

- Em biết , nhưng sức khoẻ đối với em không còn gì quan trọng nữa . Mọi chuyện đã làm cho em quá chán chường . Mẫn Hào ! Anh có tin là em đã hại anh Bách Cơ không ?

- Làm sao mà anh tin được . Nhưng Phi Hân này ! Tại sao em lại ký vào những sổ sách đó.

- Không phải là em ký , nhưng nghĩ mãi , em vẫn không thể giải thích được vì sao đó chính là chữ ký của em . Mẫn Hào à ! Bây giờ em khổ quá ! Em không biết làm sao cho mọi người hiểu được là em vô tội , và làm thế nào để lấy lại số tiền mà Bách Cơ đã bị mất.

- Phi Hân ! Dù cho như thế nào đi chăng nữa thì anh cũng không tin em là một người xấu . Nhất định anh sẽ giúp em tìm ra sự thật - Nhìn bộ đồ nhuộm bụi đường và mái tóc rối tung của Phi Hân , Mẫn Hào hỏi tiếp :- Ồ , Phi Hân ! Mấy hôm nay em đi đâu vậy ? Anh đã đi tìm em khắp nơi mà không gặp

Nước mắt Phi Hân lại tuôn dài :

- Em lang thang khắp nơi

- Trời ơi ! Tại sao em không về nhà.

- Em không dám về nhà . Em nghĩ sẽ không ai tin em . Em sợ những đôi mắt khinh bỉ khi nhìn em . Em sợ lắm , anh Mẫn Hào ơi.

- Đừng . Đừng khóc nữa . Nếu không , em sẽ mệt nữa đấy . Em thật là khờ . Mọi chuyện đều chưa sáng tỏ . Có lẽ nhất thời Bách Cơ tức giận , nhưng vẫn còn anh , còn Bảo Quyên chi . Ngày nào anh cũng đến nhà tìm em , anh thấy Bảo Quyên lo lắng cho em lắm đó.

Phi Hân lau những giọt lệ , nghẹn ngào :

- Em cảm thấy mình thật có lỗi . Em đã làm phiền đến mọi người.

Mẫn Hào ngồi suy nghĩ khá lâu , anh hỏi :

- Phi Hân này ! Em có nghi ngờ ai đó hại em không ? Hay ở ngân hàng em có gây phiền phức với ai không ?

- Không . Xưa nay , em không làm gì phiền đến ai cả . Còn nghi ngờ người hại em thì càng khó hơn , vì tất cả hồ sơ sổ sách đều do em giữ , chỉ có người thường xuyên ra vào giúp em là Bảo Quyên thôi . Nhưng Bảo Quyên không bao giờ hại em và Bách Cơ như vậy

- Chị có em và Bảo Quyên thôi sao ? Nhưng anh cũng nghĩ như em . Bảo Quyên rất dễ thương và rất tốt với chúng ta . Cô ấy nhất định không bao giờ làm điều đó.

- Anh Mẫn Hào này ! Thế anh nghe Bách Cơ nói đưa vụ này ra thưa kiện không ?

- Bách Cơ là một người thanh niên giàu lòng nhân ái và chung thủy . Cậu ấy bảo rất muốn đưa ra tòa , nhưng nghĩ đến những ngày em sẽ bị tù đầy thì cậu ấy cảm thấy đau lòng nên không nỡ . Em yên tâm .

Anh cũng có một số vốn riêng . Tạm thời anh đã giúp đỡ cho cậu ấy khắc phục khó khăn về tài chánh . Bây giờ , chỉ cần cậu ấy luôn tỉnh táo thì ngân hàng sẽ sớm được khắc phục và trở về bình thường.

- Vậy thì tốt rồi , có điều đáng tiếc là chúng ta không tìm ra thủ phạm . Mẫn Hào ! Em cảm ơn anh đã tin tưởng vào sự trong sáng của em . Nhưng em nghĩ em sẽ không ở lại được nơi này nữa rồi.

Mẫn Hào hốt hoảng :

- Phi Hân ! Thế em định đi đâu ?

- Tạm thờ em cũng không biết nữa , nhưng chắc chắn là em sẽ đi xa lắm . Xa hẳn cái thành phố này để em được yên ổn và quên hẳn Bách Cơ . Em sống nơi đây thấy cảnh củ mà nhớ người xưa , em chịu không nổi

Mẫn Hào thở dài :

- Anh rất hiểu tâm trạng của em . Nhưng Phi Hân à ! Dù có chuyện gì xảy ra với em đi nữa , thì em phải nhớ rằng em còn có người anh này . Anh sẵn sàng giúp đỡ em

- Em nhớ rồi Mẫn Hào

Reng ... reng ... reng ...

Câu chuyện của hai người bị cắt đứt bởi tiếng chuông của điện thoại di động của Mẫn Hào reo vang . Anh đưa máy lên nghe , bên kia là giọng hồi hã của cô y tá . Rồi anh trả lời vào máy :

- Được , tôi sẽ về ngay

Quay sang Phi Hân , anh nói :

- Có một ca cấp cứu đang chờ anh . Phi Hân ! Em đã muốn về chưa ? Anh đưa về.

Phi Hân cười nhẹ :

- Cứu người quan trọng hơn , anh cứ lo công việc của mình đi . Vả lại , em cần mua sắm vài thứ ở chợ nữa.

- Thôi được , anh về trước nhé . À mà Phi Hân này ! Nhớ lời anh dặn . Hãy suy nghĩ . Anh em ta sẽ gặp lại sau nhé . Qua trọng nhất là em phải chăm lo sức khỏe của mình đấy

- Em hiểu rồi . Anh về đi , Mẫn Hào

Nhìn chiếc xe đưa Mẫn Hào lao vút trên đường phố , không hiểu sao lòng Phi Hân cảm thấy trống trải lạ thường.

Ngoài sông , trên dòng nước đang chảy xiết có một cánh hoa lục bình đang chơi vơi , cô độc . Mặc cho dòng nước cuốn đi , không biết đến một phương trời nào.

25. Chương 25

Đang chở Bảo Quyên chạy bon bon trên đường . Khi đi ngang qua công viên bên bờ sông , bỗng Bách Cơ thẳng gấp xe lại làm cho Bảo Quyên ngạc nhiên :

- Bách Cơ ! Sao anh lại dừng ở đây vậy ? Chẳng lẽ anh lại muốn cùng em dạo công viên à ?

Bảo Quyên hỏi , nhưng vẫn ngồi trên xe và hai tay ôm cứng Bách Cơ . Bách Cơ lắc đầu bảo :

- Xuống xe đi Bảo Quyên . Anh muốn vào đây một chút

Bảo Quyên thấy lạ , nhưng cũng làm theo lời Bách Cơ . Khi cả hai đã vào công viên , Bách Cơ lại đến ngồi trên ghế đá , cũng chính cái ghế mà lần đầu tiên anh đưa Phi Hân đến đây . Và nơi đây , giữa anh và nàng có nhiều kỷ niệm đẹp . Anh không thể nào quên được . Anh lại lấy thuốc ra hút và mắt nhìn lơ đãng ra phía dòng sông , nơi ấy từng đám lục bình đang trôi bồng bềnh theo dòng nước . Thấy thái độ của Bách Cơ rất lạ , với lại , anh chẳng thèm nói một lời nào nên Bảo Quyên bực bội , hỏi :

- Bách Cơ ! Anh đang làm cái gì vậy ? Chẳng lẽ anh bắt em ra đây ngồi để xem anh hút thuốc đấy à ?

Quay sang Bảo Quyên , anh nói :

- Bảo Quyên ! Em có biết không ? Tại công viên này chính nơi ghế đá này , anh và Phi Hân đã yêu nhau . Lúc c đó , cô ấy hiền dịu và e ấp ngã vào người anh . Anh vô cùng hạnh phúc , nhưng không ngờ bây giờ mọi sự đã tiêu tan . Cô ấy thật là tàn nhẫn.

Thấy Bách Cơ còn nặng lòng về Phi Hân , Bảo Quyên nổi nóng :

- Bách Cơ ! Tôi cảm thấy quá thất vọng về anh . Anh hãy nhìn lại mình xem , tại ai mà anh phải khổ sở , phải ưu sầu như vậy ? Phi Hân là một mụ phù thủy . Nó đã hại anh như vậy còn chưa đủ sao mà anh cứ mãi nhớ nó hoài vậy ? Em đã vất vả và lo lắng cho anh đủ thứ . Chỉ muốn làm cho anh vui mà anh có đóai hoài tới đâu . Vậy mà anh cứ mãi nhớ đến con người phản bội đó.

Đôi mắt Bách Cơ vẫn không rời dòng sông và anh vẫn rít thuốc liên tục . Giọng anh thật nhẹ :

- Đừng buồn mà Bảo Quyên . Anh rất hiểu tâm trạng của em . Nhưng xin em hãy cho anh một lần , một lần nữa thôi để nhớ về Phi Hân , anh sẽ chôn vào dĩ vãng , rồi sau này chỉ còn mỗi mình em thôi , Bảo Quyên ạ . Chỉ có em mới thật lòng yêu anh thôi . Còn tất cả đều giả dối , phải không Bảo Quyên ?

Bảo Quyên bắt đầu sụt sịt và ngã vào ngực Bách Cơ :

- Bách Cơ ! Em xin lỗi anh . Vì em lo cho anh quá nên em mới lớn tiếng như vậy . Xin anh đừng giận em nhé.

Đưa tay ôm Bảo Quyên vào lòng , Bách Cơ nói :

- Làm sao anh lại giận em chứ , khi em là người rất tốt với anh , Bảo Quyên . Em mãi mãi ở bên anh nhé.

- Bách Cơ ơi ! Em hạnh phúc quá . Em yêu anh vô cùng

- Bảo Quyên ! Hôm nay chỉ còn lại có Bách Cơ và Bảo Quyên thôi . Không còn ai xen vào chúng ta nữa , phải không em ?- Bách Cơ nói như người đang trong cơn mê.

Bảo Quyên cố tình nép sát vào người anh hơn và nàng nhìn anh với ánh mắt đắm đuối và đôi môi chờ đợi

- Bách Cơ !

- Bảo Quyên , em !

Và Bách Cơ cúi xuống . Đôi môi họ chạm nhau và Bảo Quyên ôm cứng Bách Cơ . Nụ hôn của họ kéo dài gần như không dứt.

Nhưng có lẽ Bách Cơ không thể ngờ được , khuất sau một gốc cây to cạnh hai người , nãy giờ Phi Hân đã nghe thấy và chứng kiến tất cả . Khi chứng kiến hai người ôm nhau hôn say đắm , nàng đã bỏ chạy . Và nàng cũng không biết là mình chạy đi đâu nữa.

Chỉ với hy vọng chạy càng xa càng tốt , để khỏi phải chứng kiến người bạn thân nằm trong vòng tay người yêu của mình

Nàng thấy trời đất như đang quay cuồng , u ám

26. Chương 26

Ngồi trước tấm gương lớn , Bảo Quyên cẩn thận trang điểm khuôn mặt của mình . Nàng thấy mình thật là thành công . Mọi chuyện do nàng sắp xếp đã xảy ra đúng như mong ước của nàng , nhất là Bách Cơ , không ngờ anh lại ngã về phía nàng sớm như vậy . Nàng không ngờ màn kịch đó nàng diễn thành công như vậy , đến nỗi Bách Cơ không một chút nghi ngờ và cứ ngỡ nàng yêu anh thật . Nàng mỉm cười hài lòng . Được làm người yêu của Bách Cơ , nhất định nàng sẽ làm cho Phi Hân đến uất ức mà chết , nhưng không nói lên được một lời . Chỉ có thể , nàng mới trả xong được mối thù của cha mẹ nàng.

Nhìn vào gương thêm một lần nữa , nàng cảm thấy hài lòng và vào trong thay đồ , bởi tối này nàng có hẹn với Bách Cơ . Nàng chọn một bộ đồ đẹp nhất . Nàng nhất định sẽ làm cho Bách Cơ chết mê chết mệt vì nàng . Vừa từ trong phòng bước ra , Bảo Quyên giật mình vì thấy Phi Hân đang đứng nơi cửa nhìn nàng

với ánh mắt u buồn và xen lẫn trách hờn . Qua một phút bối rối , Bảo Quyên đã nhanh chóng lấy lại bình tĩnh . Nàng giả vờ mừng rỡ chạy đến bên Phi Hân , rồi rít :

- Trời ơi , Phi Hân ! Mấy hôm nay cậu đi đâu vậy ? Mình đi tìm cậu khắp nơi , mình lo lắng cho cậu nhiều lắm . Thấy cậu về , mình mừng quá.

Phi Hân vẫn giữ nét lạnh lùng . Nàng thản nhiên đi vào ghế ngồi

Sốt ruột , Bảo Quyên hỏi tiếp :

- Phi Hân ! Chuyện của cậu , mình đã nghe Bách Cơ kể cho nghe hết rồi . Lòng mình rất ngạc nhiên và không tin cậu là người như vậy , Phi Hân . Chuyện gì đã xảy ra với cậu ? Thật ra , ai đã hại cậu ?

Phi Hân nhìn thẳng vào Bảo Quyên . Nàng vẫn lạnh lùng , nhưng giọng nàng thật rắn rỏi :

- Bảo Quyên ! Chuyện đó đã qua rồi , mình không muốn nhắc đến và không cần phải giải thích . Mình chỉ muốn nói là mình đã chứng kiến chuyện cậu và Bách Cơ trong công viên . Thế cậu có gì để giải thích với mình không ?

- Mình ...

- Mình hy vọng là cậu không dối mình , vì mình đã chứng kiến toàn bộ câu chuyện . Nhưng vẫn muốn nghe chính miệng cậu nói hơn.

1 thoáng suy nghĩ , rồi Bảo Quyên cười nhạt :

- Thì ra cậu đã biết hết rồi , nên mình cũng không muốn giấu cậu làm gì nữa . Vâng , mình đã yêu Bách Cơ . Nhưng vấn đề chính là anh ấy cũng tha thiết yêu mình . Phi Hân đã chứng kiến , chắc Phi Hân cũng thấy sự cuồng nhiệt của anh ấy dành cho mình rồi.

Nhớ tới nụ hôn mà Bách Cơ hôn Bảo Quyên và hai người ôm siết lấy nhau , tự nhiên Phi Hân thấy như ai đang bóp nát trái tim mình và nàng thấy khó thở vô cùng . Nhìn gương mặt tái xanh và hơi thở nặng nhọc của Phi Hân , Bảo Quyên mừng thầm . Đây là cơ hội mà bao lâu nàng chờ đợi để ra tay . Nàng bước tới bên Phi Hân , đứng khoanh tay cười nhạt :

- Phi Hân ! Mày mới biết một mà chưa biết 10 . Mày chỉ mới biết tao và Bách Cơ gặp nhau thôi . Chứ làm sao mày biết những chuyện khác do tao làm , chẳng hạn như chuyện rút tiền ở công ty.

- Hả ? Chẳng lẽ chuyện đó là do Bảo Quyên làm sao ?

Phi Hân cảm thấy như không thở nổi , cơn mệt tim lại đang hành hạ nàng , nhưng lọ thuốc đã hết sạch , vì mấy hôm nay nàng liên tục dùng đến nó . Phi Hân la>o đảo chạy vào phòng , lọ thuốc ở trong phòng cũng sạch nhẵn , mặc dù nàng chưa dùng tới lần nào . Nàng cố lết xuống nhà bếp rồi phòng tắm . Lại thật , ~ lọ thuốc nàng chưa dùng đến một lần nào mà sao sạch hết . Nàng lại lảo đảo , chệch choạng bước lên nhà và bắt gặp nụ cười của Bảo Quyên :

- Mày định đi tìm thuốc đấy à ? Đừng mất công vô ích vì tao đã đổ chúng xuống cống hết rồi . Có muốn thì chui xuống cống mà tìm.

Phi Hân ôm ngực nhăn nhó , nàng nói trong tiếng ngắt quãng :

- Bảo ... Quyên ! Mình mệt .. quá . Bảo Quyên đưa mình đi bác sĩ giùm đi.

Bảo Quyên cười nhạt :

- Nếu muốn đưa mày đi bác sĩ thì tao đổ thuốc của mày làm gì . Cho mày biết , mày đã tới số rồi đó.

Phi Hân lết đến bên Bảo Quyên , cố níu tay Bảo Quyên , nàng nói :

- Bảo Quyên ! Mình mệt ... quá ...

Bảo Quyên giăng mạnh tay làm Phi Hân lăn tròn , cô đánh giọng :

- Mặc mày chứ . Trước khi mày chết , tao cũng muốn cho mày biết những gì tao đã làm . Đã bao ngày tao vất vả ngồi tập giả chữ ký của mày và chính tay tao đã ký ~ phiếu chi đó và lợi dụng sự sơ hở của mày nên tao đã lấy con dấu của ngân hàng đóng vào rồi tự tao đi rút tiền.

- Khoan , Bảo Quyên ơi ! Đừng nói nữa . Làm ... ơn đưa mình đi bác ... sĩ . Mình mệt quá ...

Bảo Quyên nắm tóc Phi Hân và lật ngửa mặt nàng lên , cô cười độc ác :

- Mày mệt thì kệ mày . Tao đâu có ngu mà đưa mày đi bác sĩ . Và tao muốn mày phải nghe ~ gì tao đã làm . Chính tay tao đã rút tiền và cẩn thận sắp xếp vào để cho Bách Cơ hiểu lầm mày , để hấn bỏ mày cho mày vĩnh viễn mất một người yêu vừa đẹp trai vừa giàu có và tốt như Bách Cơ . Tao muốn mày phải mất hết tất cả . Mất hấn vĩnh viễn . Mày có biết tao đã vất vả bao nhiêu ngày để tìm và tiếp cận được mày . Khi được mày giúp xin vào làm ở ngân hàng Hoàng Tâm , tao vô cùng mừng rỡ và càng mừng rỡ hơn khi nghe Mẫn Hào nói là mày bị bệnh tim rất nặng . Thế là tao đã thỏa mãn được ~ gì mà tao muốn nói ... Ha .. ha ... Mày phải chết.

Phi Hân kinh hoàng trước ~ lời lẽ của Bảo Quyên . Nhưng tại sao Bảo Quyên lại muốn nàng chết ? Nàng có lỗi lầm gì đâu . Nàng lại thều thào :

- Bảo ... Quyên ! Tại sao lại phải làm ... như ... vậy

Bảo Quyên quay phắt lại , đôi mắt quắt lên một cách ác độc :

- À ! Tao quên chưa nói với mày là tại sao tao muốn mày chết . Mày còn nhớ không ? Đã có một lần tao kể với mày là gia đình tao bị người ta hại đến pah sản . Đến nỗi ba mẹ tao phải tự tử . Mày có biết là do ai gây ra không ?

- Không , mình .. không ... biết

Kề sát vào mặt Phi Hân , Bảo Quyên gằn giọng :

- Bọn khốn nạn đó chính là ba mẹ của mày đó.

- Hả ? Không . Không có . Không thể nào

- Mày bảo không có , không thể thế tao hỏi mày . Có phải cơ sở sản xuất hàng cao cấp mang tên “Hà sương” là của gia đình mày không ?

Phi Hân ôm lấy ngực , oằn oại trong cơn đau , thều thào :

- Phải ... Phải ...

- Thế thì đúng rồi . Chính cha mẹ mày đã cho người tìm cách lọt vào cơ sở của ba tao phá hoại để một mình ông ấy tung hoành trên thị trường . Ông ấy thật là độc . ác . Hại cho cha mẹ tao không còn con đường sống , đến nỗi ba mẹ tao phải tự tử - Bảo Quyên lại nắm tóc Phi Hân giật ngược lên và tiếp :

- Chính họ . Chính cha mẹ mày đã hại gia đình tao tan gia bại sản . Và chính họ đã bức tử ba mẹ tao . Phi Hân ! Mày có biết không ? Nếu không có bàn tay độc ác của họ thì gia đình tao rất hạnh phúc . Và Gia Minh sẽ không bỏ tao để chạy theo người khác . Tao không can tâm . Những gì họ gây ra thì chính đứa con gái cưng của họ phải gánh chịu

- Đừng mà , Bảo Quyên ! Chúng ta là bạn thân mà . Đừng tàn nhẫn với mình .. Mình không ... chịu nổi ... đâu ...

- Bao lâu nay tao luôn mong muốn có ngày này . Mày đừng trách tao . Có trách thì trách ba mẹ mày đi . Ai biểu gây ra , bây giờ mày phải gánh chịu . Tao muốn mày phải mất Bách Cơ , cũng như tao đã từng mất người yêu . Xem như bù đắp lại cho tao , Bách Cơ phải là của tao . Tài sản của hấn cũng phải thuộc về tao.

Phi Hân gần như kiệt sức , nàng nằm bẹp dí trên nền nhà với hơi thở mệt nhọc , đứt quãng . Nàng cố phân minh :

- Bảo Quyên ! Mình biết ba mẹ mình là người tốt , họ không hại ai đâu . Có lẽ cậu hiểu lầm rồi đấy . Mình van cậu . Cứu mình với , rồi mọi chuyện chúng ta sẽ giải quyết sau

Bảo Quyên cười gằn :

- Cứu mày à ? Đừng có mơ ! Còn mày bảo tao hiểu lầm à ? Hừm ! Chỉ có mày lắm thì có . Mày muốn biết có lắm hay không thì chờ xuống dưới sum họp với cha mẹ mày , rồi hỏi rõ ổng bà xem như thế nào nhé.

Bảo Quyên đưa tay xem đồng hồ , rồi nói :

- Thôi , mọi chuyện mày đã biết rõ ràng rồi nhé . Tao có hẹn với Bách Cơ . Có lẽ anh ấy đang sốt ruột đợi tao . Mày ráng ở đây rồi từ từ chết để cùng sum họp với ba mẹ mày nhé.

Phi Hân cố hết sức lực lết đến bên Bảo Quyên và van nài :

- Bảo .. Quyên ! Mình không chịu nổi nữa .. rồi . Cứu mình đi . Nếu không , mình chết , công an sẽ hỏi đến cậu đó ... Nhất định cậu sẽ bị liên ... lụy

Bảo Quyên đứng lại , mắt tròn tròn và cười mỉa mai :

- Mày định hù tao đấy à ? Họ bảo tao giết mày ? Thật là vô lý . Tao có đụng chạm gì đến mày đâu . Mày nên nhớ . Mày là một đứa con gái bị bệnh tim đã có giấy tờ và bác sĩ đã công nhận bệnh tim của mày rất nặng . Nếu mày chết thì công an họ sẽ điều tra ra mày là kẻ toán trưởng của ngân hàng , đã thụt két tiền của ngân hàng , trộm tiền của người yêu và đang lẩn trốn , và có lẽ sống trong pháp phòng lo sợ nên mày lên cơn đau tim và ở nhà có một mình gặp điều không may vì thuốc trợ tim đã hết nên chết bất đắc kỳ tử . Đơn giản là như vậy . Liên can gì tới tao . Thôi nhé , có thể thôi . Vĩnh biệt mày.

- Đừng .. Bảo ... Quyên

Nhưng Bảo Quyên vẫn thản nhiên phất tay , bước ra ngoài . Và cánh cửa lạnh lùng tàn nhẫn đóng mạnh phía sau lưng nàng.

Nàng đã trả xong mối thù cho ba mẹ.

27. Chương 27

Ngồi trong một quán bar sang trọng và đông khách , nhìn ~ đôi trai gái dìu nhau nhảy ~ điệu nhạc rất tình tứ mà lòng Bảo Quyên thấy vô cùng sốt ruột . Bách Cơ đã hẹn với nàng ở đây mà mãi đến bây giờ , đã hơn một tiếng đồng hồ trôi qua mà vẫn không thấy bóng dáng anh đâu cả . Ly nước cam trên bàn đã tan hết đá tràn nước cả ra ngoài mà nàng cũng không đụng đến . Vừa lo sợ chuyện của Phi Hân ở nhà , vừa nóng lòng chờ Bách Cơ làm nàng cảm thấy như ngồi trên đống lửa . Không chịu nổi , nàng đến bên quầy điện thoại gọi cho Bách Cơ , nhưng bấm máy và chờ mãi vẫn không có người nhắc máy . Bực dọc , Bảo Quyên bỏ máy định quay về đi tìm Bách Cơ , nhưng không may cú quay người quá mạnh nên nàng đụng phải anh bô đang cầm hai ly nước trong tay , làm nước văng ra tung toé vào cả bộ đồ đẹp của nàng . Nổi cáu , Bảo Quyên gắt :

- Mất mũi để đâu mà đi đứng kiêu gì lạ vậy.

Tội nghiệp cho anh bồi sững sờ trước Bảo Quyên , vì thật sự nàng mới là người có lỗi trong vụ va chạm này . Nhưng khách là “thượng đế” nên anh bồi nhỏ nhẹ :

- Xin lỗi , xin lỗi . Tôi vô ý quá . Bây giờ tôi có thể giúp gì cho cô được không ?

Bảo Quyên quất mắt :

- Không cần đâu . Để tôi tự đi rửa được rồi.

Bảo Quyên quày quả bỏ vào phòng vệ sinh , để lại anh bồi thở dài , lắc đầu

- Anh bảo sao ? Bây giờ , mọi chuyện như thế này rồi mà anh không có trách nhiệm à ? Thế là thế nào chứ ?

- Cô buồn cười thật đó . Từ xưa tới nay , tôi có bao giờ hứa hẹn gì với cô đâu . Là do cô tự nguyện , tự cô đến với tôi , tự cô dâng hiến chứ tôi có nói , có hứa gì đâu nào . Thử nhớ lại xem

Vừa bước đến phòng vệ sinh , Bảo Quyên đã nghe tiếng một đôi nam nữ đang lớn tiếng cãi cọ . Nhưng lạ thật , nàng nghe giọng nói rất quen thuộc . Rón rén , Bảo Quyên lén nhìn vào . Nàng cảm thấy bất ngờ vì họ chính là Gia Minh và Kiều Diễm . Tò mò trước câu chuyện nên Bảo Quyên đứng nép vào cửa để nghe . Rồi tiếng của Kiều Diễm chanh chua :

- Bây giờ , anh nói như vậy sao ? Anh đúng là sở khanh . Đúng . Tôi đã lao vào anh như một con thiêu thân , nhưng anh cũng đâu có vừa . Anh cũng chết mê chết mệt vì tôi.

Tiếng cười của Gia Minh vang lên :

- Thì chúng ta có qua có lại , bây giờ chán thì thôi , cứ xem như chẳng ai nợ ai cả . Đường ai nấy bước , cô đừng quấy rầy tôi . Tôi không thích đâu . Còn cái bầu của cô , tôi không bảo đảm đâu . Biết đâu nó là của một gã nào đó thì sao . Thôi , để cho tôi yên đi . Tôi không hân hạnh có đứa con đó đâu

À ! Thì ra Kiều Diễm đã có thai và muốn trói buộc Gia Minh , nhưng Gia Minh không chấp nhận . Bảo Quyên mỉm cười thích thú . Hắn bỏ được tao thì cũng sẽ bỏ được mày thôi , Kiều Diễm à.

Bên trong lại là giọng tức giận của Kiều Diễm :

- Anh có dám bỏ tôi không ? Mọi điểm yếu của anh đều nằm trong tay tôi . chỉ cần tôi hô lên rằng anh buôn bán hàng cấm là công an sẽ thộp cổ anh . Và còn vô vàn chuyện xấu mà anh đã làm . Chẳng hạn như giả vờ làm người tình của con gái người ta để trà trộn vào cơ sở người ta hòng phá hoại công việc của họ . Chỉ cần bao nhiêu đó thôi là anh cũng ở tù rục rường rồi.

- Cô nói tôi phá hoại ai nào ? À ! Tôi nhớ rồi , là cơ sở sản xuất hàng cao cấp của cha mẹ Bảo Quyên đấy mà.

Bảo Quyên như đứng không vững trước ~ lời mà Gia Minh vừa thốt ra . Nhưng mọi chuyện chưa rõ ràng nên nàng cố bình tĩnh và tiếp tục theo dõi câu chuyện

Giọng của Gia Minh vẫn đều đều :

- Kiều Diễm ! Cô ngốc thật ! Cô tưởng làm như vậy là hại được tôi sao ? Thế cô không nghĩ đến mẹ cô sao ? Mẹ cô mà có chuyện gì thì cả cô và gia đình cô sẽ ra sao đây ?

- Anh nói vậy là thế nào ?

- Cô không biết gì sao ? Mọi chuyện đều do mẹ cô làm đạo diễn cả , ngay cả ~ chuyện buôn lậu , rồi chuyện bà ấy lấy danh nghĩa đứng tên cho cơ sở sản xuất mà bà mẹ của Phi Hân chết để lại nhờ bà ấy trông coi . Bà ấy muốn một mình làm chủ nên nảy ra một ý thâm hiểm và đã lợi dụng tôi . Bà ấy bảo tôi phải tìm cách lấy lòng . sao cho Bảo Quyên yêu tôi . Khi được gia đình Bảo Quyên thương và tin tưởng tôi như người nhà , chính mẹ cô đã chỉ dẫn tôi cách phá hoại cơ sở họ cho đến khi họ bị phá sản và tự tử chết . Thế không phải có bàn tay độc. ác của mẹ cô nhúng vào hay sao ?

Trời ơi ! Thật sự là như vậy sao ? Bảo Quyên nghe chân tay mình rụng rời . Nàng thật là hồ đồ vì khi nghe cơ sở Hà Sương hại gia đình nàng , nàng chỉ đi tìm hiểu xem ai đứng tên thì biết đó là của ba Phi Hân, nhưng nàng có ngờ đâu ông bà đã chết từ lâu . Mà người làm hại cha mẹ nàng lại chính là bà Kiều Mỹ và Gia Minh , người mà nàng yêu tha thiết

Bên trong lại có tiếng của Gia Minh :

- Còn nữa . Những tài sản mà hiện nay gia đình cô đang có , tất cả đều là của Phi Hân. Mẹ cô thật là gian manh . Cơ sở Hà Sương làm ăn rất thịnh vượng , nhưng bà ấy tìm cách rút rĩa cho riêng mình , cho đến một lúc cần thiết thì bà 'đã tuyên bố công ty đã bị phá sản . Nhưng thực chất , tất cả tiền bạc đều nằm trong tay bà . Bà cô và Phi Hân nào có hay biết . Kiều Diễm ! Bây giờ cô có muốn kể tội tôi ra nữa không ? Tôi nói cho cô biết . Nếu mọi chuyện đổ bể , tôi chỉ có chết một thôi mà mẹ cô chết 10 . Chắc cô không muốn mẹ con cô phải bị tù đầy và đi ăn mày chứ ?

- Anh ...

- Kiều Diễm ! Muốn được yên thân thì tôi khuyên cô nên câm mồm đi . Những chuyện này chỉ có tôi , cô , và mẹ cô biết thôi . Đến chết , cả Bảo Quyên và Phi Hân cũng không ngờ được , nếu không ai tiết lộ . Nên

bà giờ cô lo cho bản thân mình đi . Đừng nên làm phiền tôi nữa , Tạm biệt nhé

- Đứng lại . Đồ khốn nạn !

sự xuất hiện của Bảo Quyên kèm theo tiếng hét làm cho Gia Minh và Kiều Diễm tái mặt . Gia Minh lắp bắp :

- Bảo Quyên ! Là em sao ?

- Hừ ! Đến bây giờ mà anh còn dám gọi tôi thân mật như vậy sao ? Bây giờ , tôi mới hiểu các người là một bọn ác thú.

- Bảo Quyên ! Em nói cái gì ?

Bảo Quyên đánh mặt :

- Câm mồm ! Nãy giờ tôi đã nghe tất cả . Thì ra là do các người . Các người thật là ác độc . Gia Minh ! Xưa nay tôi luôn tin tưởng anh . Tôi vẫn tin anh là một người tốt . Thế mà anh là một tên sở khanh , một loại thú có máu lạnh . Tôi sẽ không tha thứ cho các người đâu . Nhất định các người sẽ phải trả giá cho việc làm của mình.

Gia Minh cổ với vát :

- Bảo Quyên ! Bình tĩnh đi em . Em nghe anh giải thích này

“Bốp”

1 cái tát nẩy lửa vào má Gia Minh , Bảo Quyên như con thú lồng lộn :

- Gia Minh ! Cha mẹ tôi đã đối xử với anh thế nào ? Vậy mà anh dám nhẫn tâm hại họ . Thế mà xưa nay tôi đã hiểu lầm . Tôi đã hại người tốt . Hại ~ người mà họ thương yêu và tốt với tôi nhất . Trời ơi ! Sao tôi lại hồ đồ thế này ?

Bất chợt , Bảo Quyên nhớ đến Phi Hân đang oằn oại trong cơn hấp hối ở nhà , nàng thét lên :

- Trời ơi ! Phi Hân!

Không được . Phi Hân không được chết . Trời ơi ! Nàng vừa làm một cái việc thật tày trời . Phi Hân! Đừng chết nha , Phi Hân. Phi Hân vô tội . Phi Hân đáng thương quá . Nàng không thể để cho Phi Hân chết oan ức như vậy . Nàng phải tìm đủ mọi cách để cứu sống Phi Hân. Nàng phải về nhà ngay kéo muộn mất . Quay sang Gia Minh và Kiều Diễm . Bảo Quyên nhìn họ với đôi mắt toé lửa hận thù . Nàng đánh lại :

- Hai người cứ đợi đấy . Tôi sẽ không để yên cho hai người đâu . Nhất định chúng bây sẽ bị quả báo.

Bảo Quyên chạy như bay ra khỏi quán bar và hối hả đón một chiếc taxi

Chiếc taxi lao vút về nhà trọ . Bảo Quyên lo sợ đến độ gần như không thở ra hơi , nàng lao vào nhà khi xe vừa dừng . Đôi tay run rẩy mở cửa , miệng nàng lắp bắp :

- Phi Hân ơi ! Khoan chết nha , Phi Hân. Mình về đưa cậu đi bác sĩ đây . Ba mẹ Oi ! Con là người có tội . Xin ba mẹ phù hộ cho Phi Hân, đừng để cho Phi Hân chết nhé.

Loay hoay một hồi , cuối cùng Bảo Quyên cũng mở được cửa . Nhưng nàng hoàn toàn bất ngờ vì bên trong vắng lặng không hề thấy bóng dáng của Phi Hân. Bảo Quyên lo sợ tột cùng . Nàng cất tiếng gọi , nhưng cảm thấy như không ra hơi :

- Phi Hân!

- ...

- Phi Hân ơi ! Cậu đang ở đâu vậy ?

Vẫn không có tiếng trả lời . Bảo Quyên chạy khắp nhà và cất tiếng gọi inh ỏi , nhưng Phi Hân vẫn bất tâm . Bỗng nhiên có tiếng chị hàng xóm gọi nàng ở cửa :

- Bảo Quyên ơi ! Có phải là cô về đây không ?

Biết chắc chắn chị hàng xóm gọi nàng là do có liên quan đến Phi Hân, nên Bảo Quyên lao lên nhà trên như một cơn lốc và hấp tấp :

- Có chuyện gì không chị ?

- À ! Lúc nãy cô Phi Hân ở nhà có một mình bị lên cơn đau tim , cũng may có cậu gì hay đưa đón cô ấy đó , đến kịp thời và đưa đi bệnh viện rồi . Cậu ấy nhắn với tôi là nếu cô về thì đến đó ngay

- Thế chị thấy Phi Hân bệnh có nặng không chị ?

- Ồ , tôi cũng không biết nữa , nhưng thấy cậu ấy bé trên tay mà cô ấy mềm nhũn và thấy người tái xanh hà.

- Trời ơi ! Tại tôi cả ! Phi Hân ơi ! Đừng chết nha , Phi Hân! Mình còn nhiều chuyện phải nói với cậu lắm . Nếu cậu chết thì nhất định mình sẽ không tha thứ cho mình đâu

Thấy Bảo Quyên đứng lăm nhăm , chị chủ nhà tốt bụng e ngại nói :

- Thôi , nếu không có gì , tôi về nhé cô Bảo Quyên

Bảo Quyên cảm kích nói :

- Dạ em cảm ơn chị rất nhiều

Bảo Quyên thần thờ khoá cửa và lững thững bước ra xe . Chiếc xe lại xé gió lao thẳng đến bệnh viện

28. Chương 28

Bảo Quyên lao đến phòng cấp cứu thì gặp ngay Bách Cơ đang ngồi ủ rũ . Cô hỏi :

- Bách Cơ ! Phi Hân thế nào rồi anh ?

Bách Cơ lắc đầu , thở dài :

- Không biết ra sao nữa . Mẫn Hào đang cấp cứu cho cô ấy . Nhưng khó có hy vọng

Buông rơi túi xách đang cầm trên tay , Bảo Quyên bước đến , quỳ trước mặt Bách Cơ làm Bách Cơ vô cùng ngạc nhiên . Anh chau mày . thắc mắc :

- Bảo Quyên ! Em làm cái gì vậy ?

Bảo Quyên bật khóc :

- Bách Cơ ơi ! Tất cả là do em . Anh hãy trừng phạt em đi . Hãy giết em đi . Chính em đã hại Phi Hân đến như vậy

Bách Cơ cứ ngỡ rằng Bảo Quyên áy náy về chuyện Phi Hân bệnh mà cô không hay biết , nên dỗ dành :

- Bảo Quyên ! Em đừng áy náy gì cả . Làm sao bắt buộc em ở mãi bên cạnh Phi Hân chăm sóc cô ấy được

- Không phải đâu , Bách Cơ ơi . Anh không hiểu đâu . Là do em , chính em đã hại Phi Hân và cả anh nữa.

- Em nói sao , Bảo Quyên ? Em đã hại anh ? Chuyện là như thế nào ? Em đứng lên đi và ngồi xuống đây nói anh nghe . Đầu óc anh muốn nổ tung ra đây này.

Bảo Quyên đứng dậy , bước đến ngồi xuống ghế cạnh Bách Cơ và kể :

- Bách Cơ ơi ! Em có tội với anh và Phi Hân nhiều lắm . Ngày xưa , gia đình em bị dồn đến bước đường cùng nên ba má phải tự tử chết ‘ cách tực tuổi . Qua tìm hiểu , em biết cơ sở hại ba mẹ em là do ba má của Phi Hân làm chủ . Không cần suy nghĩ gì thêm , em đã tìm đủ mọi cách được gần gũi và tiếp cận Phi Hân để trả thù cho cha mẹ em . Bách Cơ ơi ! Em đã lợi dụng lòng tốt của mọi người và hại Phi Hân hòng ngăn cách anh và Phi Hân. Muốn vu oan giá họa. cho cô ấy , em đã giả chữ ký của Phi Hân để rút tiền của anh.

Bách Cơ nghe bàng hoàng cả người , anh siết mạnh vào Bảo Quyên :

- Trời ơi ! Chuyện đó là do em làm đó sao , Bảo Quyên ?

Bảo Quyên nhăn mặt đau đớn vì cái siết mạnh của Bách Cơ và xác nhận

- Đúng . Là do em . Số tiền đó vẫn còn nguyên , một phần nhập vào tài khoản của Phi Hân, còn một phần em cất vào tủ áo quần của cô ấy với hy vọng là anh sẽ đưa chuyện này ra toà và sẽ điều tra để dằn kết tội Phi Hân. Nhưng may là anh chưa đi báo . Vẫn chưa hài lòng về việc mình đã làm , em đã cố tình gần gũi anh để được làm người yêu của anh . Bách Cơ ơi ! Vì muốn trả thù , em mới làm như vậy , chứ thật ra em không hề yêu anh . Em chỉ muốn Phi Hân nếm mùi cay đắng khi bị người yêu bỏ thôi . Vì ngày xưa , khi gia đình em bị phá sản , người yêu của em cũng bỏ đi luôn . Tài sản mất , cha mẹ mất , người yêu mất , em không còn gì cả , nên em cũng muốn Phi Hân cũng sẽ bị mất tất cả như em

Bách Cơ ôm đầu . Anh cũng như Bảo Quyên , vì muốn trả thù sự tàn nhẫn của Phi Hân nên anh đã đến với Bảo Quyên , chứ anh nào có yêu gì Bảo Quyên đâu . Anh rên rỉ :

- Bảo Quyên ơi ! Em đừng nói nữa . Đến bây giờ anh mới hiểu . Kể ra , anh cũng là thứ hồ đồ , hèn hạ . Chúng ta đã bốn cột trên sự đau khổ của Phi Hân.

- Bách Cơ ơi ! Em là kẻ đáng nguyên rủa , vì một sự hiểu lầm mà hại chết Phi Hân

Bách Cơ nhìn xoay vào Bảo Quyên :

- Chẳng lẽ việc Phi Hân đang nằm cấp cứu trong kia cũng do em gây ra ư ?

Bảo Quyên nắc lên :

- Vâng . Chính là em . Em đã đổ tất cả thuốc trợ tim của Phi Hân và chọc cho cô ấy tức lên , dẫn đến cơn đau tim hành hạ cô ấy . Vậy mà em nhẫn tâm bỏ đi , trong lúc Phi Hân đang bị cơn đau tim hành hạ.

- Trời ơi !

- Nhưng trời đã hại em rồi . Bách Cơ ơi ! Em đã hại người tốt . Phi Hân cũng là một nạn nhân như em , nào em có hay biết gì . Nhưng khi hiểu ra thì có lẽ đã muộn mất rồi . Bách Cơ ! Anh giết em đi . Em là người đáng tội chết.

- Bảo Quyên ! Em nói Phi Hân là nạn nhân như em , em hiểu ra chuyện gì ?

Bảo Quyên quệt nước mắt , nói trong căm hận :

- Lúc nãy , em đợi anh trong quán bar , vô tình em nghe Kiều Diễm và gia Minh cãi nhau và vô tình họ đã tiết lộ rằng người hại ba mẹ em chính là Gia Minh và bà Kiều Mỹ , chứ không phải ba má của Phi Hân. Em còn nghe họ nói bà Kiều Mỹ đã chiếm đoạt phần tài sản rất lớn của cha mẹ Phi Hân để lại , nhưng Phi Hân không hề hay biết

- Họ thật là tham lam độc ác . Thế em đã làm gì họ rồi ?

- Em chỉ mới đe dọa bọn chúng thôi , vì nhớ đến Phi Hân đang trong cơn đau tim ở nhà nên em đã chạy về ngay . Nhưng không ngờ anh đã có mặt sớm hơn em . Bách Cơ ! Vì một sự hiểu lầm mà em đã gây ra tội lỗi tày trời . Nếu Phi Hân có mệnh hệ nào thì nhất định em sẽ không tha thứ cho mình đâu.

Bách Cơ thở dài :

- Có lẽ đây là một bài học cho chúng ta . Chúng ta thật hồ đồ khi không chịu suy nghĩ . Chỉ tội nghiệp cho Phi Hân mảnh mai yếu đuối mà phải chịu bao nhiêu sóng gió vì sự ngu xuẩn của chúng ta . Bây giờ , chúng ta còn biết cầu nguyện cho cô ấy tai qua nạn khỏi

Bảo Quyên ngồi khóc khá lâu rồi chợt hỏi Bách Cơ :

- À ! Bách Cơ này . Sao anh biết Phi Hân bệnh mà đến vậy ?

- Anh không biết gì cả . Khi chuẩn bị đi chơi với em , anh còn xem lại tập hồ sơ mà Phi Hân đã ký không . Anh đã xác định một số sơ hở , chứng tỏ là Phi Hân không phạm tội có người giả chữ ký . Không cần suy nghĩ , anh chạy lại nhà trợ tim Phi Hân để hỏi thêm vài điều . Đến nơi , anh thấy cánh cửa khép hờ . Anh đẩy cửa bước vào thì thấy ngay Phi Hân đang nằm thoi thóp với hơi thở yếu ớt và hai mắt trợn trừng

- Trời ơi ! Tôi đúng là một con rắn độc . Ông trời ơi ! Xin hãy lấy mạng con mà để cho Phi Hân được sống.

Bảo Quyên ôm mặt khóc ngất vì hối hận chuyện mình gây ra . Đàng kia , Bách Cơ cũng níu tay vào cánh cửa , đôi vai anh cũng run lên với những cơn nấc

Thời gian chậm chậm trôi qua rồi cánh cửa phòng cấp cứu cũng bật mở và Mẫn Hào với gương mặt lo âu phiến nảo bước ra . Thấy Mẫn Hào , Bách Cơ và Bảo Quyên chạy đến . Giọng Bách Cơ nôn nóng :

- Mẫn Hào ! Phi Hân không sao chứ ? Cô ấy thế an'ò rồi ?

Mẫn Hào lắc đầu , thở ra một mội . Thấy thế , Bảo Quyên bật khóc , cô hỏi Mẫn Hào :

- Phi Hân thế nào hử anh ? Mẫn Hào ! Có thể cứu sống được Phi Hân không vậy anh ?

- Tình trạng Phi Hân rất nguy kịch . Bây giờ chỉ còn cách duy nhất có thể có hy vọng cứu Phi Hân là phải giải phẫu.

- Vậy tại sao anh không mổ ngay đi , còn chần chờ gì nữa ?

- Mổ thì được rồi , nhưng cần phải tiếp máu . Phi Hân thuộc nhóm máu O mà hiện nay nhóm máu này rất khan hiếm . Tôi đã liên hệ với các ngân hàng máu và các bệnh viện đồng nghiệp , họ đã trả lời là nơi họ cũng cạn kiệt . Bây giờ không biết phải làm sao . Nếu mổ mà không có máu tiếp thì cô ấy cũng sẽ chết

Bách Cơ ôm đầu rồi quỵ xuống , anh kêu lên thống thiết :

- Trời ơi ! Phi Hân ơi ! Anh phải làm sao để cứu em đây ?

Bảo Quyên cũng ôm mặt , khóc ngất :

- Trời ơi ! Tôi là người khốn nạn . Chính tôi đã hại Phi Hân ra nông nỗi này . Ông trời ơi ! Ông hãy lấy mạng con đi để cho Phi Hân được sống , con mới chính là kẻ đáng chết . Phi Hân không có tội tình gì cả . Ông trời ơi ! Hãy cho con chết đi . Chỉ có cái chết , con mới rửa hết tội lỗi của mình

Những lời lẽ của Bảo Quyên làm cho Mẫn Hào vô cùng ngạc nhiên . Nắm lấy tay lạnh ngắt đang run rẩy của Bảo Quyên , anh hỏi :

- Bảo Quyên ! Em vừa nói gì thế ? Tại sao em là người có tội ? Không phải là em đang quẩn trí đó chứ ? Bảo Quyên ! Hiện giờ mọi người đang căng thẳng , em bình tĩnh một chút đi

- Không . Tất cả đều do em . Em rất tỉnh táo . Chỉ do sự hồ đồ của em mà Phi Hân mới như vậy

Mẫn Hào thấy đầu óc mình như mớ bòng bong , anh kêu lên :

- Thế là thế nào chứ ? Tôi không hiểu gì cả . Bách Cơ ! Là chuyện gì thế ?

Bách Cơ thần thờ :

- Bảo Quyên nói đúng đấy . Là do cô ấy gây ra đó

- Trời ơi ! Như vậy là sao ? Em nói đi . Sự thật là như thế nào ?

Bảo Quyên vẫn khóc ngất :

- Chuyện dài dòng lắm , em sẽ kể cho anh nghe sau . Nhưng đại khái là như vậy . Em lầm tưởng Phi Hân là con của kẻ đã hại cha mẹ em , nên em đã tìm cách trả thù . Khi em đã được mục đích thì mới vỡ lẽ ra Phi Hân vô tội , kẻ thù của em là người khác . Còn Phi Hân cũng là nạn nhân như em

- Trời ! Bảo Quyên ơi ! Sao em lại tàn nhẫn thế ? Phi Hân dễ thương biết chừng nào

Bách Cơ đến bên Mẫn Hào , nói :

- Mẫn Hào ạ ! Tôi biết chúng tôi đã gây ra cơ sự này . Nhưng đây không phải lúc để phiên trách mà chúng ta phải tìm' cách nào đó để cứu Phi Hân. Tôi đã thề rồi . Nếu Phi Hân chết , tôi nhất định sẽ trừng phạt mình và mãi mãi không tha thứ cho mình đâu

Mẫn Hào hiểu được nỗi đau của Bách Cơ nên anh nhẹ nhàng nói :

- Bách Cơ ! Mình rất hiểu tâm sự của cậu . Nhưng bây giờ , cách duy nhất cứu Phi Hân là phải có máu nhóm đó . Bây giờ , chúng ta phải chạy hỏi khắp nơi xem có ai có nhóm máu giống Phi Hân và cầu cứu họ thôi

Bách Cơ nói trong thất vọng tột cùng :

- Đó là một cách , nhưng chúng ta phải đi hỏi từng người , rất mất thời gian , đến khi có máu trong tay thì tôi e đã trễ mất . Phi Hân của chúng ta sẽ không có sức chờ đợi nổi

Cả 3 lại im lã/ng , có lẽ mỗi chúng ta đang tìm ra một sáng kiến . Bỗng nhiên Bảo Quyên kêu lên

- Mẫn Hào ! Lúc này anh nói Phi Hân đang cần nhóm máu nào thế ?

- Là nhóm máu O hiện

- Máu O ? Mẫn Hào , Bách Cơ ơi ! Có thể cứu sống Phi Hân rồi . Em thuộc nhóm máu O đây . Mẫn Hào ! Anh lập tức lấy máu của em và mổ ngay cho Phi Hân đi . Nhanh lên anh

Cả Mẫn Hào và Bách Cơ đều mừng rỡ . Bách Cơ hỏi :

- Mẫn Hào ! Có máu rồi , nhất định Phi Hân sẽ khỏi chứ ?

- Vẫn không thể nói trước được , vì có mỗi mình Bảo Quyên cho máu thì vẫn chưa chắc gì có đủ máu để tiếp cho Phi Hân

Bảo Quyên lại bật khóc và nín lấy Mẫn Hào

- Mẫn Hào ơi ! Anh cứ lấy máu trong người em đi . Lấy hết máu trong người em cũng được . Miễn sao cứu được Phi Hân. Em nhất định phải cứu Phi Hân. Nếu cần , anh cứ lấy cả tim của em để thay thế cho tim của Phi Hân. Mẫn Hào ơi ! Em tự nguyện đấy . Chẳng thà được chết để cứu Phi Hân, còn hơn sống mà nhìn Phi Hân chết do chính mình gây ra thì em không muốn sống nữa làm gì . Mẫn Hào ! Nhất định anh phải cứu sống Phi Hân. Nếu cần thiết những cơ quan nào trên cơ thể em nữa thì anh cứ lấy đi để thay thế và cứu sống cho Phi Hân

Trước sự xúc động tột cùng của Bảo Quyên làm cho Mẫn Hào cũng không cầm được nước mắt . Anh dịu Bảo Quyên đứng lên và an ủi , dỗ dành

- Bảo Quyên ! Em không nên xúc động quá ! Những suy nghĩ của em , anh đã hiểu . Thôi , bây giờ theo anh vào để lấy máu . Nhưng em nên nhớ . Phải thật bình tĩnh và tin tưởng . Em nên nhớ . Tâm trí em bị hoảng loạn thì nguồn máu sẽ không tốt . Mà bây giờ thì Phi Hân đang rất cần máu tốt . Em có hiểu không , Bảo Quyên ?

- Vâng , em đã hiểu . Và em hứa sẽ thật bình tĩnh để cứu Phi Hân

Quay sang Bách Cơ , Mẫn Hào vỗ nhẹ vào vai bạn với ánh mắt đồng cảm . Anh nhẹ nhàng nói

- Bách Cơ ! Cậu cũng phải thật bình tĩnh nhé . Mình đi lo cho Phi Hân đây . Chúng ta hãy hy vọng rằng , với tình yêu thương của chúng ta , nhất định Phi Hân phải sống để tận hưởng ~ gì mà cô ấy đã có , phải thế không ?

Bách Cơ gật gù :

- Vâng , mình cũng hy vọng thế . Nhất định Phi Hân sẽ không nỡ bỏ chúng ta mà đi . Bởi vì cô ấy rất ngoan hiền và luôn có lòng vị tha

Mẫn Hào mỉm cười rồi nắm lấy tay Bảo Quyên , nói với Bách Cơ :

- Bây giờ cậu ở đây nha , mình đi giải phẫu cho Phi Hân đây

Bách Cơ hơi lo ngại nên ngăn Mẫn Hào lại

Vỗ vào vai Bách Cơ , Mẫn Hào nói với vẻ tự tin

- Hãy tin tưởng ở khả năng của mình , Bách Cơ ạ . Vả lại , ở đây có đầy đủ trang thiết bị cho một ca mổ tim , mình muốn tự tay mình cứu sống Phi Hân . Và mình muốn trong cơn đau của đứa em bé bỏng ấy , mình sẽ truyền thêm sức mạnh để Phi Hân sẽ vượt qua cơn đại nạn này
- Vậy thì tốt . Mình đặt hết hy vọng vào cậu đấy . Vì Phi Hân không của riêng mình mà của tất cả chúng ta
- Tất nhiên là như vậy
- Chúc may mắn

Mẫn Hào và Bảo Quyên đã khuất sau cánh cửa . Họ đi làm một sứ mệnh thật quan trọng , đó là giành lại một tâm hồn trong trắng và tinh khiết khỏi lưỡi hái của tử thần.

29. Chương 29

Bà Kiều My ngồi vừa nhâm nhi ly cà phê sữa đá vừa tính tyính toán toán . Mấy tháng nay bà làm ăn nên như điều gặp gió . Chuyến hàng nào bà cũng làm với Gia Minh và thằng rể tương lai của bà cũng trúng đậm . Nên chuyến này Gia Minh bảo bà gom thật nhiều tiền vào để hẵn đi một chuyến . Vốn càng nhiều thì số lãi càng to . Nên bà đã gom hết tất cả tiền mặt rồi chạy vay thêm nữa để giao cho Gia Minh sau đó an tâm ngồi chờ Gia Minh đem một số lời to lớn về cho bà . Nhấp một ngụm cà phê vào miệng và bà bấm máy tính , nhưng con số hiện ra làm gương bà tươi rói . Bà thăm nghĩ , Kiều Diễm , con gái bà thật là có phúc , vợ được một người yêu biết làm ăn . Và mai một làm vợ nó , nhất định Kiều Diễm sẽ được sung sướng cả đời . Còn bà là mẹ sẽ được thơm lây . Nhờ thằng rể tương lai này , bà sẽ được phát lên khó có ai chạy theo kịp . Ngay lúc đó ông Phi Thịnh đi đâu về . Thấy vợ đang ngồi cười một mình , ông hỏi :

- Bà làm cái gì mà hôm nay trông bà vui quá vậy ? Ngồi có một mình mà cười hoài.

Sẵn đang vui , bà khoe ngay :

- Cho ông biết , phen này tôi giàu to rồi . Chuyến hàng này mà Gia Minh về , tiền đếm không xuể đâu

Ông Phi Thịnh chặc lưỡi , lắc đầu :

- Tôi thấy bà với con Kiều Diễm cái gì cũng thắng Gia Minh . Tôi nói trước là tôi thấy thằng đó không thiết tình đâu . Nhìn cái mặt nó gian gian làm sao ấy

Đang vui , nghe lời ông Thịnh nói làm cho bà Kiều My cụt hứng . Bà nổi cáu :

- Ông biết cái gì mà nói ? Ai ông cũng biểu là người xấu . Chỉ có ông ăn bám vấy vợ con là người tốt phải không ?
- Bà vẫn quen thói như vậy . Thì trực giác của người đàn ông cho tôi thấy như vậy ,nên tôi nói thế để hai người cảnh giác mà thôi

Bà Kiều My nguýt dài :

- Thôi , ông làm ơn dẹp ba cái trực giác mù mẫm của ông đi . Thằng Gia Minh nó là rể cứng của tôi , chẳng bao lâu nữa bọn chúng sẽ tổ chức đám cưới rồi . Nhất định nó là thằng rể tốt . Rồi lúc đó xem trực giác của ông như thế nào nhé

Vừa lúc đó , như chứng minh cho lời nói của ông Phi Thịnh , Kiều Diễm từ ngoài lao vào như một cơn lốc , mặt mày tái xanh , giọng cô kêu lên thất thanh :

- Mẹ Oi ! Mẹ à ! Chết rồi , mẹ Oi !

Bà Kiều My cau mày :

- Trời ơi ! Có chuyện gì mà mày hét ầm lên vậy ? Không phải bị cháy nhà chứ ?

Kiều Diễm vừa thở dốc vừa nói :

- Còn hơn cả cháy nhà nữa . Mẹ cứ mãi lo ở nhà , mẹ có biết gì đâu.

- Là chuyện gì vậy ?

Cô buông thông :

- Gia Minh đã bỏ trốn rồi

Bà Kiều My trợn tròn đôi mắt :

- Mày nói cái gì ? Gia Minh đi rồi à ? nhưng mà đi đâu ?

- Hắn gom tất cả tài sản và bỏ trốn mất biệt rồi

- Trời ơi ! Nó đi khi nào , sao đến giờ mày mới biết ?

- Mấy hôm nay hắn nói con tránh gặp hắn , vì chuyện mẹ và hắn hại gia đình Bảo Quyên và cả chuyện mẹ đoạt cả gia tài của Phi Hân , họ đã biết cả rồi . Hắn bảo con là để cho hắn lo chuyện này , nhưng hôm nay con đến thì nơi ở của hắn trống không . Và còn có nhiều người mà hắn đã lường gạt cũng đã đang lòng sục hắn . Nhưng hắn đã cao bay xa chạy rồi.

Bà Kiều My ngã ra sàn nhà và hét lên như một người điên :

- Trời ơi ! Tài sản của tôi , tất cả đi theo nó . Trời ơi ! Công sức tôi gom góp bao năm nay , bây giờ thì sạt nghiệp rồi.

Ông Phi Thịnh đến bên bà , tức giận :

- Hừ ! Thì ra chính bà đã đoạt tài sản của anh chị Phi Hiền để lại , lại còn đuổi con người ta . Bà thật là ác độc . Bây giờ bà bị quả báo rồi đó.

Bà Kiều My vẫn không thôi la hét và đập đầu vào tường :

- Trời ơi ! Gia Minh ơi ! Mày về đây trả tiền cho tao . Mày thật là ác độc . Tao tốt với mày mà bây giờ mày nỡ hại tao . Mày lấy hết tiền của tao , rồi nợ nần của tao làm sao đây ?

Kiều Diễm nhìn mẹ khóc thút thít :

- Hắn chỉ lấy tiền của mẹ thôi , còn con thì hắn để lại cho con Bây giờ con khổ quá.

Nghe thế bà chồm đến bên Kiều Diễm :

- Nó để tiền lại cho con hả ? Nhiều ít ? Bao nhiêu vậy ?

- Không . Hắn không để lại tiền mà để lại cho con một cái bầu sụ to tướng

- Hả ?

Bà Kiều My nhìn vào cái bụng của Kiều Diễm đã lúp xúp mà mấy tháng nay vì bị lóa mắt trước đồng tiền nên bà có hay biết gì đâu . Bà hỏi nhẹ tênh :

- Mấy tháng rồi ?

- Hơn 5 tháng

Bà lại ngả phịch xuống nền nhà rên rỉ :

- Trời ơi ! Đúng là nó đã hại mẹ con mình rồi . Đồ ăn cướp ! Đồ sở Khanh !

Ông Phi Thịnh lắc đầu , mỉm cười . Nhưng có lẽ ngoài ông ra , không có ai hiểu được nụ cười của ông có hàm ý gì . Ông lững thững đi ra ngoài sân . Nơi đó có một vườn hoa đang cần ông bón phân tưới nước . Và chỉ có duy nhất công việc này mới làm cho ông cảm thấy thư thái và hạnh phúc

30. Chương 30

Bách Cơ nhào đến bên Mẫn Hào khi cánh cửa phòng cấp cứu vừa mở , anh hấp tấp hỏi :

- Mẫn Hào ! Phi Hân thế nào rồi ?

Vỗ vai bạn , Mẫn Hào cười rạng rỡ :

- Thành công ngoài sức tưởng tượng . Bây giờ thì không còn gì để lo nữa . Tôi đã nói rồi . Phi Hân không nỡ bỏ chúng ta mà đi đâu

Bách Cơ thở phào , cười tươi :

- Mẫn Hào ! Cậu giỏi lắm . Cám ơn cậu rất nhiều

- Ô , cái cậu này lạ chưa . Làm gì phải cám ơn mình ? Đó là bổn phận của mình , vì Phi Hân là đứa em gái duy nhất mà mình thương yêu mà . – Lườm Bách Cơ , Mẫn Hào tiếp : - Đây ! tôi báo cho mà biết . Đây là lần cuối cùng nhé . Nếu cậu còn làm cho Phi Hân buồn thì không yên với mình đâu nhé

Bách Cơ rên rỉ :

- Trời ơi ! một lần là mình đã chết khiếp đi rồi , ở đó mà có lần sau nữa . À , Mẫn Hào này ! Thấy Phi Hân ổn rồi , mình mừng lắm , nhưng mình vẫn còn lo ngại . Liệu cô ấy có còn tha thứ cho mình không

- Cậu yên tâm đi . Phi Hân là người biết suy nghĩ , biết lẽ phải . Vả lại cô ấy rất có lòng vị tha . Mình tin khi hiểu ra mọi chuyện , Phi Hân không còn giận cậu đâu . Có câu “ sau cơn mưa trời lại sáng “ mà

- Nhưng mình tàn nhẫn với cô ấy quá . Đã vậy , còn đem Bảo Quyên ra đùa cợt , hòng chọc tức Phi Hân để thoa? lòng bực. tức.

Mẫn Hào lắc đầu , cười :

- Chắc ông anh này phải ra tay làm sứ giả hoà bình nữa đây . Cậu yên tâm đi . Mình sẽ hết lòng giúp cậu trong chuyện này

Bách Cơ nhìn Mẫn Hào cảm kích :

- Mẫn Hào ! Quả là mình không làm khi làm bạn thân với cậu . À , Mẫn Hào này ! Mình có thể vào với Phi Hân được không ?

- Bây giờ Phi Hân đang còn mê man vì thuốc, nhưng cũng rất cần ~ lời thì thầm của cậu đấy

- Mình biết mình phải làm gì mà , Mẫn Hào . Thôi , mình vào với Phi Hân đây

Bách Cơ vừa quay lưng , chợt Mẫn Hào gọi lại

- Bách Cơ ! Bảo Quyên đâu rồi ?

Bách Cơ ngạc nhiên :

- Chứ không phải cô ấy vẫn đang nằm trong phòng sao ?

- Đâu có , cô ấy không có trong phòng . Vậy chứ từ sáng đến giờ , cậu có gặp cô ấy không ?

- Không . Cô ấy không hề ra đây . Vậy mà mình cứ tưởng cô ấy sau khi lấy máu còn mệt nên nằm trong đó chứ

- Lạ thật . Chẳng lẽ Bảo Quyên đã bỏ đi ?

Nãy giờ đang nép sau cánh cửa , Bảo Quyên đã nghe hết cuộc đối thoại của Bách Cơ và Mẫn Hào . Khi biết Phi Hân đã qua cơn nguy hiểm , nàng rất mừng và thấy nhẹ nhõm Nàng rất muốn đến bên Phi Hân và quỳ dưới chân Phi Hân để tạ tội , nhưng nàng thấy nàng không còn xứng đáng để gặp Phi Hân , kể cả Mẫn Hào và Bách Cơ . Dù không muốn xa mọi người , nhưng nàng thấy mình không còn trong sạch , để sống chung với ~ người tốt nữa , nên chỉ còn có cách là nàng phải đi thật xa . Xem như là chạy trốn . Không phải là trốn tránh pháp luật vì nàng biết chắc chắn rằng Phi Hân sẽ không bao giờ tố cáo nàng . Nếu Phi Hân tố cáo nàng trước pháp luật , nàng còn thấy dễ chịu hơn , cho nên nàng phải chịu trừng phạt chính mình bằng cách là phải đi xa , dứt bỏ lại tình yêu mà nàng đã tha thiết dành cho Mẫn Hào . Nàng thấy mình không xứng đáng để nhận lấy tình cảm của anh . Mẫn Hào ơi ! Em tha thiết yêu anh , nhưng em không thể ở lại . Tội em làm , em phải gánh chịu

- Bảo Quyên ơi !

- Bảo Quyên !

Tiếng gọi của Bách Cơ và Mẫn Hào làm Bảo Quyên nép sát vào cửa hơn . Qua khe cửa , nàng thấy Mẫn Hào và Bách Cơ đang hốt hải vừa chạy , vừa gọi nàng . Bách Cơ chạy từ phòng này sang phòng khác . Lúc này , nàng rất muốn chạy ra ngoài nhưng sợ bị phát hiện nên nép sát vào trong góc bờ tường . Nàng nghe giọng Mẫn Hào hỏi một cô y tá

- Kim Liên ! Bây giờ cô có thấy Bảo Quyên đâu không ?

- Dạ , cách đây hơn một tiếng , em thấy cô ấy lạ lắm , cứ hỏi mãi về chị Phi Hân thế nào rồi . Em thấy cô ấy có vẻ rất hồi hộp và còn khóc nữa . Nhìn cô ấy , em thấy dường như cô ấy muốn đi đâu hay sao ấy ,

- Cám ơn kim liên . Đây ! Cô nói với mấy người nữa đi vòng vòng tìm xem , nếu gặp Bảo Quyên thì báo ngay với tôi nhé.

- Dạ vâng thưa bác sĩ

Kim Liên đi rồi , qua khe cửa nhỏ , Bảo Quyên thấy Mẫn Hào đang đứng ôm đầu rên rỉ với vẻ thống khổ :

- Bảo Quyên ơi ! Chẳng lẽ em không biết tình cảm của dành cho em như thế nào ? Bảo Quyên ơi ! Anh biết em rất ân hận và mặc cảm vì chuyện em đã gây ra cho Phi Hân . Nhưng chuyện qua rồi , anh tin là Phi Hân sẽ tha thứ cho em tất cả . Mọi người không ai hờn trách em mà còn thương em hơn . Còn em thì loáng một cái là phải tay bỏ lại tất cả không một lời từ biệt . Như vậy , em có thấy tàn nhẫn quá không Bảo Quyên ? Nếu em ra đi thì suốt đời , anh vẫn không tha thứ cho em đâu.

Mẫn Hào buồn bã ngồi xuống ghế đá . . Nhìn cảnh đó , Bảo Quyên không cầm được nước mắt . Nàng nấc lên từng cơn . Nghe tiếng nấc vang lên đâu đó . Mẫn Hào cứ ngỡ mình nghe lầm . Anh lại bình tĩnh và tiếp tục nghe . Lần này tiếng nấc lại lớn hơn . Mờng rõ , anh kêu lên thản thốt :

- Bảo Quyên ! Có phải là em không , Bảo Quyên ?

Không có tiếng trả lời , chỉ có tiếng nấc từng cơn , Mẫn Hào reo lên :

- Bảo Quyên ! Nhất định là em rồi . Đến đây với anh đi . Hơn lúc nào hết , bây giờ anh rất muốn được gặp em . Bảo Quyên ! Hãy đến đây với anh

Bảo Quyên không còn kềm chế được tình cảm của mình nữa , nàng lao ra ôm chầm lấy Mẫn Hào , khóc ngất :

- Mẫn Hào !

Ôm người yêu trong tay , Mẫn Hào dâng trào cảm xúc :

- Em khờ quá ! Tại sao lại hành hạ mình như vậy chứ ? Bảo Quyên ! Mọi chuyện đã qua rồi , em đừng lo sợ nữa

- Mẫn Hào ơi ! Em không dám gặp các anh , nhưng em cũng không muốn xa anh . Em yêu anh vô cùng

Siết chặt Bảo Quyên , Mẫn Hào nhắm nghiền đôi mắt để nghe niềm cảm xúc dâng trào :

- Bảo Quyên ! Anh cũng vậy . Anh rất yêu anh . Cả Phi Hân và Bách Cơ cũng thế . Anh tin rằng họ cũng rất thương yêu em

Nhìn Mẫn Hào với đôi mắt mờ nhòe lệ , Bảo Quyên nghẹn ngào :

- Em có còn xứng đáng nữa không anh ? Em đã phụ lòng mọi người mất rồi

- Còn chứ . Em rất xứng đáng . Em không nhớ rằng chính em đã cứu Phi Hân thoát chết đó sao

- Có phải thế không anh ?

- Đúng như vậy . Nhờ những giọt máu của em đã góp phần cứu sống Phi Hân

- Mẫn Hào ! Thế là em đã làm được việc tốt rồi , phải không anh ? Em hạnh phúc quá

- Anh cũng vậy

Nãy giờ đứng chứng kiến Mẫn Hào và Bảo Quyên , lòng Bách Cơ cũng dạt dào hạnh phúc . Anh mỉm cười tự nhủ : Có lẽ nơi đây không cần anh giúp đỡ nữa rồi . Anh sẽ đi đây , vì trong phòng bệnh chắc chắn Phi Hân đang chờ đợi anh

Và anh cũng đang khao khát muốn gặp lại nàng sau bao nhiêu ngày sóng gió.

Chương kết

Phi Hân lại thích thú ngồi nhìn qua cửa sổ để thấy những chú ong đang say mê tìm mật để lo cho cuộc sống còn của đồng loại . Nàng thấy chúng mới đáng yêu làm sao . Nhìn chúng , nàng lại nghĩ đến mình . Nàng vừa trải qua một cơn chết đi sống lại . Nhưng không hiểu sao lần này nàng cảm thấy yêu đời làm sao . Từ khi tỉnh lại sau một giấc ngủ dài , nàng chưa gặp lại Bách Cơ và hôm nay anh có một việc rất quan trọng ở ngân hàng không thể vắng mặt được . Nhưng trong lúc mê man , với tiềm thức của nàng , nàng dường như đã nghe được ~ lời tâm sự của Bách Cơ . Nàng biết anh đã túc trực ở bên nàng mấy ngày liền khi nàng còn hôn mê . Và nàng cũng đã cảm nhận được không biết bao nhiêu giọt nước mắt nóng hổi của anh đã rơi xuống mặt , tay và người nàng . Lúc đó , nàng rất muốn đưa tay ngăn ~ giọt lệ của anh , nhưng lực bất tòng tâm

Sáng nay , khi tỉnh dậy , Mẫn Hào đã ân cần kể lại mọi chuyện do Bảo Quyên hiểu lầm . Anh kể tất cả , ngay cả chuyện Bảo Quyên còn tự nguyện hiến máu để cứu nàng . Chẳng những nàng không thấy giận Bảo Quyên tí nào , mà còn thấy thương Bảo Quyên hơn . Nàng rất muốn gặp ngay Bảo Quyên để nói lời tha thứ , nhưng Mẫn Hào bảo vì bị lấy hơi nhiều máu và quá lo lắng nên Bảo Quyên rất yếu , cần được tĩnh dưỡng

Nghĩ tới Bách Cơ , nàng rất muốn gặp anh . Nàng biết anh đang sốt ruột muốn gặp nàng . Nàng nghĩ nếu sau này khỏi bệnh , nàng sẽ tiếp tục giúp đỡ anh sớm làm nên sự nghiệp . Nghĩ tới ~ ngày sum họp vui vẻ như trước kia , Phi Hân sung sướng mỉm cười . Bỗng cánh cửa phòng bật mở và Bách Cơ lao vào , anh kêu lên :

- Phi Hân ! Em đã tỉnh rồi ư ?

Phi Hân chớp mắt để ngăn dòng lệ :

- Bách Cơ ! Em trông anh lắm

Bách Cơ bước đến , ôm người yêu trong tay , dỗ dành :

- Đừng khóc ! Đừng khóc em ! Anh có lỗi với em , cho anh xin lỗi nhé . Mọi chuyện đã qua hết rồi , em yêu

- Bách Cơ ! Bây giờ thì anh đã hiểu và không còn phiền trách em nữa chứ ?

Hôn vào trán người yêu , anh nói :

- Anh mới là người có lỗi với em . Anh hồ đồ quá

- Đừng như vậy mà anh . Mẫn Hào đã kể cho em nghe tất cả . Nếu là em thì em cũng sẽ làm như vậy thôi . Bách Cơ ! Bây giờ em cảm thấy vui và hạnh phúc lắm . Nhất là được ở bên anh

- Phi Hân ! Giờ cho trời đất có lay chuyển cỡ nào , anh cũng không bỏ em một mình đâu

Phi Hân cười e ấp :

- Anh hứa thì phải giữ lời đấy nhé

- Anh hứa . Anh hứa mà

1 lần nữa cánh cửa phòng lại bật mở và Mẫn Hào bước vào . Giọng anh oang oang :

- Phi Hân ! Xem anh đưa ai vào đây.

Bước theo sau Mẫn Hào là Bảo Quyên , cô bước đến bên Phi Hân và quỳ xuống , khóc ngất :

- Phi Hân ! Hãy tha thứ cho mình nhé . Mình thật là độc ác

Phi Hân hoảng hồn

- Đừng làm như vậy mà , Bảo Quyên . Bách Cơ ! Anh đỡ Bảo Quyên dậy đi

Khi Bảo Quyên đứng lên , Phi Hân ân cần nắm tay Bảo Quyên nói

- Bảo Quyên ! Nghe mình nói đây . Đây là lời thật lòng . Sau khi mình chết đi sống lại , mình đã quên hết mọi chuyện rồi . Và bây giờ , mình chỉ còn biết rằng mình có một người bạn thân dễ thương như cậu . Xin cậu hãy cùng mình tận hưởng ~ tình cảm mà Mẫn Hào và Bách Cơ dành cho . Có đồng ý thế không , Bảo Quyên ?

Bảo Quyên ôm chầm lấy Phi Hân , khóc lớn hơn :

- Phi Hân ! Ôi ! Cậu thật là một người cao thượng . Mình không biết phải nói gì đây để cảm ơn cậu

Thấy thế , Mẫn Hào kêu lên :

- Thôi , thôi . Bây giờ , mọi chuyện đã qua rồi . Cũng như Phi Hân , chúng ta hãy quên hết ~ chuyện không vui đi . Và hãy nhận lấy ~ gì ta đang có và sẽ có . Bây giờ có đủ mặt rồi , tôi xin báo cho mọi người một tin mừng là sau ca phẫu thuật này , Phi Hân đã khỏi hẳn bệnh tim . Từ rày về sau , Phi Hân sẽ luôn luôn khoẻ mạnh và không còn lo lắng gì ca?

Mọi người cùng reo lên :

- Ồ ! Có đúng như vậy không ?

- Đúng như vậy . Tôi đã kiểm tra rồi

Bảo Quyên nắm tay Phi Hân :

- Phi Hân ! Mình xin thật lòng chúc mừng cậu

Tiếng Mẫn Hào lại vang lên :

- Còn một chuyện nữa , anh xin báo tin vui cho Bảo Quyên và Phi Hân . Đó là chuyện bà Kiều My và Gia Minh đã hại giã đình Bảo Quyên và đoạt gia tài của Phi Hân

- Thế là thế nào ?

- Các em cũng biết rồi đấy . Sau khi tên họ sở Gia Minh giúp bà Kiều My phá hoại cơ sở của đình Bảo Quyên và cặp bồ với Kiều Diễm , nên được bà Kiều My rất tin tưởng . Mới đây , sau khi để lại cho Kiều Diễm một cái bầu to tướng , hắn đã gom hết tất cả tiền bạc vốn liếng của bà Kiều My định trốn đi . Nhưng xui xẻo cho hắn , bởi tham thì thâm . Trước ekhi đánh bài chuồn , hắn đã buôn hàng lậu qua biên giới , nhưng không may cho hắn đã bị công an phát hiện và bị bắt rồi . Hiện giờ hắn đang nằm trong trại giam để nhớ lại và cung khai ~ gì mà hắn đã làm . Bà Kiều My cũng vậy , việc làm của bà ta đã đổ bể . Hiện bà ta cũng đang nằm trong nhà tạm giam để điều tra . Nhất định họ phải trả giá thật đắt ~ gì mà họ đã gây ra

Phi Hân thở dài , buông một câu :

- Không ngờ họ lại gian trá đến như vậy

Bách Cơ nói thêm :

- Anh thấy họ bị như vậy là thích đáng

Mẫn Hào lại hồ hởi :

- Anh có quen với mấy người luật sư giỏi và đã nhờ họ giúp đỡ rồi . Họ bảo họ rất hứng thú trong việc này , nhất định họ sẽ giành lại công bằng cho các em . Rồi đây , các em sẽ nhận lại ~ gì mà mình đã bị mất

Chợt Phi Hân lo lắng hỏi :

- Thế còn chú em , ông ấy có bị liên lụy không ?

- Em yên tâm , đã điều tra rồi , chú em không dính líu đến việc này . Bây giờ , ông ấy rất nhàn nhã trong vườn hoa nhỏ của mình . À ! Mấy hôm nay , chú ấy cũng rất lo lắng cho em lắm . Ngày nào ông ấy cũng đến thăm em đó

- Vậy thì em yên tâm lắm rồi . sau này , em sẽ lo lắng và chăm sóc cho chú Thịnh

Mẫn Hào xoa tay , cười tươi :

- Thôi , mọi chuyện đã ổn thỏa và vui vẻ cả rồi nhé . Sao , Bách Cơ ! hai người bao giờ mới phát thiệp hồng báo tin đây ? Để rồi đến tôi và Bảo Quyên nữa chứ

Bảo Quyên đứng nép vào Mẫn Hào , với nụ cười e ấp

Bách Cơ nắm tay Phi Hân , đôi mắt anh nhìn Phi Hân đăm đúi . Anh nói đều đều :

- Phi Hân ! Làm vợ anh nhé ? Đây là lời cầu hôn lãng mạn của anh đấy

Trả lời anh là ánh mắt Phi Hân long lanh sáng . Nàng nép đầu vào ngực anh , để cho hai trái tim cùng hoà chung một nhịp đập và để trái tim nàng trả lời thay nàng

Mẫn Hào và Bảo Quyên cũng cười lên sung sướng . Căn phòng chợt tràn ngập nụ cười hạnh phúc.

— Hết —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/noi-nhip-tinh-yeu>